AISLING FOWLER

și-ar fi dorit să fi crescut într-un regat magic, muntos, dar și-a petrecut copilăria în Surrey, bucurându-se de o „dietă" specială: cărți și serialul *Buffy the Vampire Slayer*. Primul ei roman a avut trei pagini și a fost refuzat politicos de editori când avea 11 ani. După ce a obținut o licență în biologie, a lucrat mai întâi ca asistent social, apoi ca infirmieră. În prezent locuiește în Hackney și, când nu citește sau scrie, Aisling gătește cu drag și visează la noi aventuri (atât pentru ea, cât și pentru personajele ei).

AI

NĂSCUTĂ DIN FOC

DOISPREZECE ȘI PĂDUREA ÎNGHEȚATĂ

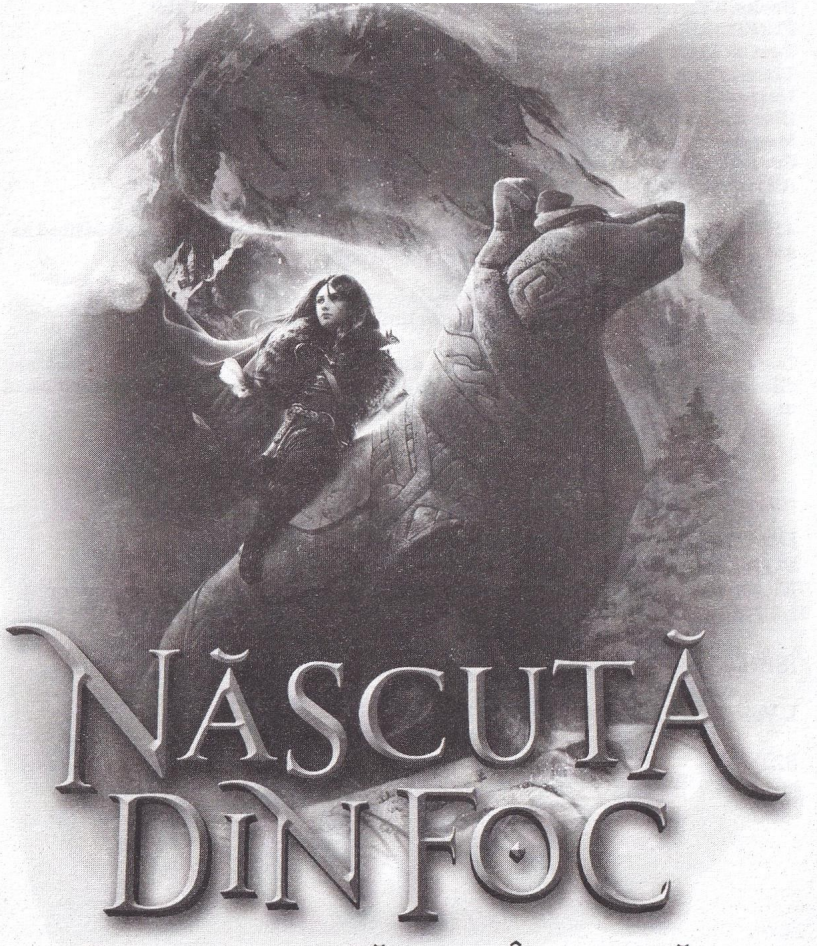

NĂSCUTĂ DIN FOC

DOISPREZECE ȘI PĂDUREA ÎNGHEȚATĂ

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA BOOKS

l ori l: *Fir m*

Titlu gina *ebo*

or: ng F r

Aut Aisli owle

inall blis in t

Orig y pu hed he E

nglish in Great Britain by HarperCollins Children's Bo oks, a division of HarperCollins Publishers Ltd., unde r the title:

FIREBORN

Text © Aisling Fowler 2021

Translation © Storia 2022 translated under licen ce from

HarperCollinspublishers Ltd

Illustrations copyright © Sophie Medvedeva 202 1

Map copyright © Virginia Allyn 2021

Cover illustrations copyright © Sophie Medvedev a 2021

All rights reserved

Aisling Fowler and Sophie Medvedeva assert the moral right to be identified as author and illustrator of the work respectively.

© Storia Books, 2022, pentru ediţia în limba rom ână

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această cart e nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor s curte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editor ului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Fowler, Aisling

Născută din foc: Doisprezece şi Pădurea Îngheţat ă / Aisling Fowler; trad. din engleză de Bogdan Voiculescu. – Bucureşti: Storia Books, 2022

ISBN 978–606–9072–88–2

I. Voiculescu, Bogdan (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru
REDACTOR: Ruxandra Tudor
CORECTORI: Paula Rotaru, Simona Stoica
ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna
DTP: Dragoş Tudor

Pentru Ben,
sprijinul şi sursa mea de inspiraţie cea mai mare

ol **Pr**
og

i î
hi
vi
a
jii
nă
ril

să
uj
c t
te
le
pt
cl
uri
şi

nd
fi
e
el

le
ăr
ce

Îm
nc
n
aţ
Lo
Vâ
to
or.
Jur
sl
es
oa
ce
şa
e
an
ca

câ
ar
al
m
e,
Să
ap
de
le

din afară.
Renunţ la toate legăturile de sânge şi
duşmăniile ancestrale,
jertfindu-mi numele şi trecutul.
Vânătorii sunt familia mea acum şi în veci.
Jur înaintea lor că niciodată
nu voi coborî armele înaintea întunericului
şi nici nu voi permite înălţarea tiraniei.

Capitolul 1

Deasupra Lojii Vânătorilor, cerul era sinistru de întu necat şi în aer plutea miros de zăpadă. Doisprezece şi-a ridicat ochii cenuşii ca furtuna spre goana norilor şi s-a cuibărit mai bine în blănuri, bătând din picioare ca să -şi ţină de cald. Sporovăiala colegilor împrăştia aburi î mprejur şi fata îi privea iritată, străduindu-se să-şi stăp ânească nerăbdarea.

— Pe legea mea! a strigat instructoarea Victory, cu prinzând cu privirea tot grupul. Dacă nici să le *ridicaţi* n u puteţi, cum vă imaginaţi că o să le puteţi mânui? Toţi cei care nu reuşesc să ridice armele deasupra capului s ă le înapoieze la depozit şi să ia ceva mai uşor *chiar ac um!*

Câţiva elevi au plecat în grabă şi Doisprezece s-a în cruntat şi mai tare. Dar niciodată nu merita să-ţi pierzi cumpătul la orele de antrenament. Dintre toţi instructo rii, Victory era cel mai probabil să-i pedepsească pe ele vi cu străji de noapte sau cu temutele temniţe. În plus, antrenamentul de azi părea interesant, doar de-ar fi în ceput odată: terenul de antrenament pudrat cu zăpadă era plin de butuci aşezaţi în picioare, care promiteau c eva ieşit din comun.

— Pe tot îngheţul! a strigat Victory în timp ce elevii

reveneau unul câte unul. Dacă nu vă mişcaţi mai reped e, o să vă înfulece toate fiarele de aici şi până-n Pădure a Îngheţată.

Peste grupul de elevi s-a aşternut o tăcere în care s e simţea încordarea.

— Probabil că aceia mai ageri la minte dintre voi a u intuit ce faceţi azi, a continuat Victory cu o vădită neî ncredere în glas. Vă veţi antrena pe butuci, în perechi, ca să vă exersaţi echilibrul şi agilitatea. Nu vreau să vă d niciun picior pe pământ.

Doisprezece aproape a zâmbit, fremătând de nerăb dare. O aştepta o provocare adevărată.

— Dacă n-aţi ajuns să stăpâniţi exerciţiile de săptă mâna trecută, vă va fi greu, a spus Victory, uitându-se cu precădere la câţiva dintre elevii mai mici, care păre au deosebit de încordaţi. Acum faceţi perechi şi începe ţi secvenţa de atacuri exersată ieri. Nu uitaţi: vigilenţă constantă!

Ca de obicei, toţi s-au grăbit să se îndepărteze de Doisprezece şi să formeze perechi între ei. Fata a dat o chii peste cap. Dacă le era frică să se antreneze cu ea, era problema lor, nu a ei. În schimb, şi-a plimbat privire a peste clădirile cunoscute dimprejur. Bucătăria, sala d e mese, grajdul, depozitul de arme şi casa de odihnă în conjurau terenul octogonal de antrenament pe care se afla. Toate erau construcţii solide, care rezistaseră inte mperiilor secole întregi, dar erau eclipsate de zidurile d e apărare care se înălţau peste ele. Până şi clădirea de consiliu, de departe cea mai impunătoare dintre ele, cu ale sale coloane frumos sculptate, arăta ca o simplă juc ărie sub zidurile acelea. Sus de tot, deasupra lui Doispr ezece, cele două poduri cereşti se întindeau în arcuri el egante, împărţind octogonul de cer în sferturi şi îngădu ind Vânătorilor să vadă la o distanţă de kilometri întreg

i.

— Doisprezece, iar n-ai partener? a întrebat Victory încruntată.

S-au auzit câteva chicote. Instructoarea a mijit ochi i şi s-a apropiat de fată, coborând vocea.

— Exersarea pe cont propriu e de folos numai până la un punct. Trebuie să-ţi încerci puterile împotriva unu i partener priceput.

Ochii ei albaştri au străpuns chipul lui Doisprezece, pătrunzători şi nerăbdători.

Fata n-a apucat să răspundă, pentru că cineva a ap ucat-o de braţ.

— E-e-exersez eu cu tine, s-a oferit Şapte, evitând cu grijă privirea instructoarei.

Victory a spus totul printr-un oftat şi s-a îndepărtat.

— Ciudaţii se adună laolaltă, a mormăit cineva.

Lui Doisprezece i s-au aprins obrajii şi s-a răsucit p e călcâie ca să-l înfrunte pe cel care vorbise, dar acest a deja se pierduse în forfota mulţimii.

Fata roşcovană şi cu faţa palidă de lângă ea a afişa t un zâmbet luminos şi Doisprezece a oftat iritată. Dec ât să se antreneze cu Şapte, mai bine ar fi exersat cu u n manechin din paie. Puterea ei de concentrare era ma i mică decât a vrăpiilor şi îndemânarea cu care mânuia orice armă era în cel mai bun caz îndoielnică. Pe deasu pra, deşi probabil că avea în jur de 13 ani, la fel ca Dois prezece, după trup părea mult mai mică. Doisprezece s e simţea uriaşă pe lângă ea. Din cauza asta nu se potri veau deloc şi totuşi li se întâmpla des să formeze perec he. Toţi ceilalţi le evitau: Şapte era ciudată, Doisprezec e era înfricoşătoare.

Majoritatea butucilor erau deja ocupaţi, aşa că fetel e şi-au croit drum pe terenul de antrenament până la u n loc mai puţin aglomerat.

— U-u-unde-i Widge? a întrebat Şapte din mers. Nu l-am văzut azi.

Widge era veveriţa lui Doisprezece, dar Şapte era c ea care îl găsise căzut din vizuină, când era pui. În loc s ă-l ţină pentru ea, i-l dăduse lui Doisprezece, gest pe c are aceasta nu-l înţelegea nici acum.

— Nu ştiu sigur, a răspuns, ridicând din umeri. Ştii că vine şi pleacă oricând are chef.

Apoi şi-a muşcat limba, ca să nu spună mai mult.

Şapte a încuviinţat din cap şi şi-a scos cu stângăcie sabia din teacă. Doisprezece a întins braţele pe spate, spre umeri, apucând mânerele celor două topoare. Cu ele în mână a căpătat un plus de încredere şi a sărit sp rintenă pe butucul cel mai apropiat.

— Începem? a întrebat.

Şapte a pufnit veselă, sărind de probă între butuci.

— Nu sunt prea stabile, aşa-i?

— Asta-i şi ideea, s-a răstit Doisprezece, fără să se mai poată stăpâni. Putem să începem?

Pe terenul de antrenament răsunau chiote vesele, ţipete surprinse şi ciocnete de oţel, dar Doisprezece n-a trebuit decât să agite un topor în direcţia lui Şapte pentru ca aceasta să-şi scape arma sau să cadă de pe butuci. În cele din urmă, Şapte s-a aşezat şi a privit-o pe Doisprezece exersând de una singură.

Răsucire, atac, ferire, parare, fandare, pas lateral. Doisprezece a executat mişcările uzuale din ce în ce mai repede, până când topoarele au ajuns să zboare în dâre tulburi şi scânteietoare. Se înfierbântase cumplit sub blănuri, dar nu a întrerupt ritmul, bucurându-se de provocarea de a-şi ţine echilibrul pe butucii instabili.

— P-păzea! a ţipat Şapte deodată.

Au urmat îndată un icnet şi o bufnitură.

Doisprezece s-a întors pe loc şi a văzut un băiat înalt, cu păr negru, care zăcea întins pe pământ. Cu faţa roşie de furie, a scuipat zăpadă murdară. Era Cinci – dintre toţi cei de la Lojă, el îi era cel mai puţin simpatic, în ciuda competiţiei strânse.

— Se a-a-apropia pe furiş, a spus Şapte privind cu un chip palid şi sfidător.

Cinci s-a ridicat, înălţându-se mult deasupra ei.

— Ne antrenăm pentru luptă, proasto, a spus el. *E clar* că trebuie să ne luptăm.

Apoi s-a uitat cu subînţeles la postura ei stângace şi la modul greşit în care ţinea sabia.

— Cel puţin asta fac cei care se pricep.

— Adică cei ca tine? a pufnit Doisprezece.

— Cu toţii ştim că sunt cel mai priceput cu sabia, a spus Cinci, ridicând din umeri. Mi-am zis să te ajut, Doisprezece. Ştii tu, să-ţi testezi reflexele. În fond, creaturi

le întunecate din sălbăticie n-o să-şi anunţe sosirea.

— Nu încercai s-o ajuţi, a spus Şapte, cu vocea mai piţigăiată decât de obicei. Voiai s-o r-r-răneşti. Am văzu t pe faţa ta.

— Chiar aşa? a spus Cinci, dând ochii peste cap. Cu mva ai privit şi-n capul meu? Ai văzut exact ce gândea m? Nici nu ştiam că avem aşa un *t-t-talent* printre noi.

Elevii din apropiere s-au apropiat încet, chicotind şi pufnind pe nas, iar Şapte s-a strâmbat de durere. Pe ne aşteptate, un zvâcnet surd de mânie a străfulgerat-o p e Doisprezece. A coborât de pe butuc, strângând topoa rele în mâini.

— Că tot vorbeşti despre talente, a zis ea, încercân d să păstreze un ton egal, tu ştii să mai faci şi altceva decât să te porţi urât?

Cinci a mijit ochii, dar fata a vorbit mai departe.

— Nu eşti cel mai bun la sabie şi nu eşti nici pe dep arte atât de amuzant pe cât…

Cinci a făcut o jumătate de pas spre ea, moment în care un băiat vânjos, cu păr blond, s-a îmbulzit prin mu lţime, făcându-şi loc cu umărul.

— Cred că trebuie să vă calmaţi amândoi, a spus Ş ase hotărât, luându-l de braţ pe Cinci şi trăgându-l într- o parte.

Era prietenul cel mai bun al lui Cinci, mai tăcut şi m ai puţin nesuferit decât acesta, dar Doisprezece tot i-a aruncat cea mai fioroasă privire.

— Eu sunt întotdeauna calmă! a spus ea.

Cuvintele ei au sunat mai zgomotos decât ar fi vru t.

Şase a rânjit la ea amuzat, iar ochii i-au scânteiat:

— Asta e clar.

— Ce se întâmplă aici? a răsunat tăios şi aspru voc ea lui Victory, care venea cu paşi mari spre mulţimea d

e elevi. Reluaţi exerciţiile chiar acum!

Elevii nu s-ar fi împrăştiat mai repede nici dacă ar fi sărit între ei un lup al iernii.

— Îţi mulţumesc, a spus Şapte după ce au plecat Ş ase şi Cinci.

— Pentru ce? a întrebat Doisprezece.

— P-pentru că mi-ai luat apărarea.

Doisprezece s-a abţinut să-i dea o replică aspră – Ş apte avea chipul plin de căldură şi când zâmbea făcea gropiţe în obraji. Preţ de o clipă, i s-a părut că semăna atât de mult cu… Doisprezece s-a grăbit să-şi alunge g ândul – niciodată nu era o idee bună să se gândească l a viaţa ei dinaintea Lojii. Şi, înainte să apuce să mai fac ă ceva, şi-a simţit buzele arcuindu-se într-un zâmbet, î n semn de răspuns.

Şi-a ferit faţa, uluită de propria reacţie, şi a sărit în apoi pe butuc.

— Tu ai sărit prima în apărarea mea, i-a spus peste umăr lui Şapte. Oricum, Cinci ar trebui să fie recunoscă tor. Cred că-i e greu să care pe umeri un orgoliu atât d e mare. Dacă am reuşit să îl micşorez măcar puţin…

Înainte ca Şapte să poată răspunde, s-a ivit Victor y, cu o privire tăioasă.

— De ce stai cu mâinile în sân, Doisprezece? s-a ră stit ea. Dă-i drumul.

Instructoarea a stat cu braţele încrucişate şi cu och ii mijiţi cât timp Doisprezece şi-a executat suita de miş cări cu o fluiditate perfectă, până când o pietricică i-a ri coşat dureros de tâmplă.

— Au! a ţipat ea, împleticindu-se pe butuc întâia oa ră.

Victory a înclinat capul într-o parte cu un aer critic, zornăind în palmă şi alte pietricele.

— Ar fi trebuit să prevezi asta şi să reacţionezi. Vigi

lenţă constantă, Doisprezece.

Fata a holbat ochii. Nu cumva chiar instructoarea a runcase în ea cu o *piatră?*

— Să ştii că Cinci avea dreptate, a spus Victory, pri vind-o drept în ochi. Creaturile întunecate nu-şi anunţă sosirea şi nu-ţi acordă o a doua şansă. Acum ia-o de la capăt.

Zicând acestea, a făcut semn cu capul spre topoar ele fetei.

Şi a aruncat încă o pietricică.

Capitolul 2

Doisprezece a fost lovită de încă vreo zece pietricel e până când s-a deprins să le evite fără să-şi piardă ec hilibrul.

— Bine! Mult mai bine, a spus Victory, zâmbind dis cret.

Apoi a lăsat pietricelele să cadă în palma lui Şapte şi a pornit cu paşi mari, strigând de zor la grupul următ or şi făcându-i observaţii.

Şapte s-a holbat la Doisprezece cu gura căscată.

— N-nu cumva ţi-a zâmbit?!

Deasupra lor, cerul se întuneca pe măsură ce se lă sa seara iernatică. Vânătorii umblau pe nesimţite de-a l ungul zidurilor obscure ca să aprindă torţele, sfărâmân d sub ghete pământul îngheţat şi împrăştiind umbre pe care Doisprezece le vedea cu colţul ochiului, ţopăind ci udat de colo colo. Sus de tot, pe podurile cereşti, s-au aprins mangaluri. Temperatura a scăzut şi câţiva fulgi s fioşi de zăpadă au început să alunece spre pământ. Feţ e înroşite de frig scoteau rotocoale de aburi şi căciulile de blană erau trase peste urechile îngheţate. Mirosuri a romate au început să plutească pe terenul de antrena

ment, indicându-le elevilor că se apropia ora cinei. Ene rgia mulţimii s-a diminuat simţitor.

— Ajunge, a strigat Victory, adunând clasa în jurul ei. Nu pot spune că sunt mulţi cei care m-au impresion at, aşa că vom repeta exerciţiul ăsta în fiecare zi. Înapo iaţi armele la depozit şi fiţi gata pentru cină în jumătat e de oră. Nu uitaţi: vigilenţă constantă.

Apoi s-a holbat la fiecare elev de parcă astfel ar fi p utut să-i convingă să fie mai atenţi. Privirea cea mai înc runtată a păstrat-o pentru Şapte:

— Vreau să-ţi vorbesc.

Doisprezece a pornit spre depozitul de arme şi a pr ivit peste umăr, bănuind că Victory avea s-o certe pe Ş apte pentru că nu participase la exerciţii. Fata părea a mărâtă. Preţ de o clipă, Doisprezece s-a gândit s-o aşte pte, dar apoi a clătinat din cap şi a alungat din minte, c uprinsă de remuşcări, imaginea umerilor ei plecaţi şi a expresiei triste.

Depozitul de arme era o clădire lungă şi scundă, lo cul ei preferat. O linişteau mirosurile de oţel, de lemn l ustruit şi al armurilor din piele întărită pe care le purta u în timpul antrenamentului. Şiruri nenumărate de suliţ e, săbii şi topoare lucitoare se întindeau în lumina obsc ură, iar în capătul clădirii se aflau arme mai neobişnuit e: buzdugane, îmblăcie[1] şi ciocane de război.

A luat una dintre torţele aprinse de pe perete, de d upă uşă, şi a pornit pe lângă şirurile bine ştiute de arcu ri, spre locul unde erau păstrate topoarele ei, strecurân du-se pe lângă colegii veseli. Trecând pe lângă un rast el înalt cu săgeţi, a auzit vocea lui Cinci pe cealaltă par te.

---

1 Unealtă agricolă rudimentară, formată dintr-o prăjină lungă la capăt ul căreia este legat un băţ gros mobil şi mai multe curele, cu ajutorul c ăreia se scot boabele din spicele de cereale sau din păstăi.

— Îmi face greaţă, pur şi simplu. Încurcă lumea şi s e poartă groaznic în fiecare zi! Dacă ar fi după mine, ar fi izgonită uite *aşa.*

Şi a pocnit din degete.

— Ei bine, nu-i după tine, i-a atras atenţia Şase. Şi ştii bine că Vânătorii n-ar face aşa ceva. Unde să se du că? Unde ar putea să se ducă oricare dintre noi?

Băiatul avea în voce o greutate care a făcut-o pe D oisprezece să tresară.

— În orice caz, tu ai început azi şi cred că ai scăpat destul de uşor.

— Of, eşti atât de împăciuitor, a mormăit Cinci. Dar chiar nu te deranjează? Ca să venim aici am renunţat l a familii, la cămine, până şi la numele noastre. Şi, ca ră splată, trebuie s-o suportăm pe *ea,* cea mai groaznică f ată din întregul Ember. Chiar şi dacă ar mai avea famili e, e *clar* că n-ar dori-o. E oribilă, o adevărată târâtoare de peşteră.

— Cinci! a exclamat Şase.

Dulapul de lângă ei a cârâit când Doisprezece l-a î mpins din răsputeri, cu faţa încordată şi cu buzele zvâc nindu-i furioase. Voia să i-o plătească lui Cinci. Dulapul s-a legănat, a scârţâit şi s-a înclinat peste limită, apoi a căzut peste un rastel de suliţe.

Cinci şi Şase s-au ferit în ultima clipă. O ploaie de s ăgeţi şi rafturi grele s-a prăbuşit pe lângă ei la distanţă de o palmă. Strigăte de atenţionare şi de surprindere a u răsunat de-a lungul şirurilor, pe măsură ce fiecare ras tel a început să se prăbuşească peste cel alăturat. Arm ele au zăngănit, lemnul s-a frânt şi elevii au ţipat.

Doisprezece a înghiţit zgomotos în tăcerea şocantă care s-a lăsat după ce a căzut şi ultimul rastel. De-acu m, în faţa ei se întindea un şir lung de distrugeri.

— Pe tot îngheţul, Doisprezece! a şuierat Şase, ridi

cându-se de jos. Ce-i cu tine?

— *Doisprezece* a făcut asta?

Faţa lui Cinci a apărut lângă a lui Şase. O expresie răutăcioasă îi licărea pe chip în lumina pâlpâitoare a to rţelor.

— Ha! S-a *zis* cu tine!

Privirea lui triumfătoare era de nesuportat. Doispre zece a făcut un pas în faţă, gata să sară la el peste raft urile sfărâmate.

— CE SE PETRECE AICI?

Răcnetul lui Victory a izbucnit ca un vânt îngheţat, amuţindu-i pe toţi. Apoi, într-o cacofonie de glasuri, au început să vorbească toţi odată. O clipă mai târziu, inst ructoarea a apărut înaintea lui Doisprezece, tremurând sub apăsarea unei furii tăcute.

Doisprezece s-a îndreptat de spate şi a ridicat bărb ia sfidător.

— Nici nu te mai întreb, a mârâit Victory, cu ochii al unecându-i pe mobila distrusă.

Un vas de sânge îi pulsa cu putere la tâmplă. A răs uflat aspru şi a înşfăcat-o pe Doisprezece cu putere de braţ.

— Direct la Bătrâni Din nou.

— Cinci a făcut-o târâtoare de peşteră, a spus Şase cu o privire fermă, întorcându-i hotărât spatele lui Cinc i. De aceea a făcut-o.

O rumoare indignată s-a răspândit în mulţimea de elevi şi Victory a exclamat scârbită:

— Cinci, e adevărat?

Cinci s-a apropiat cu paşi mici, aruncându-i lui Şase o privire îndurerată, apoi a ridicat pripit din umeri, încu viinţând totodată din cap cu un aer vinovat:

— Da, dar, ştiţi, am vrut doar…

— Linişte! Nu mă interesează de ce aţi făcut ce aţi

făcut. Veniți cu mine şi ţineţi-vă gura!

Victory i-a dat drumul fetei şi a luat-o înainte cu pa şi mari, silindu-i pe ea şi pe Cinci să alerge umili după e a.

Afară, în jurul depozitului, zăpada începuse să cadă mai greu şi ferestrele luminau în nuanţe portocalii, dân d clădirilor o înfăţişare improbabil de primitoare.

Ceva a aterizat uşor pe umărul lui Doisprezece cân d a trecut pe sub pragul scund al uşii şi fata s-a mai lini ştit când Widge, veveriţa ei, i s-a gudurat blajin de obra z. Blana castanie îi lucea ca arama în lumina slabă şi a vea ochi sclipitori şi coada stufoasă.

— Bună, a şoptit ea. Pe unde ai umblat?

Widge i-a lins urechea în semn de salut şi a chiţăit vesel când Doisprezece i-a dat un pumn de alune din b uzunar. Şi le-a îndesat repede în obraji, umflându-i pân ă la refuz, apoi s-a strecurat în gulerul ei, cuibărindu-se în blănuri şi începând imediat să sforăie.

— Ţineţi pasul! s-a răstit Victory agasată.

Doisprezece a traversat în grabă terenul de antren ament spre clădirea de consiliu, făcând zăpada proasp ătă să-i scârţâie sub ghete şi aruncând priviri mânioase spre bucătărie. Stomacul i-a chiorăit şi a înţeles cu mul tă tristeţe că, spre deosebire de Widge, ea probabil n-a vea să mănânce în seara respectivă. A oftat, şi-a agăţa t topoarele de curelele de la spate şi a târât picioarele î n urma lui Victory.

— În numele Emberului, nu ştiu pentru ce oftezi, a şoptit Cinci furios. E *clar* că e vina ta.

S-a întors şi a ridicat vocea:

— Şi tu la ce te zgâieşti?!

Şapte a plecat capul când au trecut grăbiţi pe lâng ă ea şi a fost cât pe ce să cadă de pe butuc. Era limped e că Victory o pusese să exerseze în continuare, chiar ş

i în timpul cinei. Doisprezece a mormăit cu amărăciun e, observând că fata şovăia şi făcea în jur de o mie de greşeli în acelaşi timp. Mai rău, imita setul de mişcări c u două topoare al lui Doisprezece, ignorând faptul că a rma ei era o sabie.

Stai mai drept, a îndemnat-o Doisprezece în tăcer e, strâmbându-se când Şapte a căzut din nou pe pământ tare ca fierul. A deschis gura ca să-i strige o vorbă de încurajare, dar a închis-o imediat la loc. Nu venise ai ci ca să-şi facă prieteni – asta n-ar fi făcut decât să-i co mplice situaţia. În timp ce urca treptele clădirii de consi liu în urma lui Victory, a respirat adânc de câteva ori şi s-a liniştit.

Uşile impunătoare, de două ori cât una obişnuită, e rau minuţios sculptate şi înfăţişau scene de luptă din ti mpul unor vânători legendare. În spatele lor se afla Sal a Mare, cea mai maiestuoasă încăpere din toată Loja V ânătorilor.

Pereţii acoperiţi cu lambriuri de lemn erau decoraţi cu arme străvechi şi deasupra căminelor se înălţau cap etele unor creaturi vânate. Lupi ai iernii, căpcăuni şi alt e fiare ciudate se holbau la ea cu priviri mânioase şi oc hi de sticlă lucitori. Doisprezece a clipit până când i s-a u obişnuit ochii cu lumina nouă, apoi a început să trem ure. Era un spaţiu impunător, conceput astfel încât să i mpresioneze musafirii ocazionali cu vitejia Vânătorilor.

Spre deosebire de restul clădirilor Lojii, cea de cons iliu era luminată nu cu torţe, ci cu pietre selenare. Fixat e în tavan, acele nestemate mici străluceau pe timp de noapte, împrăştiindu-şi pretutindeni lumina argintie şi misterioasă. Înainte de a ajunge la Lojă, Doisprezece ni ci nu crezuse că existau cu adevărat. Oamenii care le e xtrăgeau nu obişnuiau să le vândă. Amintindu-şi brusc de clanul peşterilor, a simţit un gol în stomac. O înfuria

faptul că aveau acces la asemenea minunăţii. A înăbuşi t gândul repede, înainte să-i răsară în minte amintiri ne plăcute.

Victory a călcat cu putere, scuturându-şi zăpada de pe ghete, şi i-a condus în sus pe scări. Covoare moi şi g roase, trimise de caravanele recunoscătoare ale deşert ului, le estompau sunetul paşilor. Alte pietre selenare l uminau un coridor lung, pe care îşi avea camera fiecar e dintre cei trei Bătrâni Victory i-a condus până la uşa din capăt şi lui Doisprezece i s-a făcut inima cât un puri ce. Îi ducea la Bătrâna Silver. Ca să-şi vină-n fire, s-a ui tat la darurile primite de la diversele clanuri şi atârnate acum de perete cu grijă: catalige îmbrăcate în piele de broască, primite de la oamenii mlaştinilor; o cârmă uria şă şi complicată pentru direcţionarea satelor, primită d e la clanul râurilor; o mantie moale ca blana, făcută din scoarţă de copac, de la oamenii pădurilor, şi aripi de pl anare din pene luminoase primite de la clanul munţilor.

Doisprezece le-a sorbit din ochi chiar şi când s-au o prit înaintea camerei lui Silver. Widge s-a trezit înăuntr ul blănurilor ei. A scos capul pe guler ca să privească în jur şi a chiţăit amărât. Doisprezece nu putea decât să fi e de aceeaşi părere – a oftat când Victory a bătut şi uş a s-a deschis larg.

Capitolul 3

— Victory?

Bătrâna Silver era o figură impunătoare, înaltă şi s uplă. Toate mişcările ei erau graţioase, în ciuda vârstei. Părul îi creştea în smocuri albe şi pufoase, care nu reuş eau aproape deloc să-i îmblânzească trăsăturile feţei. A vea un nas ascuţit şi uşor coroiat, buze subţiri şi ochi t ulburător de palizi albaştri ca un lac îngheţat. I-a plimb

at de la unul la altul şi s-au oprit asupra lui Doisprezec e.

— Of!

Dezamăgirea din tonul femeii mai în vârstă era evi dentă. Doisprezece şi-a muşcat buza şi a înăbuşit un fi or de ruşine. Widge s-a cuibărit din nou în blănurile fet ei, ascunzându-se la loc sigur.

— Da, a spus Victory, evident iritată. Iar avem prob leme cu ăştia doi. Pot să intru?

Silver a încuviinţat din cap şi le-a făcut loc.

— Aşteptaţi aici, a mârâit Victory peste umăr şi a în chis uşa.

Cinci s-a rezemat de perete de o parte a uşii, iar D oisprezece, de cealaltă parte. Fiecare a făcut eforturi v ădite să-l ignore pe celălalt şi amândoi s-au străduit să audă murmurul vocilor dinăuntru.

— Veniţi! a strigat Silver în cele din urmă.

Cinci s-a îmbulzit înaintea lui Doisprezece, care s-a străduit să se abţină să-l împingă cu toată forţa.

Biroul era spaţios şi mobilat sumar, iar pereţii erau aproape goi. Trei ferestre boltite dădeau spre terenul d e antrenament de dedesubt şi focul ardea vesel în căm in. Deasupra poliţei era fixat capul unui *ygrex* uriaş, cu coarne fioroase şi colţi lucitori, subţiri ca acele. Două fo tolii îmbrăcate în piele erau întoarse cu faţa la flăcări, d ar Silver stătea pe scaunul incomod şi drept din spatel e biroului enorm. Doisprezece o cunoştea pe Bătrână s uficient de bine încât să priceapă că acesta era un sem n de rău augur.

— Victory mi-a relatat ceva de necrezut, a spus Sil ver imediat, cu vârfurile degetelor împreunate, în timp ce Cinci şi Doisprezece s-au aşezat înaintea ei. Aveţi m are noroc că nimeni nu a fost rănit, dar Victory îmi spu ne că depozitul a suferit pagube semnificative.

— Ore întregi de reparaţii, s-a strâmbat Victory.

— Doisprezece e de vină, a spus Cinci imediat. Eu n-am făcut nimic, sincer!

Doisprezece şi-a înăbuşit râsul. Nimic nu detesta Si lver mai mult decât oamenii care încercau să-şi arunce vina pe umerii altora. Cinci nu reuşea să priceapă asta.

Silver i-a aruncat o privire ca de gheaţă şi atitudine a lui îndrăzneaţă s-a sfărâmat.

— Nu ai făcut nimic? a întrebat ea, periculos de înc et. Victory spune că ai insultat făţiş clanul peşterilor.

Cinci a înghiţit în sec şi s-a făcut alb ca laptele.

— Da, a bâiguit el, dar am avut... îmm... motive.

— Şi anume? a întrebat Silver stând perfect nemişc ată şi fixându-l cu privirea.

— Doisprezece... ăăă... a...

Doisprezece şi-a permis o tresărire în colţul gurii. S cena îi făcea mai multă plăcere decât se aşteptase.

— Uitaţi-vă la ea! a strigat Cinci, recăpătându-şi cul oarea în obraji. Râneşte! Strâmbă din nas la toate şi e *clar* că se crede mai bună decât toţi! E nesuferită şi...

— Linişte! a spus Silver.

Nu a ridicat tonul, dar, chiar şi aşa, lui Doisprezece i s-a făcut pielea de găină. Cinci a horcăit, parcă înecân du-se cu propriile cuvinte.

— Ca să lămurim lucrurile, ai spus ce ai spus din ca uza *personalităţii* lui Doisprezece?

Dacă tonul lui Silver ar fi fost mai rece de atât, aer ul din jur ar fi îngheţat.

Cinci şi-a lins buzele şi a icnit ca un şoricel ţintuit d e o pisică.

— Spune Jurământul, a poruncit Silver, şi vârfurile degetelor unite i s-au albit.

Cinci a clipit nedumerit şi a tuşit imediat, ca să-şi a scundă mirarea. Jurământul era recitat în fiecare dimin

eaţă, la micul dejun, şi în fiecare seară, la cină, dar era neobişnuit să-l auzi în afara acelor ore. Cinci a vorbit re pede, recitând cuvintele mecanic după anii de repetiţi e.

Îmi închin viaţa Lojii Vânătorilor.
Jur să slujesc toate cele şapte clanuri ca şi când ar fi ale mele,
Să le apăr de cele din afară.
Renunţ la toate legăturile de sânge şi duşmăniile a ncestrale,
jertfindu-mi numele şi trecutul.
Vânătorii sunt familia mea acum şi în veci.
Jur înaintea lor că niciodată
nu voi coborî armele înaintea întunericului
şi nici nu voi permite înălţarea tiraniei.

În tăcerea care s-a lăsat în urma ultimei silabe, un l emn s-a mişcat în cămin şi scânteile s-au înălţat pe coş în rotocoale. Doisprezece şi-a stăpânit un tremur.

— Să renunţi la toate legăturile de sânge şi duşmă niile ancestrale, a spus Silver îngândurată. Ce înseamn ă asta pentru tine, Cinci?

— Să uit clanul din care mă trag şi să le accept pe t oate ca fiind egale, a spus el cu o voce uşor tremurăto are.

— Exact, a spus Silver scurt şi hotărât. E regula cea mai importantă şi mai dificilă a Lojii: să nu aduceţi vorb a de vieţile voastre din trecut, să nu vorbiţi niciodată d espre clanurile şi familiile pe care le-aţi iubit cândva. E cel mai cumplit sacrificiu, dar e esenţial pentru păstrar ea încrederii dintre Lojă şi clanuri. Pui în pericol toate a cestea doar ca să poţi insulta o elevă care nu-ţi place?

Cinci a deschis gura, dar Silver i-a tăiat vorba şi vo

cea i-a tremurat din cauza emoţiilor pe care le reprima.

— Dacă s-ar afla în Ember, crezi că ne-ar mai invita clanurile în satele lor ca să vânăm creaturile întunecat e care le oropsesc? Ne-ar mai considera imparţiali? S-a r mai încrede în noi să mediem disputele dintre ele, de pe o poziţie neutră? Cât crezi că ar mai dura până când ar izbucni din nou războaiele?

Zicând acestea, Silver a clătinat din cap scârbită.

— Spui cuvintele Jurământului fără să gândeşti, făr ă să înţelegi semnificaţia lor. Te sfătuiesc să te corecte zi cât de curând.

A inspirat adânc şi a continuat:

— Aş vrea să vorbesc cu Doisprezece între patru oc hi un minut. Poţi să aştepţi afară până când voi hotărî pedeapsa ta.

Cinci a înghiţit în sec şi a ieşit îndată, cu faţa ca de ceară.

— Băiatul ăla… a oftat Victory. Are impresia că lum ea îi e datoare.

— Îmi aminteşte de una dintre cunoştinţele mele, a spus Silver, ridicând discret un colţ al gurii.

Victory a părut jignită.

— De mine? Nu eram deloc ca el.

După aceea a ezitat, încruntându-se:

— Sau *eram?*

Silver a ridicat din umeri cu bunăvoinţă şi s-a întors spre Doisprezece. Seninătatea i-a dispărut de pe chip.

— Puteai să omori pe cineva, Doisprezece, a spus e a.

Fata a încuviinţat din cap, ştiind că era adevărat, n efiind în stare să întâlnească privirea lui Silver sau a lui Victory.

În cele din urmă, Bătrâna a oftat şi s-a frecat pe faţ ă cu o mână:

— Ce vrei să faci cu ea, Victory?

Instructoarea a tresărit.

— Tu ar trebui să ştii cea mai bună cale, Silver. Pe t ot îngheţul, ai îndrumat nenumăraţi elevi dificili, printre care mă număr şi eu.

— Ei, da. Ai fost cel mai mare succes al meu.

Femeile şi-au zâmbit cu o căldură evidentă.

— Dar fata asta…

Silver a tăcut şi a clătinat din cap.

— Of, Doisprezece, a zis ea. Ce mă fac cu tine? Ped epsele care-i învaţă minte pe alţi elevi nu au niciun efe ct asupra ta şi continuu să primesc zilnic cel puţin câte o plângere la adresa comportamentului tău faţă de Vân ători sau de colegi.

Doisprezece a tresărit, încercând cu disperare să s e convingă că părerea lui Silver despre ea nu avea imp ortanţă.

— Da, Bătrână Silver, a spus ea şi vocea i-a tremur at mai mult decât ar fi vrut.

— Înţeleg… de ce vrei să eviţi să legi relaţii aici, m ai ales având în vedere… ei bine… amândouă ştim circ umstanţele care te-au adus la Lojă… a început poticnit Silver.

Doisprezece a încremenit îngrozită. Când sosise aic i, Silver îi promisese, *îi promisese* că nu aveau să mai v orbească despre asta niciodată.

— Dar nu eşti singură, Doisprezece, a continuat Sil ver. Categoric nu eşti singura elevă de aici care şi-a pie rdut familia.

Doisprezece şi-a încleştat maxilarul. Familia ei nu e ra „pierdută” – ai ei erau morţi, ucişi cu sânge rece ca gheaţa de clanul peşterilor.

Silver trebuie să fi observat expresia de pe chipul f etei. A tăcut, a oftat şi s-a întors spre Victory, căutându

-i ajutorul.

— Eşti printre cele mai bune eleve la exerciţiile de l uptă, a spus instructoarea, surprinzând-o pe Doispreze ce. Probabil *cea* mai bună. Dar ai şi cele mai mici şanse să promovezi însângerarea.

Doisprezece s-a încordat fără să vrea.

— De ce? Tocmai ai zis că sunt printre cele mai bu ne!

— Ştie ce a zis, a spus Silver încet. Care crezi că e explicaţia, Doisprezece? Ce ştii despre însângerare?

Doisprezece şi-a dorit din nou să fi fost dusă la alt Bătrân. Hoarfrost ar fi răcnit la ea, i-ar fi impus o strajă de noapte pe podurile cereşti şi imediat ar fi uitat de e a. Argyll ar fi pus-o să scrie iar şi iar vreun îndemn mor alizator şi nimic mai mult. De ce se preocupa Silver de ea atât de mult? O rodea un sentiment de vinovăţie.

— Îmm…

Doisprezece a făcut imediat o pauză, adunându-şi gândurile:

— Ştiu că, atunci când se consideră pregătită, o ec hipă de elevi porneşte spre Pădurea Îngheţată, aşa cu m o echipă de Vânători este chemată prin sate, la vână tori adevărate. Acolo i se dă o sarcină de împlinit şi, la î ntoarcere, se decide dacă membrii acesteia pot să devi nă Vânători şi să-şi aleagă nume noi.

Dacă se întorc.

Doisprezece a ridicat privirea la capul de ygrex car e se holba la ea mânios şi a înghiţit în sec. Ochii lui nev ăzători i-au rânjit. Toţi ştiau cât de greu era să învingi y grecşii. Îţi intrau în cap şi-ţi suceau amintirile, ca să te prindă în laţ. Se spunea că Silver înfruntase creatura as ta în Pădurea Îngheţată în timpul însângerării ei, la vâr sta fragedă de 15 ani. Nu se mai auzise ca o fată atât d e tânără să reuşească una ca asta, fapt de la care porn

ea reputaţia ei de războinică de temut.

— Şi nu crezi că ţi-ar fi greu? a întrebat Silver, ridic ându-şi sprâncenele expresive până sub linia părului. N u te îngrijorează niciun aspect al acestei provocări?

— Cu topoarele mele pot să fac orice, a spus Doisp rezece cu încăpăţânare, bucurându-se de greutatea lini ştitoare a acestora, pe care o simţea la spate.

Niciuna dintre ele nu trebuia să ştie că nu avea de gând să ia vreodată parte la însângerare.

— Îţi închipui că am reuşit să înving ygrexul de una singură? a întrebat Silver, făcând semn spre capul de p e perete.

Doisprezece a ezitat. Conform poveştii, tocmai *asta* făcuse. Silver a oftat şi a clătinat din cap.

— Poveştile tind s-o ia pe drumul lor, a spus ea în c ele din urmă. N-aş fi aici dacă în ziua aceea n-aş fi avut alături echipa mea. Ăsta e adevărul. Şi de aceea îmi fa c griji pentru tine, Doisprezece. *Tu* pe cine vei avea în echipă?

Fata a mormăit ceva în sinea ei când Silver a ajuns la această concluzie.

— Priceperea în luptă e doar una dintre abilităţile c are îi trebuie unui Vânător, a spus chibzuit Bătrâna. E n ecesară împotriva creaturilor întunecate, fireşte, dar ro lul nostru în lume se schimbă. În prezent petrecem mai mult timp legând pace între clanuri decât la vânătoare. Pentru asta îţi trebuie *muncă în echipă,* răbdare, diplo maţie şi o minte deschisă. Tu nu ai niciuna dintre calită ţile astea şi parcă nici nu vrei să le deprinzi. Din câte î mi amintesc, a continuat Silver, ultima dată când ai ve nit aici, ai promis că vei depune mai mult efort să te înţ elegi cu colegii tăi. Ai făcut asta?

Lui Doisprezece i-a fulgerat în minte chipul lui Şapt e, dar a alungat imediat acest gând şi a plecat ochii la

duşumea.

Lângă ea, Victory a oftat.

— Nu, nu a făcut aşa. La antrenamentele mele nu a re partener niciodată.

Apoi a ridicat vocea iritată:

— Ar trebui să se măsoare cu cei mai puternici dint re oponenţi. E mai pricepută până şi decât mine când e ram de vârsta ei.

Pe Doisprezece a cuprins-o o ruşine mare şi amară. Le dezamăgise pe amândouă.

Silver a încuviinţat din cap şi a încercat s-o împace pe Victory cu un gest al mâinii. Ridicând vocea, a striga t:

— Cinci, te rog să intri!

Uşa s-a deschis şi Cinci a intrat cu paşi mici, ocupâ ndu-şi locul lângă Doisprezece.

Mai departe, Silver a vorbit pe un ton neînduplecat şi mânios.

— Amândoi v-aţi purtat oribil în seara asta şi atitud inea voastră mă îngrijorează, ca să nu spun mai mult. Cred că amândurora v-ar prinde bine o perioadă de refl ecţie în linişte.

A tăcut şi s-a încruntat la ei:

— În noaptea asta vă trimit pe amândoi în temniţă.

Cinci a smucit capul îngrozit şi lui Doisprezece i s-a tăiat respiraţia. Widge a început să tremure sub blănuri le fetei.

— Veţi avea timp berechet să reflectaţi acolo, jos, a continuat Silver fără milă, după care mă aştept să vă d o îmbunătăţire *imediată* în comportamentul vostru.

Bătrâna a încuviinţat din cap, ca şi când ar fi vrut s ă se convingă pe sine, şi s-a ridicat în picioare, făcând semn spre uşă. Doisprezece şi Cinci au luat-o din loc, p rea şocaţi ca să se mai îmbrâncească.

Capitolul 4

Intrarea în temniţă se afla lângă depozitul de arme. Când Silver a deschis uşa cu un scârţâit, un întuneric a caparator parcă s-a revărsat afară, agăţându-se de ei c u degete mute. Doisprezece a tresărit şi Widge, care îi urcase pe umăr, a chiţăit îngrijorat. În spatele ei, lui Cin ci i s-a poticnit respiraţia şi Doisprezece s-a străduit să se bucure de satisfacţia ideii că aceeaşi groază îl chinui a şi pe el.

A privit în urmă, spre locul în care Şapte încă exers a pe terenul de antrenament. Aceasta i-a întâlnit privir ea şi, plină de compasiune, a ridicat sabia în semn tăcu t de solidaritate. Doisprezece a încuviinţat din cap, sim ţind că i se ia din greutatea care-i apăsa pieptul. Când s-a întors din nou spre temniţă, întunericul părea mai p uţin negru.

Torţa solitară a lui Silver împrăştia umbre şi au cob orât împreună scările abrupte, în spirală, spre labirintul sumbru de dedesubt. Bătrâna i-a condus printr-un tune l îngust, pe lângă numeroase celule săpate în pământ. Lui Doisprezece i-a alunecat pe gât un aer rece şi ume d, în ciuda căldurii trupului lui Widge, şi mirosul de pă mânt jilav i-a umplut nările. Undeva, în apropiere, se a uzea un picurat de apă.

— Cinci poate să stea aici, i-a spus Silver lui Victor y, cu profilul chipului luminat de torţă. Pe Doisprezece o duc eu puţin mai departe.

În spate, Doisprezece a auzit o uşă zdrăngănind şi o cheie răsucindu-se în broască. Scrâşnind din dinţi, şi- a tras umerii înapoi şi a inspirat adânc. Îi era frică, dar nu trebuia s-o şi arate. Trecând de câteva celule, Silver s-a oprit şi a deschis o uşă grea din lemn, cu gratii la ni

velul ochilor.

— Intră, a spus ea sever.

Doisprezece a păşit înăuntru, cuprinzând încăperea cu privirea. O grămadă de paie mucegăite zăcea sub u n acoperământ uriaş de pânză de păianjen, atât de ma re, încât parcă fusese întins de un urzitor al morţii. O g ăleată duhnea îngrozitor într-un colţ. Doisprezece şi-a s trâns degetele tremurătoare în pumni şi s-a întors spre Silver. Umbrele dansau pe chipul Bătrânei în lumina tor ţei şi ochii ei erau iazuri pline de regret.

— Vei sta doar o zi, Doisprezece.

A spus-o cu blândeţe şi mâna ei a găsit umărul fete i în întuneric.

— Foloseşte-ţi timpul cu chibzuinţă. Te rog. Gândeş te-te dacă există un loc pentru tine la Lojă. Gândeşte-t e ce fel de persoană vrei să fii.

A păşit în spate şi a încuiat uşa. În dreptul celulei, î n perete, era o firidă mică. Silver a lăsat cheia acolo şi a aprins o lumânare.

— Îţi voi trimite pe cineva cu laptele-somnului, a sp us ea peste umăr în timp ce se depărta. Nu vreau să su feri mai mult decât e nevoie.

Doisprezece şi-a descleştat degetele încet şi a păşi t în faţă fără zgomot. Şi-a apropiat faţa de zăbrelele re ci de fier şi le-a urmărit pe Silver şi pe Victory atât cât s-a putut. După ce au dispărut, a înconjurat-o tăcerea. Nu s-a putut abţine să-şi imagineze greutatea cumplită a pământului de deasupra, care parcă aştepta s-o strivească. Panica i-a fluturat în piept ca o molie. Widge a si mţit-o şi i s-a agăţat strâns de gât, lingând-o pe obraz până când gândurile i s-au liniştit şi respiraţia i-a reveni t la ritmul normal.

A ridicat mâna şi i-a scărpinat obrazul, aşa cum îi p lăcea.

— Iartă-mă, a şoptit ea. E vina mea. Nu meritai ast a.

Widge a chiţăit, dându-i dreptate, dar a continuat s -o lingă pe obraz.

Furioasă pe sine, Doisprezece a închis ochii şi a lăs at lumina caldă şi portocalie a lumânării să i se strecoa re prin pleoape. În felul ăsta aproape că a reuşit să-şi î nchipuie că era în altă parte.

— E *clar* că nu.

Vocea lui Cinci i-a întrerupt cu neruşinare gânduril e. Doisprezece a deschis ochii şi oroarea temniţei a înc onjurat-o din nou. A vorbit abia după ce s-a convins că vocea n-avea s-o trădeze.

— Ce anume? a spus tare, mulţumită de tonul ei re ce.

— Nu există un loc pentru tine la Lojă, e clar, a stri gat Cinci. Dacă e cineva aici care nu are dispoziţia nec esară, aceea eşti tu. Nu te-ai pricepe să lămureşti disp utele dintre clanuri. E absurd, de-a dreptul caraghios.

În sinea ei, Doisprezece era de acord cu el: pentru ea, Loja era doar un mijloc pentru atingerea unui scop. Atâta tot.

— Ai dreptate, a spus Doisprezece.

Şi-a îngăduit o clipă de satisfacţie, observând tăcer ea uluită care a urmat.

— Ăăă… am? Adică da, am! s-a corectat Cinci imed iat. E *clar.*

— Mă consolează doar gândul că tu nu te-ai pricep e nici atât, a continuat Doisprezece, începând să se dis treze, în ciuda întunericului care o împresura. Nu văd c um ar putea clanurile să tolereze smiorcăielile tale. Într -o săptămână ar plăti un mag vânător ca să scape de ti ne. Eu aş rezista pe puţin încă două săptămâni.

— Smiorcăieli?

Cinci parcă îşi ieşea din minţi de indignare.

— *Nemulţumirile* mele se referă numai la tine şi su nt perfect justificate.

— Asta să-i spui magului vânător, a spus Doispreze ce plictisită.

S-a auzit o bufnitură, ca şi când Cinci ar fi lovit cu p iciorul în uşă. Apoi a zis pe un ton batjocoritor:

— Am auzit-o pe Silver vorbind de laptele-somnulu i.

Doisprezece a amuţit şi rânjetul i-a dispărut. Widge s-a zburlit.

— Să-nţeleg că cineva are vise! Biata Doisprezece, se chinuie să pară dură şi, de fapt, e doar o floare delic ată.

A râs piţigăiat, cu de-a sila. Doisprezece a scrâşnit din dinţi, îndepărtându-se de uşă până când a simţit pa iele sub tălpi. S-a aşezat încet, rezemându-se de zidul din fund, cu ochii la lumina din spatele gratiilor. Widge i-a alunecat în poală ca să-l poată mângâia, mişcare re petitivă care îi liniştea pe amândoi.

Gândul i-a zburat la Silver; ar fi vrut să se supere p e Bătrână, dar nu simţea decât ruşine pentru faptul că o dezamăgise… din nou. La fel procedase şi faţă de Şa pte – ar fi trebuit s-o aştepte după orele de antrename nt. Atâta lucru ar fi făcut şi ea pentru Doisprezece. Dac ă ar fi aşteptat-o, nu ar mai fi auzit ce a spus Cinci şi n-ar mai fi ajuns în situaţia asta dezastruoasă. S-a chircit plină de amărăciune şi a încercat să-şi îndrepte gândur ile pe căi mai liniştitoare.

Parcă trecuseră ore întregi când a fost trezită brusc din reverii de cineva care părea să se apropie.

— Cine e? a şoptit în întuneric, cu o voce plină de s peranţe dureroase.

Sunetul de paşi a coborât scările şi a traversat culo

arul, trecând pe lângă Cinci şi ajungând la celula lui Doi sprezece. Într-o clipă, o siluetă scundă, cu capul ascuns sub glugă, s-a ivit în dreptul gratiilor şi un pahar cu lapt ele-somnului albicios a apărut între ele. Alături de el, a aşezat cu grijă un pachet mic şi apoi a plecat fără zgo mot.

Widge s-a repezit la uşă, sărind din poala lui Doispr ezece şi agitând din nas nerăbdător.

— Mulţumesc! a strigat fata, ridicându-se repede în picioare.

De obicei nu-i plăcea să stea de vorbă cu oamenii, dar se pare că noaptea de faţă era o excepţie. Însă silu eta a plecat imediat şi paşii i s-au stins în întuneric.

Doisprezece a înşfăcat paharul, sperând că laptele-somnului îi va calma foamea chinuitoare. În graba ei, a lovit pachetul de alături, iar acesta a căzut pe cealaltă parte cu o bufnitură surdă, iar fata a oftat, realizând pr ea târziu că era posibil să fi fost mâncare.

Blestemându-şi neatenţia, s-a întors în fundul celul ei cu laptele-somnului şi s-a aşezat la loc, urmată îndea proape de Widge. Doisprezece l-a împins la o parte cu blândeţe.

— Tu mai ai alune, a spus ea, împungându-i obrajii plini. Şi oricum nu ai nevoie de chestia asta.

Veveriţa s-a holbat la ea întâi surprinsă şi apoi ves elă. Între lăbuţe i-a apărut numaidecât o alună, pe care a început s-o ronţăie fericită.

Doisprezece ar fi vrut să savureze laptele, dar a aju ns să-l dea pe gât. Aroma lui de plante medicinale i-a a linat foamea şi spaima. Imediat s-a liniştit, întunericul p arcă s-a retras şi fata a început să respire mai uşor. O c ăldură plăcută i s-a răspândit în braţele şi picioarele în gheţate şi i s-au lăsat pleoapele. Widge s-a căţărat pe pieptul fetei care, fără nicio reţinere, s-a lăsat în voia s

omnului.

Când s-a trezit subit după o vreme, inima îi bătea puternic şi nu înţelegea de ce. Stătea întinsă pe paiele aspre, clipea dezorientată şi se întreba dacă nu cumva a vusese totuşi un coşmar. Widge era cocoţat pe stomacul ei, cu coada ţeapănă şi dreaptă ca o perie şi cu tot trupul încordat, şi privea în întunericul ca de smoală din fundul celulei.

Atunci Doisprezece a auzit: zidul şoptea.

S-a ridicat încet în capul oaselor şi s-a depărtat de el, fără a-şi crede simţurilor. Să fi fost stafii sau ceva asemănător în locul ăsta? După câteva secunde, le-a auzit din nou: şuşoteli mocnite, urmate de foşnete şi de un mârâit. Categoric se auzeau dinspre ziduri. Un bulgăre de pământ a căzut de deasupra, rupând pânzele de păianjen diafane şi aterizându-i la picioare.

S-a încruntat, derutată, atât de tare, că sprâncenele i s-au împreunat. Indiferent ce-o fi fost, stafie clar nu era din câte spunea exemplarul ei citit şi răscitit din *Bestiarul magic*. Îl parcursese în întregime de atâtea ori, încât aproape că-l ştia pe de rost.

> *Stafiile sunt spiritele rătăcite ale celor care au avut parte de o moarte violentă. Sunt uşor de identificat: îşi vor păstra forma din timpul vieţii, dar cu un aspect diafan. Fiind creaturi spirituale, nu pot atinge sau mişca un obiect neînsufleţit, dar pot interacţiona cu fiinţele care au spirite proprii. Posedând animale şi, uneori, chiar şi oameni, stafiile pot crea pagube semnificative.*
>
> *Nu pot fi ucise, fiind deja moarte. Singura cale de a le elibera permanent din lume*

este să li se găsească rămăşiţele trupeşti şi să fie incendiate.

Agresivitate: 5/10
Grad de pericol: 5/10
Dificultatea înfrângerii: 7/10

Doisprezece s-a holbat la pământul căzut. O stafie n-ar fi fost în stare de aşa ceva şi nici nu s-ar fi auzit fo şnind.

Înghiţind în sec, ea şi Widge s-au depărtat şi mai m ult, până când au ajuns cu spatele lipit de uşa zăvorât ă. Spaima i s-a aprins în inimă şi a bâjbâit după topoar e. Foşnetele şi mormăielile s-au auzit iarăşi şi de deasu pra a căzut din nou pământ. Pe Doisprezece a cuprins- o o groază atât de puternică, încât i s-a făcut rău. Era î ncolţită în întuneric. Topoarele nu i-ar fi salvat dacă ar fi cedat tavanul; ar fi fost îngropaţi de vii. Panica i s-a s trâns în jurul pieptului ca o curea şi s-a străduit să resp ire, cu o mână ţinându-l aproape pe Widge şi cu cealalt ă strângând topoarele.

Şoaptele au început din nou, estompate şi greu de desluşit, iar pământul s-a cutremurat încă o dată. Aerul s-a răcit şi i s-a făcut pielea de găină. Ceva nu era delo c în regulă. O simţea cu toată fiinţa ei. Ceva întunecat era cu ea în temniţă.

Capitolul 5

Fata nu ştia de ce să se teamă mai mult: de creatu ra care apăruse prin preajmă sau de tavanul care se nă ruia şi care ar fi putut s-o strivească în orice clipă.

— Ăăă... Doisprezece, eşti trează? i-a şoptit Cinci a gitat, făcând-o să tresară.

— Evident, i-a răspuns ea încet.

Uitase că era şi el acolo.

— Trebuie să ieşim de aici!

Panica îi făcea vocea să tremure.

— Nu poate Widge să-ţi aducă cheia de la uşă?

Propunerea a făcut-o să clipească. Nu-l dresase pe Widge, dar cum umbla după ea oriunde s-ar fi dus, Doi sprezece simţea mereu că înţelegea mare parte din ce ea ce se petrecea în jur. O irita faptul că ideea îi venise lui Cinci, dar merita încercată.

— Poate, i-a răspuns în şoaptă.

S-a ridicat în picioare, simţind cum pământul îi tre mură sub tălpile ghetelor, şi s-a întors spre lumânarea din firidă, care ardea mocnit, dar care era în continuare aprinsă. Îndată a observat că veveriţa era suficient de mică încât să încapă printre gratiile celulei.

— Cheia, Widge, a şoptit ea, arătând cu degetul. Po ţi să mi-o aduci?

Apoi l-a împins uşor şi Widge a sărit sprinten printr e gratii, dispărând pe pământ. După o clipă a apărut di n nou cu un aer triumfător, ţinând în dinţi pachetul pe care fata îl dărâmase din greşeală.

Silindu-se să păstreze un ton calm, Doisprezece a l uat pachetul – era mai greu decât se aşteptase – şi l-a băgat în buzunar.

— Cheia, a şoptit ea, în timp ce din tavan a mai căz ut pământ. Repede!

Widge a sărit iarăşi din celulă şi, de data asta, în lu mina lumânării, Doisprezece l-a văzut căţărându-se pe peretele opus, până când a ajuns în firidă, cu ochii scân teietori şi hotărâţi. A înconjurat lumânarea cu atenţie, f ăcând flama să tremure, şi a luat cheia.

Când i-a pus-o în mână lui Doisprezece, fata şi-a în ăbuşit un chiot de mândrie şi de bucurie. L-a îmbrăţişat

cât de strâns îi permitea şi l-a sărutat în creştetul capul ui.

— Veveriţă genială, a şoptit ea, iar Widge a chiţăit vesel.

Apoi, a zis către Cinci:

— Am luat-o!

Până ca băiatul să poată răspunde, o explozie a zg uduit coridorul. O rafală de aer putred şi urât mirositor a zburat pe lângă Doisprezece. Flacăra lumânării a tre murat şi aproape i s-a stins. Temperatura a coborât su bit şi un trosnet înfiorător a răsunat deasupra fetei.

Cu inima în dinţi şi cu cheia în mână, Doisprezece a moşmondit la lacăt până când s-a deschis cu un clinch et. N-a apucat să facă niciun pas, pentru că ceva a făc ut-o să încremenească: o lumină verzuie, nelumească, se revărsa pe coridorul rece şi umed dintre ea şi scările spiralate. Şi-n timp ce înainte se distingeau şoapte înăb uşite, acum se auzeau cuvinte clare.

— Excelentă treabă, a spus o voce gravă şi răguşit ă.

O figură scundă a apărut în lumina ciudată – privea peste umăr, aşa că nu a văzut-o, şi avea o minge de fo c verde în mână. Lumina a orbit-o pe Doisprezece şi a f ăcut-o să se dea înapoi împleticindu-se; gândurile îi vui au în minte. Zidurile Lojii nu mai fuseseră străpunse în toţi cei o mie de ani ai existenţei lor, dar, cumva, prin c ine ştie ce întâmplare imposibilă, un spiriduş se afla la numai câţiva paşi de ea.

Un *spiriduş.*

În incinta *Lojii.*

Şi, judecând după sabia lucitoare pe care i-o văzus e în cealaltă mână, Doisprezece a dedus, cu destul de multă convingere, că erau atacaţi.

Capitolul 6

Doisprezece a strâns topoarele cu atâta forţă, încât textura lemnului i s-a imprimat în palme. Nu-i venea să creadă ce vedea. Spiriduşii se fereau de Vânători încă dinaintea Războiului Întunecat.

Şi-a muşcat buza şi a încercat să arunce încă o priv ire pe după cadrul uşii. Acum se vedeau doi spiriduşi, a mândoi mai scunzi decât ea, dar cu trupuri solide şi cu trăsături prea largi pentru feţele lor. Armuri lucitoare re flectau lumina verde şi sinistră şi armele lor sclipeau – era ca şi când paginile cărţilor ei ar fi prins viaţă.

Unul dintre ei a vorbit.

— Ai planurile, Ferrick?

— Le-am memorat, stăpâne Morgren. O voi găsi, a spus Ferrick pe nerăsuflate şi cu entuziasm.

— Excelent.

— Sunt prizonieri aici, a spus Ferrick. Să-i omor?

Doisprezece s-a abţinut să icnească. Pe umărul ei, Widge se transformase în stană de piatră.

— Nu, lasă-i. În curând nu va mai fi cine să le aducă mâncare şi apă. Moartea prin deshidratare e mai lentă şi mai crudă până şi decât cele de care eşti tu în stare.

La râsetul lui Morgren, fata a simţit un gol în stomac.

— Haide, Ferrick, avem chestiuni de rezolvat.

— Da, stăpâne.

Apoi a mai izbucnit un răcnet. Duhoarea care s-a simţit odată cu el aproape a făcut-o pe fată să vomite. Pe umărul ei, Widge a chiţăit speriat şi a strâmbat scârbit din nas. Doisprezece s-a retras pe furiş în celulă, cutremurându-se de groază; printre spiriduşi se afla şi un căpcăun, era convinsă. Numai căpcăunii duhneau atât de tare. Un mârâit aspru i-a zburlit părul de pe ceafă – *acesta* nu putea fi decât un lup al iernii.

Doisprezece s-a ghemuit, rezemându-se de zidul celulei, şi a închis ochii, ascultând creaturile cum îşi fac loc de-a lungul coridorului îngust spre scări. Lumina verzuie s-a diminuat când spiriduşii au început să urce treptele.

Spaima care o încremenise pe fată s-a risipit încet. S-a ridicat în picioare, strângându-l la piept pe Widge, care tremura. Îşi imaginase mereu că prima luptă adevărată avea s-o entuziasmeze, dar realitatea era un şoc brutal.

Gândeşte-te ce fel de persoană vrei să fii.

Doisprezece era convinsă că Silver nu s-ar fi ascuns în celulă ca o laşă. Categoric că nici Victory n-ar fi făcut-o. S-a adunat, a ţâşnit din celulă, a înşfăcat lumânarea şi s-a dus grăbită la Cinci. În dreptul celulei lui căzuseră bucăţi mari din tavan. Fata încerca să nu facă zgomot, dar respiraţia îi răsuna în urechi ca o sirenă de ceaţă în timp ce se chinuia să păşească peste mormanele

de moloz. Ca prin miracol, lumânarea lui încă era aprin să şi cheia se afla în continuare în firidă. Când s-a întor s spre Cinci cu ea în mână, a dat de un chip palid, cu o chi holbaţi.

— Î-în numele Emberului, ce s-a întâmplat? a şoptit el dezorientat.

— Loja e atacată, a şoptit Doisprezece şi i-a dat lu mânarea din firidă. Trebuie să ajungem pe terenul de a ntrenament şi să-i avertizăm pe ceilalţi.

— Îmi descui uşa? a întrebat el.

Aroganţa care îl caracteriza dispăruse, astfel că du pă voce părea mult mai mic.

— Bineînţeles, a bâiguit Doisprezece, vârând cheia în lacăt. Eşti… eşti bine?

Nu arăta bine când s-a deschis uşa. Fata se aştepta ca Cinci să se îmbulzească pe lângă ea şi s-o ia la fugă din prima clipă, dar era ţintuit locului. Un fir de sânge î nchis la culoare îi lucea pe frunte şi avea hainele mânji te de pământ. În spatele lui, celula era distrusă – avea noroc că supravieţuise.

Doisprezece l-a apucat de braţ şi l-a tras afară, dar Cinci s-a smucit din strânsoarea ei, recăpătându-şi exp resia arogantă.

— Să-i avertizăm? Asta trebuie să facă straja de no apte!

Ca la un semn, clopotul de alarmă a răsunat grav şi amar. Sunetul a cutremurat zidurile de pământ, ajungâ ndu-i lui Doisprezece drept în inimă.

Începuse.

Cinci a tresărit la auzul zgomotului. Asta i-a amintit cu durere lui Doisprezece de starea în care fusese şi ea cu numai câteva clipe în urmă. Dar dacă Loja era ataca tă, atunci era hotărâtă să aducă şi ea o contribuţie la a părarea ei.

— Fie, s-a răstit ea, cu mâinile tremurându-i din ca uza adrenalinei. Tu rămâi aici. Eu mă duc să ajut.

Fără să mai aştepte răspunsul lui, a sărit în grabă p este mormanele de pământ şi a alergat spre scări, bles temând când flacăra lumânării a tremurat şi aproape s- a stins. Widge şi-a înfipt ghearele în blănurile ei când s- au auzit de deasupra zgomote de luptă, iuţindu-i fetei pasul. Mârâituri şi răcnete, ordine strigate, sunete de o biecte din metal care se loveau şi urlete de răniţi se a mestecau în vacarmul înfiorător al unei bătălii.

Uşa temniţei, aflată în capul scărilor în spirală, fuse se smulsă din balamale. Scena de dincolo de aceasta a înmărmurit-o pe Doisprezece. În lumina palidă a zorilo r, i se întindea în faţa ochilor un coşmar de violenţă şi d istrugere.

Lumânarea i-a alunecat dintre degete şi Widge a c hiţăit înspăimântat.

Patru căpcăuni în toată firea răcneau în mijlocul ter enului de antrenament, împroşcând cu bale. Înalţi de ş apte metri şi înarmaţi cu buzdugane, loveau cu furie în Vânătorii care le roiau în jurul picioarelor. Suliţele şi să geţile străjii de noapte cădeau în ploaie dinspre poduril e cereşti, dar nu aveau aproape niciun efect asupra pie lii groase a căpcăunilor.

Cu topoarele în mâini, Doisprezece şovăia în pragul uşii rupte, făcându-şi curaj.

— Mai bine te dai jos, Widge, a şoptit ea. Lupta ast a e pe bune – veveriţele n-au ce căuta aici.

Widge i-a aruncat o privire indignată şi şi-a arătat d inţii. Doisprezece nu şi-a putut stăpâni râsul agitat.

— Nu ştiu ce ar putea să facă dinţii tăi împotriva un ui căpcăun, dar fie ca tine. Totuşi ai face bine să te urci în spatele meu.

Veveriţa i-a făcut pe plac.

Doisprezece a inspirat adânc şi a năvălit în hărmăl aie.

Capitolul 7

Fata nu a stat pe gânduri, nu a ezitat – a alergat dir ect la cel mai apropiat căpcăun.

N-a apucat să facă nici trei paşi, că ceva uriaş s-a i zbit de ea – un zid de blană şi colţi şi duhoare de carne. Fata s-a trântit la pământ şi s-a rostogolit, nişte colţi tr osnind la un centimetru de faţa ei. Din avânt, lupul iern ii a zburat drept peste ea şi Widge. S-a întors pe dată, cu ochii lui albaştri şi scânteietori şi cu limba fluturând u-i sălbatic.

Blestemând, Doisprezece a sărit în picioare, ignorâ nd durerea care-i săgeta coastele. Mânerele topoarelor îi alunecau în palmele transpirate, dar din *Bestiarul Ma gic* învăţase un lucru sigur, anume că niciodată nu treb uia să fugi de un lup al iernii*. Întotdeauna* erau mai rap izi. L-a înfruntat făţiş, în timp ce îi dădea târcoale, şi i-a urmărit fiecare tremur al muşchilor, fiecare mişcare a o chilor, încercând să ghicească momentul când avea să sară la ea. Viaţa ei depindea de asta.

Acum.

Lupul s-a năpustit la ea şi Doisprezece a sărit într-o parte, cu topoarele pregătite. Un Vânător a apărut ca d e nicăieri şi a sfârtecat gâtul fiarei cu cele două săbii. O dâră de sânge strălucitor a ţâşnit pe terenul de antrena ment şi pe zid. Lui Doisprezece i-a sărit inima şi Silver s -a întors spre ea cu o privire înnebunită.

— Doişpe! a urlat Bătrâna, încercând să se facă au zită în haosul din jur. Eşti în viaţă! Când i-am văzut ieşi nd din temniţă, am…

A strâns-o de braţ cu multă putere. Una dintre cata

ramele armurii îi atârna şi avea sânge pe faţă, dar uşur area pe care o afişa era evidentă.

— N-ai ce căuta aici, nu eşti antrenată. Du-te în cas a de odihnă. Nu mi-aş ierta-o în veci dacă ai păţi ceva.

— Silver!

Era Victory, care arăta spre capătul terenului, unde un cerc de Vânători împingea o altă creatură spre zid. Aveau nevoie de ea. Unul dintre căpcăuni a răcnit din n ou şi pământul s-a cutremurat.

Silver s-a uitat când la Victory, când la Doisprezec e, neştiind ce să facă.

— Nu-ţi face griji pentru mine, a spus repede fata. Mă descurc şi singură.

— La casa de odihnă, Doisprezece, a spus Silver, st rângând-o de braţ cu şi mai multă putere. Nu mă deza măgi. Ţine-te în umbra zidurilor. Mergi repede şi discre t. Nu atrage atenţia.

Vorbea pe un ton grăbit şi alarmat pe care Doispre zece n-a putut să-l ignore şi, dincolo de asta, fata a ses izat încă ceva – frică. Silver se temea pentru ea. Doispr ezece a încuviinţat din cap fără nici un alt cuvânt, cu in ima bubuindu-i în piept. Vânătorul s-a holbat la ea, apo i a luat-o din loc ca să se alăture echipei, alergând spri ntenă drept printre picioarele unui căpcăun furios.

Nebunia luptei infecta aerul. Doisprezece s-a retras în întunericul de la poalele zidurilor, respirând greu şi tr emurând. Widge a scos un icnet ascuţit de spaimă: dâr a de sânge lăsată de lup era chiar lângă ei. Fetei i s-a î ntors stomacul pe dos când a văzut-o. Apoi, sângele a i ntrat încet în piatră… şi a dispărut.

În acelaşi loc, piatra aspră a… nu se putea spune al tfel. A început *să tremure.* Ca suprafaţa unei bălţi tulbu rate de o pietricică.

Doisprezece a înghiţit în sec şi s-a dat înapoi, privin

d peste umăr la scena sângeroasă a bătăliei. Oare ţine a de atac? Zidul s-a umflat în afară, distorsionându-se t eribil. Fata s-a aruncat la pământ în ultima clipă. Cu un scrâşnet grav, ca de pietre care se freacă între ele, o fi gură animalică s-a smuls din perete şi a sărit peste Doi sprezece, ţâşnind la luptă.

Din spinarea ei, Widge a chiţăit surprins. Doispreze ce s-a rostogolit şi, când a privit în spate, a rămas mut ă de uimire. Figura care sărise peste ea era un câine ur iaş de piatră, mare cât un cal. Şi-a înfipt colţii într-un lu p al iernii şi l-a scuturat cu sălbăticie, azvârlindu-l de p arcă ar fi fost mic cât un iepure. Vânătorii care l-au văz ut au izbucnit în urale, timp în care câinele i-a răpus şi pe ceilalţi lupi şi apoi şi-a îndreptat atenţia asupra celui mai apropiat căpcăun. Doisprezece se holba uluită. El s ă fi fost? Îşi imaginase mereu că era doar o poveste pe ntru distracţia elevilor mai mici. Dar uite că apăruse: P ăzitorul Lojii.

Căpătând curaj, Doisprezece a alergat pe lângă zi d, spre casa de odihnă. Ar fi intrat dacă în spatele ei n- ar fi răbufnit un răcnet zguduitor. Unul dintre căpcăuni se zgâria pe faţă cu ghearele, cu o săgeată înfiptă adâ nc în obraz. S-a împiedicat şi a picat într-un genunchi. Părul de pe spinare îi ajungea aproape de pământ şi er a suficient de miţos încât să te poţi căţăra pe el. Doispr ezece s-a repezit la el înainte să poată judeca limpede. Widge i-a chiţăit scandalizat de pe umăr.

În timp ce alerga, înaintea ochilor i-a fulgerat chipu l lui Silver. Bătrâna ar fi fost mândră de ea pentru că vo ia să-i ajute pe ceilalţi Vânători, nu? Nu ăsta era spiritul Lojii?

Doisprezece a sărit în spinarea căpcăunului chiar în ainte ca acesta să se ridice din nou. S-a ţinut de el cu t oată puterea când pământul i-a fugit de sub picioare, a

poi a început să se caţăre, concentrându-se asupra mâi nilor şi picioarelor şi fiind recunoscătoare pentru faptul că fiara n-o observa din cauza Vânătorilor. Widge avea atâta minte cât să nu-i distragă atenţia, dar parcă deza probarea radia din el în valuri. Cu toate că respira pe g ură, lui Doisprezece îi venea să vomite din cauza duhor ii.

Pe umerii căpcăunului creşteau fire de păr sârmoas e, groase cât degetul. Doisprezece a apucat două şi s-a ajutat de ele ca să se ridice. Imediat, creatura a întors capul şi s-a uitat la ea. Avea faţa incomod de aproape de a ei, se holba la ea cu nişte ochi de un maroniu şter s şi avea dinţi cenuşii şi respingători, ca nişte pietre fu nerare. A deschis gura şi a răcnit. Zgomotul i-a zguduit oasele şi Doisprezece a simţit că-i explodează capul. A fost împroşcată cu picături de bale. Widge s-a ferit de e le, pitindu-i-se înăuntrul blănurilor.

Căpcăunul a încercat s-o apuce cu o mână imensă, dar Doisprezece s-a aplecat, lovindu-l cu sălbăticie pes te degete cu toporul. A răcnit iar şi a încercat s-o apuce din nou, dar i-a distras atenţia un urlet înfiorător, care a răbufnit pe terenul de antrenament. Preţ de o clipă, t oţi au încremenit şi s-a lăsat o tăcere sinistră.

În capătul terenului, un cerc de Vânători încolţiseră la zid o cu totul altfel de creatură.

— Nu se poate, a exclamat Doisprezece, zdruncina tă până-n măduva oaselor de imaginea unei noi orori.

Widge a scos capul imediat, cu ochii sclipindu-i de curiozitate.

În lumina dimineţii, era aproape translucid. Dar din umbre se distingea mai clar – foarte înalt, subţire ca un schelet, aproape lipsit de culoare. „Faţa” lui era un ova l neted, fără trăsături. Fire de păr negru şi incredibil de lung se unduiau în spate ca nişte şerpi. În fiecare palm

ă, câte o gură neagră şi flămândă era căscată în ţipete mute. Doisprezece şi-a dat seama fără urmă de îndoială că era un Macabru.

Asta schimba totul. Nici nu învăţaseră despre Macabri la orele despre creaturi; erau atât de rari şi de periculoşi, încât nu se punea problema ca elevii să-i poată întâlni. Chiar şi printre Vânători erau puţini cei care îi văzuseră vreodată, darămite să-i înfrunte.

Silindu-se să inspire, Doisprezece şi-a amintit ce scria în *Bestiarul Magic* despre acest subiect:

> *Aceste creaturi sinistre bântuie Pustiul Îngheţat din nordul îndepărtat şi, din fericire, sunt văzute foarte rar. Puţini oameni s-au aventurat să le studieze obiceiurile şi rar s-a întâmplat ca aceştia să supravieţuiască. Mărturiile anecdotice indică faptul că Macabrii se hrănesc cu căldură, că simt prezenţa trupurilor vii de la distanţe de kilometri întregi şi că îşi urmăresc prăzile orientându-se după căldura lor.*
>
> *În situaţia în care te confrunţi cu un Macabru şi porţi arme din bronz, atunci ai o mică şansă de a-l ucide pe căile obişnuite, cu toate că pielea lui este extraordinar de tare. În caz contrar, trebuie să fugi şi să îndrumi Macabrul spre o pradă mai mare şi mai tentantă. Nu uita niciodată că o singură atingere a mâinilor Macabrului pe pielea expusă să provoacă moartea; gurile lui îngrozitoare vor înghiţi toată căldura din trupul tău. Victima nefericită moare îngheţată pe loc.*

Agresivitate: 10/10.
Grad de pericol: 10/10.
Dificultatea înfrângerii: 10/10.

Doisprezece şi-a schimbat poziţia şi a înşfăcat păru l căpcăunului cu ambele mâini, în timp ce acesta lovea cu picioarele în Vânătorii dimprejur.

Dar nu şi-a luat ochii de la Macabru. A văzut cu mâ ndrie că Silver şi Victory conduceau un atac coordonat.

Macabrul era încolţit şi un zid de scuturi îl ţinea pe l oc. Vânători cu arme de bronz atacau în valuri perfect sincronizate, sărind în interiorul cercului peste mânuito rii de scuturi, lovind şi retrăgându-se apoi la adăpost pr intre pavezele care se dădeau la o parte ca să le facă l oc. Erau mişcări pe care le exersaseră de multe ori în ti mpul antrenamentelor de luptă şi care lui Doisprezece i se păruseră inutile. Văzându-le aplicate acum, aproape că i se tăia respiraţia.

Macabrul a urlat din nou şi lui Doisprezece i-au clăn ţănit dinţii. Cu inima înfrigurată, a văzut că doi Vânător i stăteau nemişcaţi în interiorul cercului de scuturi, în p oziţie de luptă, cu armele ridicate şi gata să lovească; nu mai erau trupuri vii, ci statui de gheaţă neînsufleţit e.

S-a pregătit şi următorul val de Vânători.

— Înaintaţi! a strigat Silver, sărind peste scuturi cu două săbii în mâini.

Douăzeci de Vânători au sărit ca un singur trup înă untrul cercului defensiv şi au înaintat asupra adversaru lui, cu armele pregătite. Sub privirea uluită a lui Doispr ezece, Victory şi Silver au atacat împreună, sărind spri nten înainte şi-napoi, derutându-l pe Macabru atât de mult, încât nu mai ştia în ce direcţie să se întoarcă. A u rlat din nou şi, ca răspuns, a răcnit şi căpcăunul de sub

Doisprezece.

Apoi, în toiul acelor mişcări precise şi îndelung exer sate, s-a întâmplat inimaginabilul – Victory s-a împiedic at, lovindu-se de Silver. Lui Doisprezece i s-a strâns sto macul de groază. Silver s-a străduit să-şi recapete echil ibrul. Macabrul i-a simţit dezavantajul şi s-a întors spre ea înainte ca ceilalţi să poată reacţiona. Părul i s-a împl etit în funii şi a ţâşnit la Bătrână, cuprinzând-o de înche ietura mâinii şi târând-o spre mâinile întinse şi monstru oase ale creaturii.

Doisprezece nu s-a putut clinti, incapabilă să-şi ia o chii de la ce se petrecea. Pe umărul ei, Widge a început să tremure. Luptând cu toate forţele, Silver a lovit iar şi iar Macabrul, dar acesta a târât-o tot mai aproape.

— Tăiaţi-i părul! a ţipat Victory, grăbindu-se să-şi r epare greşeala.

Vânătorii i-au dat ascultare, lovind în Macabru cu di sperare. Fără rost. Mâinile lui au cuprins faţa lui Silver cu un gest aproape tandru. Culoarea a început imediat să i se scurgă din trup. Până şi armura a început să păl ească, iar Silver s-a prefăcut în gheaţă sub ochii îngrozi ţi ai Vânătorilor. În vreme ce Bătrâna se împuţina, Mac abrul pulsa de viaţă, cu silueta mai limpede în lumina s labă a dimineţii.

Doisprezece nu ştia dacă ţipătul pe care-l auzea er a al ei sau al lui Victory. Timpul parcă a încetinit şi zgo motul bătăliei s-a estompat. Propria-i răsuflare i-a suna t cumva stâlcită. Un colier de fier parcă îi strângea piep tul de fiecare dată când expira. Genunchii îi tremurau ş i vedea ca prin ceaţă. Widge i s-a lipit de obraz, agitân d din coadă îngrozit.

Nu putea fi adevărat, pur şi simplu nu se putea. Sil ver nu murise – era imposibil.

Nu imposibil, niciodată imposibil, i-au vuit gânduril

e amare. *Asta păţesc oamenii la care ţii. Cu siguranţă n u e nevoie să ţi se repete lecţia.*

Puncte negre i-au dansat înaintea ochilor şi în clipa următoare a căzut, înconjurată de o ploaie de săgeţi. P ământul a năvălit spre ea şi toate au alunecat în întune ric.

Capitolul 8

Toate o dureau. Doisprezece avea gura plină de sâ nge, nasul era plin de duhoare de căpcăun şi, oricât ar fi clipit, vederea nu i se limpezea.

— Widge, a bârâit îndată ce a izbutit să-şi stăpânea scă limba. Unde eşti?

Ceva i s-a mişcat pe piept şi un nas mic i-a mângâi at obrazul. A fost inundată de un sentiment de uşurare. A mişcat uşor mâna ca să-l mângâie, uimită că nu simţ ea nicio ruptură în trup.

— Doisprezece, mă auzi? s-a auzit o voce cunoscut ă de alături.

Fata a clipit înnebunită, cu un val de negru în faţa ochilor.

— Victory? a întrebat ea când umbrele s-au contopi t încet, într-o formă uşor de recunoscut.

Instructoarea şedea alături de ea, cu chipul alb ca de moarte şi mânjit cu sânge şi mizerie.

Doisprezece se afla în sala pentru bolnavi, o încăpe re mică şi văruită, şi în aer se simţea un miros puternic de perişor şi de jaleş. Cinci Vânători zăceau nemişcaţi î n paturile înşiruite sub ferestrele înalte şi înguste. În că minele mici din capetele paturilor ardeau focuri. Pe pod eaua curată se vedeau razele soarelui iernatic. Cineva î ntinsese o blană de urs peste ea, dar Doisprezece era î nfrigurată până-n măduva oaselor, iar amintirile îi reve

neau încet.

— Da, te aud, a bâiguit ea, încercând să se ridice în capul oaselor, moment în care a fost izbită de un val d e durere şi de ameţeală.

A ignorat mârâiturile dezaprobatoare ale lui Widge. A descoperit cu surprindere că încă avea topoarele în mâini.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai căzut de pe umărul căpcăunului, a spus Victor y. Ai ricoşat din piciorul lui şi aşa unul dintre Vânători a reuşit să te prindă. Ai noroc că nu ţi-ai rupt toate oasel e din trup.

— Şi Silver…? a întrebat Doisprezece.

Nu s-a încumetat să sfârşească întrebarea.

— A murit, a spus Victory, pierzându-şi vocea pe ul timul cuvânt.

Doisprezece a înghiţit în sec şi şi-a dat seama furio asă că lacrimile îi înţepau ochii. Mâna lui Victory a întâl nit-o pe a ei şi a strâns-o o singură dată, cu putere. Pe chipul Vânătorului se vedea devastarea pe care o simţ ea şi fata.

— A murit din vina mea, a şoptit Victory.

Vigilenţă constantă, Doisprezece. O singură clipă e de ajuns… o singură scăpare… iar consecinţele…

Şi-a ascuns faţa în mâini, dar s-a scuturat repede şi s-a îndreptat de spate înainte ca Doisprezece să găsea scă vorbe potrivite. N-o mai văzuse pe instructoare în p ostura asta.

— Trebuie să-mi spui tot ce ai văzut şi ai auzit în te mniţă înaintea atacului, a spus ea, recăpătându-şi tonu l obişnuit, dar mai ascuţit.

Încuviinţând din cap şi măcinându-şi durerea, Dois prezece i-a povestit tot ce şi-a putut aminti.

— Eşti absolut sigură că erau spiriduşi? a întrebat V

ictory la urmă.

— Da, a spus Doisprezece cu hotărâre. Sunt uşor d e recunoscut.

— Aşa e, a spus Victory încet, dar eşti singura care i-a văzut.

Doisprezece a holbat ochii de uluire.

— Dar Cinci? Şi el era acolo!

— Trebuie să-şi fi pierdut cunoştinţa în urma exploz iei, a spus Vânătorul cu amărăciune. A urcat în curte ab ia când îl răpuneam şi pe ultimul căpcăun. Şi nici straja de noapte nu i-a văzut.

Doisprezece a chibzuit la toate acestea în tăcere.

— Eşti sigură că i-ai auzit spunând că „o vor găsi”? a întrebat Victory.

În glas i se citea neliniştea.

— Da, a spus Doisprezece, încruntându-se. Sunt sig ură.

Victory s-a ridicat şi a început să se plimbe prin dre ptul paturilor, încleştând maxilarul.

— Lipseşte o elevă, a spus ea în cele din urmă, pe un ton încordat. Şapte nu mai e în incinta Lojii.

— Poftim?

Şocul i-a provocat o durere fizică, ca un ghimpe car e-i sfâşia centrul pieptului. Widge a încremenit şi parcă nici nu mai respira.

Nu Şapte. Nu şi ea.

— Credem că a fost răpită, a continuat Victory.

Instructoarea s-a întors din nou spre Doisprezece şi i-a observat tremurul subit din degete.

— Eşti bine?

Preţ de o clipă, Doisprezece nu a putut vorbi, ci do ar şi-a amintit-o pe Şapte aşa cum o văzuse ultima dat ă, zâmbindu-i încurajator în timp ce se afla în urma lui Silver, în drum spre temniţă. Cu un zâmbet căruia rar îi

răspundea cu aceeaşi măsură.

— Am... da.

Îşi simţea gura uscată ca un deşert.

— Ce s-a întâmplat? Cum au luat-o? Şi unde au dus -o?

— Nu ştim, a spus Victory încet. Spuneai că așa-nu mitul Morgren avea magie. Spiriduşii magi erau vestiţi î n trecut pentru puterea lor, dar...

S-a oprit şi a clătinat din cap.

— Trebuie să raportez consiliului. Mărturia ta e ese nţială.

Înainte ca Doisprezece să poată răspunde, instruct oarea s-a întors brusc şi a luat-o din

loc, călcând zgomotos pe dalele de piatră.

Doisprezece şi-a plimbat privirea tulburată prin înc ăpere. *Unde era Şapte?* Neliniştea îi fremăta sub piele ca într-un stup de albine.

Îi răsunau în gând cuvintele lui Victory. *Spiriduşi. R ăpit. Magie.*

Dacă ceea ce văzuse în temniţă era atât de import ant, atunci n-ar fi trebuit să le vorbească chiar ea celor din consiliu?

A întâlnit privirea lui Widge şi a luat o hotărâre. Ast a trebuia să facă. Da, categoric asta trebuia. A aruncat blana şi s-a ridicat nesigură în picioare. Podeaua parcă se înclina, dar a pornit spre uşă şi a coborât treptele îm pleticindu-se. Widge chiţăia pe umăr ca s-o încurajeze, înfigându-şi ghearele cu putere când simţea că se clati nă.

Terenul de antrenament era distrus, aproape de ne recunoscut în urma pagubelor suferite. Căpcăunii şi lup ii iernii erau morţi şi în aer se simţea un iz puternic de sânge. Nu mai rămăseseră în picioare decât Vânătorii î ngheţaţi de Macabru şi Macabrul însuşi. Lui Doisprezec

e aproape că i-a stat inima când l-a văzut, dar apoi a o bservat sabia de bronz care-i ieşea din piept. Era mort, transformat în gheaţă, la fel ca victimele sale. S-a ferit să se uite la celelalte statui de gheaţă, care se topeau î ncet, dar încă simţea în suflet o durere mistuitoare din cauza pierderii lui Silver.

Înăbuşindu-şi suspinele, a încordat umerii şi a porni t grăbită spre Sala Mare. Chiar înainte să ajungă la uşi, a auzit o ceartă şi glasuri zgomotoase.

— *Vrăpii râzătoare!* a răsunat vocea inconfundabilă a Bătrânului Hoarfrost. Drăcie, nu suntem la Târgul Plut itor, Cirrus. Ce urli aşa?

— Iartă-mă, s-a burzuluit acesta, dar am de ce! Vic tory are dreptate: Păzitorul ar fi trebuit să pornească p e urma fetei. În fiecare clipă pierdem din lumina zilei şi ea se depărtează tot mai mult! Şi dacă au luat-o *spirid uşii…*

— Aşa-i, a spus Hoarfrost. *Dacă* au luat-o spiriduşii … Păzitorule, tu ce zici?

— Locul meu e aici, a spus o voce ciudat de gravă şi aspră. Zidurile noastre au fost străpunse. Nicicând n u s-a mai întâmplat una ca asta. Încă se poate să fim în pericol.

Doisprezece s-a apropiat de uşile enorme şi a crăp at una dintre ele doar cât să poată privi înăuntru. Vână torii stăteau cu spatele la ea, uitându-se la Păzitorul de piatră.

— Trimiteţi Vânători pe urma fetei, i-a îndemnat el. Eu trebuie să rămân.

În mulţimea de trupuri, Doisprezece a zărit chipul î ncordat al lui Victory.

— Păzitorule, cu tot respectul, nu sunt de acord. Pu terea ta în luptă este exact ce ne trebuie pentru recup erarea elevei pierdute.

Vocea i-a răsunat plină de autoritate şi printre Vân ători a izbucnit o rumoare aprobatoare.

— Eşti mai rapid decât miţoşii noştri şi ai ajunge fat a din urmă înaintea noastră. Noi, Vânătorii, suntem mai numeroşi: putem să surpăm tunelul şi să întărim Loja mai repede decât tine.

În vocea instructoarei s-a strecurat o notă de frustr are:

— Ceea ce spun e logic. Nu înţeleg de ce mai eşti a ici. Nimic asemănător nu s-a mai întâmplat de la Războ iul Întunecat – răspunsul nostru trebuie să fie o lovitură de ciocan. Păzitorule, tu eşti acea lovitură!

Au izbucnit strigăte amestecate, de aprobare şi de dezacord, care au cutremurat uşa de lemn sub degetel e lui Doisprezece.

— LINIŞTE! a răcnit Bătrânul Hoarfrost.

Vacarmul s-a stins într-o clipă. Doisprezece s-a apr opiat, vrând să audă ce spunea Bătrânul.

— Avem mărturia unei singure fătuci că au fost spir iduşi pe-aici. Dintre voi nu i-a văzut nimeni.

Păzitorul nostru nu i-a văzut. Nu i-a văzut niciunul din elevii *de încredere. Sfredele sforăitoare!* Ce-a zis D oisprezece n-are noimă. Nu mai sunt spiriduşi magi – vr ăjitoarele de la Icegaard au făcut aşa încât să nu mai a pară.

Doisprezece a simţit cum încep să-i dogorească ob rajii şi a strâns pumnii. Bătrânul Hoarfrost chiar credea că minte? Widge a mârâit încet de pe umărul ei.

— Silver avea încredere în ea, a răspuns Victory pe un ton egal. Ea ar fi ascultat-o.

— Silver a murit, a spus Hoarfrost scurt.

În tăcerea care a urmat, cuvintele stinse ale lui Vict ory au răsunat limpede.

— Şi *eu* am încredere în ea.

Preţ de o clipă, Doisprezece n-a mai simţit decât zv âcnetul propriei inimi. Auzind-o pe Victory, o senzaţie p lăcută de căldură i-a cuprins trupul.

— Se potriveşte cu un şir întreg de semne, a strigat o voce după o clipă. Lupii iernii, vrăpiile, *toate* creaturil e pe care le credem sezoniere au devenit periculoase p e tot parcursul anului. Creaturile întunecate ne fac mai multe probleme decât oricând şi posesiunile stafiilor n- au mai fost atât de numeroase de secole întregi. Trebui e să existe o cauză pentru toate acestea.

O voce timidă a strigat:

— Să anunţăm la Icegaard că am fost atacaţi?

Lui Doisprezece i-au ajuns la urechi sunete batjocor itoare.

— La *vrăjitoare?* Ele ce-o să facă?

Vocea de dinainte a răsunat din nou, pe un ton def ensiv.

— S-ar putea să ştie anumite lucruri pe care noi nu le cunoaştem. Poate că ne vor ajuta să găsim fata.

— De zeci de ani n-am mai auzit nici pâs de la vrăji toare, a spus Bătrânul Hoarfrost, şi nici acum nu mi-e a crede c-o să ne sară în ajutor.

Doisprezece a eliberat aerul pe care nu observase că-l ţinea în piept şi a ieşit înapoi pe terenul de antrena ment, cu gândurile vuindu-i în minte. Stomacul i se strâ ngea de groază când se gândea la soarta lui Şapte. Fus ese răpită şi Păzitorul refuza să pornească după ea. Ma i rău, Vânătorii zăboveau, certându-se în clădirea lor de consiliu, în timp ce

Şapte era dusă tot mai departe.

I-a venit o idee strălucitoare ca un foc de semnaliz are, dar a înăbuşit-o repede. Nu putea să renunţe la pl anurile sale de dragul unei fete pe care abia o cunoşte a. S-a întors şi, cu paşi apăsaţi, a traversat terenul spre

casa de odihnă.

„Nu-mi pasă. *Nu-mi* pasă”, şi-a şoptit ea.

Dar minciuna avea un gust neplăcut şi Vânătorii în gheţaţi o priveau critic, în tăcere.

Widge a ascultat-o cu capul înclinat într-o parte, făr ă mare încredere, după care i s-a gudurat cu blândeţe pe lângă obraz şi i-a lins urechea. Mereu simţea când e ra supărată. Doisprezece şi-a trecut degetele prin blan a lui, amintindu-şi momentul în care îl primise de la Şa pte.

„Nu prea ştiu să am grijă de lucruri”, spusese Şapt e cu un zâmbet ciudat şi încordat. „Dar cred că tu ştii”

Pe vremea aceea, Widge era atât de mic, încât îi în căpea în palmă. Abia mijise ochii şi n-avea blană mai d eloc, dar era frumos şi aşa. Era clar că Şapte ar fi vrut s ă-l păstreze, dar a preferat să i-l dea lui Doisprezece, fă ră să ceară nimic la schimb.

I-a răsărit în minte chipul ei, cu un zâmbet călduros şi atât de asemănător celui cu care o privea Poppy.

Poppy. Numele i-a zdruncinat toată fiinţa şi Doispre zece a tresărit sub greutatea lui.

Nu. Aici era vorba despre Şapte, nu despre *ea.*

O voce i-a răsunat în cap. *Gândeşte-te ce fel de per soană vrei să fii.*

Fata s-a încordat şi a privit spre capătul terenului d e antrenament, la figura îngheţată a lui Silver, şi durer ea i-a chircit stomacul. Oare Bătrâna ar fi fost de acord cu planul pe care-l concepea? A simţit că aşa ar fi fost.

Cu pumnii încleştaţi şi hotărârea luată, Doisprezece a alergat la casa de odihnă, cu un scop nou. Trebuia să fie rapidă. În lumina slabă a coridoarelor pe care se afl au dormitoarele băieţilor şi ale fetelor, a văzut că uşile erau încuiate, ca să-i ţină pe elevi înăuntru. S-a repezit la cea mai apropiată, a tras zăvorul şi a deschis-o.

— Vânătorii spun că acum putem să ieşim, a striga t senină în întuneric.

Chipuri slab luminate au privit-o cu speranţă.

— Era şi timpul! a zis un băiat, îmbulzindu-se pe lângă ea şi pornind spre terenul de antrenament. Căpcăunii mai sunt acolo? Şi lupii iernii? Chiar a apărut Păzitorul?

Elevii au fugit după el şi Doisprezece a descuiat şi celelalte uşi, până când coridoarele şi terenul de antrenament s-au umplut de ţipete înnebunite de uimire.

Doisprezece a intrat în dormitorul său şi s-a simţit uşurată când l-a găsit pustiu. Şi-a pus repede cele mai călduroase haine: două perechi de pantaloni de lână – ceruite şi impermeabile, dar moi pe dinăuntru –, trei perechi de şosete, pe care le-a îndesat în ghetele îmblănite, trei tunici groase, peste care a îmbrăcat o blană de urs, cea mai călduroasă căciulă de blană din câte avea, un fular şi mănuşi. Peste toate acestea şi-a legat centura de care erau prinse cuţitul şi curelele cu topoare, în timp ce Widge s-a chinuit să tragă de sub pat o desagă prăfuită din pânză. În aceasta, Doisprezece a îndesat pături şi mantii, precum şi exemplarul său din *Bestiarul Magic.* Fără să-şi tragă sufletul, a ieşit în grabă înapoi pe terenul de antrenament şi, păşind din nou în lumina zilei, a zâmbit larg, fără să se poată abţine.

Era haos. Elevii mişunau peste tot, căţărându-se pe căpcăuni, împungând lupii morţi. Vreo doi Vânători încercau să-i adune, dar parcă ar fi încercat să mâne albine. După ce stătuseră încuiaţi atâta vreme în camerele lor, copiii nu se grăbeau să se întoarcă.

Doisprezece a alergat uşor spre bucătărie, a intrat şi a privit rafturile lungi şi ordonate, pline de borcane şi sticle etichetate. Pe umărul ei, Widge a devenit dintr-o dată foarte interesat, agitându-şi entuziasmat nasul. Lâ

ngă cuptoare erau tăvi cu pâinile coapte cu o zi în urmă. Doisprezece a luat două dintre ele, nişte carne uscată, o pungă mică cu stafide şi trei mere. Şi-a vărsat în buzunar un borcan cu alune pentru Widge şi apoi a adăugat în desagă o cutie de chibrituri şi nişte lumânări. Atentă să nu atragă atenţia Vânătorilor, a ieşit din bucătărie pe furiş şi a pornit grăbită spre depozitul de arme.

Înăuntru, lucrurile fuseseră ordonate la loc. Dulapurile se întindeau din nou în şiruri regulate, cu arme lucitoare aranjate atent. Doisprezece a luat una dintre torţele din dosul uşii şi a înaintat printre săbii, arcuri şi topoare, trecând până şi de îmblăciile şi ciocanele de război rar folosite, până când a ajuns în fundul clădirii. Aici, ascunsă într-un ungher, ca şi când Vânătorii ar fi sperat că va fi uitată, se afla o cuşcă mare din plasă de sârmă, cu uşa încuiată cu lacăt.

Cu ajutorul topoarelor, a rezolvat lacătul într-o clipă şi a intrat în cuşcă, respirând cât putea de încet. Widge a chiţăit speriat şi a dispărut sub blana ei de urs. Înaintea ochilor, fata avea un singur dulap cu patru rafturi şi pe fiecare dintre acestea, la distanţe egale, erau aşezate câte trei cutii de lemn simple şi mari cât palma.

Fără să mai stea pe gânduri, a luat cutia cea mai apropiată şi a deschis capacul cu degete tremurânde. A apucat să distingă trei figuri ghemuite şi luminoase, moment în care o pereche de ochi s-a deschis şi Doisprezece a închis capacul subit. Sub degetele ei, lemnul s-a încălzit şi s-a răcit la loc. Oftând uşurată, a vârât cutia până în fundul sacului şi s-a întors repede pe terenul de antrenament.

Afară, şi mai mulţi Vânători ieşiseră din clădirea de consiliu şi elevii erau conduşi repede înapoi în dormitoare. Timpul era scurt. Doisprezece s-a furişat pe lângă zid, de-a lungul bazelor fortăreţei, luând-o înspre temniţ

ă. S-a oprit în prag şi a inspirat adânc, după care, rezist ând tentaţiei de a privi în urmă, a lăsat în spate lumina palidă a zilei şi *a* pătruns în întunericul abisal.

Capitolul 9

Doisprezece a coborât treptele în grabă şi noaptea a înconjurat-o, înăbuşitoare ca o îmbrăţişare nedorită. A scos cutia de chibrituri, a aprins unul şi, orbită pe mo ment de explozia de lumină, a bâjbâit după o lumânare pe care s-o aprindă. Scara spiralată s-a ivit sub ea – p e trepte dansau umbre ciudate.

Ignorând presimţirile, Doisprezece a coborât până unde îi văzuse pe spiriduşi, minunându-se de molozul p este care se chinuise să treacă mai devreme. Rădăcini veştejite atârnau din tavan, atingându-i faţa ca părul u d al unui copil înecat. S-a cutremurat şi a intrat în celul a din care ieşiseră spiriduşii.

Zidul din fund explodase spre interior. În locul lui s e afla acum intrarea largă într-un tunel. Dinăuntru ven ea o duhoare malefică de căpcăun şi întunericul fremăt a flămând şi răuvoitor. Doisprezece a inspirat adânc şi a privit în hău, conştientizându-şi spaima şi prefăcând- o în dezgust.

Lui Victory nu i-ar fi frică. Gândeşte-te la Şapte. Gâ ndeşte-te la Silver.

A înghiţit, deşi avea gura uscată, şi, păşind peste movilele de pământ, a intrat în tunel. Widge a alergat p e braţul ei, oprindu-se la un centimetru de flacăra lumâ nării şi cercetând cu privirea umbrele din faţă. Patru oc hi erau mai valoroşi decât doi. Ceara fierbinte îi curgea fetei pe degete şi, în tăcerea întreruptă numai de respi raţia ei sacadată, a luat-o din loc, mijind ochii în bezna din faţa ei. Tunelul era perfect circular şi drept ca o săg

eată, nefiresc sub toate aspectele. Fusese creat pe cal e magică, Doisprezece era convinsă de asta.

A mers ore în şir, până când din lumânare i-a mai r ămas doar un ciot şi imaginaţia a ajuns s-o atace cu o armată de orori. Dacă tunelul nu ducea direct afară? D acă se rătăcise sub pământ? Dacă ea şi Widge nu erau singuri?

Strângând din dinţi, Doisprezece a grăbit pasul, pâ nă când tunelul a început să urce şi un crâmpei de lumi nă s-a ivit în depărtare. Widge a zvâcnit bucuros din co adă, alergându-i de pe încheietura mâinii pe umăr şi în apoi. Stăpânindu-şi chiotul de uşurare, fata a luat-o la f ugă, până când tunelul i-a eliberat în lumina blândă a d upă-amiezii târzii. Fata a inspirat adânc aerul curat şi î nţepător de rece şi şi-a îngăduit un moment de satisfac ţie triumfătoare.

Era înconjurată de pini tineri, subţiri şi lunguieţi, al e căror umbre brăzdau pământul acoperit cu zăpadă. P rintre copaci, soarele iernii se pierdea după Munţii Colţ ului, colorând lumea cu razele lui aurii şi din ce în ce m ai slabe. Doisprezece scotea aburi pe gură în timp ce s e fâţâia încolo şi-ncoace, încercând să se orienteze, dar Loja era de negăsit. Tunelul o dusese undeva mai depa rte în inima munţilor. Copacii şi zăpada se întindeau câ t vedea cu ochii. Tăcerea era desăvârşită. Pe umărul ei, Widge s-a oprit din mişcare cu un aer sumbru şi entuzi asmul amândurora s-a risipit.

Frica i-a provocat un gol în stomac şi, din instinct, Doisprezece a început să cerceteze terenul dimprejur, concentrându-se pe interpretarea semnelor găsite aici – orice, numai să nu se gândească la enormitatea misi unii pe care şi-o asumase.

Se vedeau o mulţime de urme şi, privite atent, ace stea au început să contureze o poveste. Creaturile sosi

seră din direcţii diferite, dar intraseră în tunel împreună. I-au atras atenţia trei seturi de urme care porneau în direcţia opusă şi a oftat uşurată. Nu avea nicio garanţie că spiriduşii plecaseră pe aceeaşi cale pe care veniseră, dar aici se vedeau două şiruri strâmte de urme de spiriduş şi, între ele, urmele inconfundabile ale unui om.

— Şapte, a murmurat Doisprezece privindu-le.

Fusese în viaţă şi suficient de zdravănă cât să poată merge.

Pentru moment.

Fata a scuturat din cap, ca să-şi alunge din minte toate atrocităţile spiriduşilor despre care învăţase la ore şi blestemându-şi memoria ascuţită. Avea s-o găsească pe Şapte şi s-o aducă înapoi. Neapărat.

— S-o luăm din loc, i-a mormăit lui Widge.

Veveriţa i-a gâdilat nasul cu mustăţile şi fata şi-a verificat topoarele, pornind la drum.

— Ne-au mai rămas doar câteva ore de lumină.

Vocea îi răsuna nefiresc de tare în tăcerea vastă care o înconjura.

Dincolo de luminiş, copacii creşteau mai înghesuiţi şi trunchiurile le sclipeau de la promoroacă. Urmele şerpuiau printre ei, ieşind apoi pe terenul descoperit al unei pante domoale şi nămeţite. Colţii zgâriau cerul în depărtare. Doisprezece s-a oprit subit, plimbând agitată o chii peste o învălmăşeală de urme lăsate în zăpadă. Trei sănii şi pe puţin încă patru spiriduşi aşteptaseră aici întoarcerea semenilor.

Fata s-a strâmbat la soarele care apunea şi a inspirat adânc ca să-şi liniştească zbuciumul inimii, supărată pe sine pentru că nu prevăzuse situaţia de faţă. Spiriduşii aceştia coordonaseră o serie de realizări aparent imposibile: bineînţeles că îşi planificaseră şi fuga cu aceeaşi atenţie.

Widge şi-a zburlit coada la auzul unui scrâşnet moale de zăpadă, care venea din spatele lor. Topoarele lui Doisprezece i-au apărut în mâini într-o clipă, dar ea şi veriţa nu aveau unde să se ascundă. S-a întors spre copaci, fremătând de frică şi de hotărâre, şi a văzut o siluetă întunecată în depărtare, îndreptându-se spre ea cu paşi neînduplecaţi, de prădător.

Inima a început să-i zvâcnească înnebunită, dar s-a ţinut pe poziţie.

A înţeles despre ce era vorba abia când figura a ajuns mai aproape de ei: Păzitorul Lojii. Nu a coborât topoarele la apropierea lui. Fiind în asentimentul ei, Widge şi-a arătat colţii şi şi-a zburlit blana.

Văzuse multe lucruri ciudate de când venise la Lojă, dar Păzitorul era de departe cel mai ciudat. Era făcut din piatra roşiatică a zidurilor Lojii, dar arăta atât de verosimil, încât s-ar fi putut crede că avea un trup din carne şi oase dacă n-ar fi fost atât de mare. Avea una dintre urechi sfâşiată, lucru care îi dădea un aspect periculos. Cu un fior de groază, Doisprezece şi-a amintit cum Păzitorul azvârlise un lup al iernii de parcă n-ar fi cântărit mai nimic. A strâns şi mai bine degetele pe mânerele topoarelor şi l-a privit cu cea mai fioroasă expresie de care era în stare. Păzitorul s-a oprit înaintea ei, cu urechile ciulite şi cu o privire gravă.

— Ce cauţi aici? a întrebat el cu o voce scrâşnitoare, ca de pietre de moară.

S-a uitat la Doisprezece, apoi la Widge şi iarăşi la Doisprezece.

— Întoarceţi-vă la Lojă imediat. Vânătorii îşi vor face griji.

Doisprezece nu şi-a putut stăpâni un pufnet batjocoritor.

— Aşa cum îşi fac griji pentru Şapte? Cred că mi-e

mai bine aici.

S-a abţinut să tresară când Păzitorul s-a aplecat as upra ei, cercetându-i îmbrăcămintea şi desaga încărcat ă până la refuz.

— Încerci să iei urma vânătoraşei de una singură, a spus el, cu un aer de evidentă dezaprobare.

— Nu încerc, chiar o fac, a spus ea, înălţând bărbia.

Expresia ei şi dinţii descoperiți ai lui Widge l-au pro vocat s-o contrazică.

Râsetul lui ca un lătrat răguşit a luat-o pe nepregăt ite.

— Dar acum sunt eu aici, a spus el, privind-o şi agit ând încet din coadă. Trebuie să te întorci.

Văzând că se amuză, Doisprezece s-a înfuriat şi a s imţit cum creşte în ea mânia.

— Nici măcar n-ai vrut să vii, a spus ea, mai tare d ecât dorise. Te-am auzit în Sala Mare. Cred că nici nu v ei *încerca* s-o aduci înapoi pe Şapte.

Păzitorul şi-a oprit mişcările cozii şi din adâncul gât ului i-a răsunat un mârâit grav şi ameninţător. Strângâ nd din dinţi, Doisprezece i-a întors spatele, aplecându-s e din nou asupra urmelor de pe jos.

— Ceea ce am spus consiliului e adevărat, i-a spus el din spate. Planul acesta e nechibzuit. Dar Bătrânii ori cum mi-au poruncit să găsesc copila. Deci trebuie s-o f ac.

Apoi a mârâit şi mai adânc:

— Întoarce-te la Lojă. *Acum.*

Doisprezece s-a întors fulgerător spre el, strângând topoarele în mâini:

— Nu!

Cuvântul a răsunat ferm şi hotărât. În tăcerea care a urmat, expresia Păzitorului a trecut de la iritare la îng rijorare şi iarăşi la iritare.

— Pierzi timpul, a mârâit el, privind spre umbrele t ot mai adânci care se întindeau pe şesul înzăpezit. Fata se depărtează tot mai mult.

— Atunci mai bine ai porni la drum, a spus Doispre zece. Te urmez îndeaproape.

Păzitorul a făcut ochii mari, uluit.

— Nu ai miţos. Cum vei traversa Colţii?

Widge s-a holbat la Păzitor şi apoi s-a întors spre D oisprezece, aşteptându-i răspunsul cu o nerăbdare car e i se simţea până în vârful mustăţilor.

Doisprezece a tresărit. Ar fi luat un miţos de călărie dacă ar fi avut cum să-l conducă pe terenul de antrena ment fără să fie văzut.

— Pas cu pas, a răspuns ea cu mai multă convinger e decât avea de fapt. Exact ca tine.

Widge i-a aruncat o privire cam sumbră, plecându- şi coada de dezamăgire.

Păzitorul a râs din nou, de data asta fără umor:

— Copilă ridicolă.

Doisprezece s-a zburlit.

— Ştiu ce mă aşteaptă şi ştiu să-mi port de grijă.

Apoi a privit cu subînţeles spre soarele care apune a după munţi:

— Nu plecăm odată?

În loc să ţâşnească pe lângă ea, aşa cum se aştept a, Păzitorul a început să se plimbe de colo-colo, cu o ag itaţie evidentă în fiecare mişcare.

Încercând să-l ignore, Doisprezece s-a întors spre u rmele din zăpadă şi le-a cercetat mai atent. Urmele lui Şapte deveneau din ce în ce mai şterse pe măsură ce s e apropiau de locul în care fuseseră săniile. Duceau la o sanie, unde se prefăceau în dâre haotice şi apoi o lua u la fugă. Alte dâre sugerau că Şapte fusese târâtă îna poi la locul de pornire. Ultima urmă clară i-a captat ate

nţia: era dispusă cu călcâiul spre sanie şi cu degetele b ine conturate. Părea că Şapte fusese cât pe ce să scap e, dar apoi răpitorii o târâseră înapoi şi în toiul hărmăla iei îşi pierduse ghetele. Trei seturi de urme de şine por neau pe întinderea înzăpezită, drept spre munţi.

Doisprezece s-a întors şi mai că s-a izbit de Păzitor. Acesta nu părea încântat.

— Călătorim împreună, a spus el fără preambul, cu blana de piatră zbârlită de un vânt îngheţat. Nu pot să părăsesc o elevă în favoarea alteia. Dacă te-aş duce în apoi, aş pierde şi ultimele ore de lumină. Dar trebuie să mergi călare pe spinarea mea. Îţi va fi incomod, dar vo m înainta mai repede. E mai sigur decât să călătoreşti de una singură.

Fata se aştepta la orice altceva, numai la asta nu. Păzitorul s-a întins în zăpadă ca un sfinx şi i-a făcut se mn să urce. Mintea a început să-i vuiască. Nu voia un t ovarăş de drum şi cel de faţă o considera o povară neaj utorată, asta era clar. Şi totuşi… Ochii i-au zburat spre vârfurile ascuţite ale munţilor şi o parte mică şi trădăto are a fiinţei ei a recunoscut că nu voia ca ea şi Widge s ă înfrunte pericolele pe cont propriu.

— Eu conduc, a spus Doisprezece şi vocea i-a răsu nat cu mai multă autoritate decât recunoştea în sine.

Ar fi putut să jure că Păzitorul a ridicat din sprânce ne.

— Eşti Neînsângerată, a spus el.

Aproape că a zis-o cu dispreţ, fapt ce lui Doispreze ce i-a oferit o plăcere sumbră.

— Atunci n-ai decât să mă laşi singură aici, în sălbă ticie, având ca arme doar propria-mi minte şi o veveriţ ă… a spus ea ridicând din umeri.

În ochii Păzitorului *a* apărut o lucire ce mai că trăda admiraţia.

— Eşti şireată ca o vulpe printre umbre. Dar nu pot să-ţi accept condiţiile.

Apoi s-a înnegurat la faţă:

— Voi face tot ce-mi stă în putere ca să găsesc fat a. Şi să o aduc înapoi în viaţă. Dacă împărtăşim acest ţ el, atunci vom avea puţine neînţelegeri.

Doisprezece a mijit ochii la el bănuitoare, dar nu a sesizat nimic suspect pe chipul lui. După o clipă, i-a înti ns mâna.

— Batem palma, a spus ea.

Păzitorul a scos un râset ca zornăitul unor pietricel e într-un pahar.

— E prima dată când dau mâna.

Cu mare grijă, a ridicat o labă incredibil de grea şi a aşezat-o în palma fetei.

— Spune-mi „Câine”. E mai simplu decât „Măreţe P ăzitor al Lojii Vânătorilor”.

Doisprezece a pufnit, dar apoi a înţeles că nu era o glumă:

— Lumea chiar îţi spune aşa?

— Da, a spus el. Dar e bine şi „Câine”.

— Ei, eu sunt Doisprezece, a spus ea, căţărându-se în spinarea lui cu stângăcie. Şi el e Widge. Dar aş prefe ra să-mi spui „Extraordinară Elevă a Lojii Vânătorilor”.

Câinele i-a aruncat o privire grea peste umăr. Apoi, fără nici un alt cuvânt, a ţâşnit de-a lungul urmelor nes fârşite.

Doisprezece s-a ţinut de el cu toată puterea şi, cu s alturi din ce în ce mai mari, au gonit împreună spre mu nţii ameninţători.

Capitolul 10

Au zburat pe câmpul înzăpezit şi apoi printr-un defi

leu îngust şi întunecat. Dincolo de acesta se desfăşura o vale largă şi plină de pini Creasta Primului Colţ s-a ivi t în zare, cu versantul brăzdat de umbre indigo şi sărut at de zăpadă liliachie. Luna îşi făcuse drum pe cerul de catifea şi se iveau cu îndrăzneală şi primele stele. Noap tea îi înconjura şi Câinele alerga de parcă ar fi vrut să i-o ia înainte.

Temperatura tot cobora şi vântul îi biciuia lui Doisp rezece obrajii, îngheţându-i nasul şi şuierându-i în jos, pe gât. Îi curgeau ochii şi lacrimile îi îngheţau pe gene, dar nu a spus nimic, hotărâtă să nu se plângă. Singura parte caldă din trup era în dreptul burţii, unde Widge st ătea ghemuit sub blană, aparent dormind adânc.

Măcar unul dintre ei se bucura de confort. Câinele nu minţise – spinarea lui era incomodă: era făcută din piatră tare şi rece. În plus, Păzitorul gonea prin zăpadă în salturi uriaşe şi arcuite, care pe Doisprezece o zgudu iau fără milă.

Vestea bună era că înaintau repede. Aerul îngheţat vuia pe lângă ei şi Doisprezece a simţit că-i creşte inim a. Poate că totuşi aveau şanse s-o ajungă din urmă pe Şapte. În timp ce goneau printr-un crâng de pini înghes uiţi, pieptul îi clocotea de speranţă.

Când s-a oprit, Câinele a făcut o mişcare atât de br uscă, încât Doisprezece i-a zburat din spate, evitând la mustaţă un trunchi de copac.

— Ce…? a exclamat ea, scuipând zăpadă cu furie.

Sub blana ei, în mod incredibil, Widge părea să doa rmă în continuare.

— Ne urmăreşte ceva, a mârâit Câinele.

A privit în urmă cu părul de pe ceafă zburlit în crest e stâncoase şi cu capul înclinat într-o parte.

Doisprezece a ciulit urechile, dar nu a auzit nimic.

— Eşti sigur?

Între copaci era întuneric, dar i se distingea privire a evident furioasă. Răspunsul i-a fost întrerupt de sune tul inconfundabil al unei rămurele care se frânge. Un g ângure-pană a ţipat alarmat şi a ţâşnit spre cerul tot m ai întunecat, cu aripile ca nişte stafii în lumina lunii.

Doisprezece şi-a ţinut respiraţia şi a dus degetele î ngheţate la topoare.

— Ascunde-te între copaci, a şoptit Câinele, cu priv irea aţintită la urmele din spate.

Fata a strâns din dinţi şi şi-a silit gândurile panicate să se liniştească, aşa cum o învăţase Silver.

— Nu, a şoptit ea fioros. Orice-ar fi, înfruntăm peric olul împreună.

Câinele a tresărit de parcă l-ar fi pocnit şi a luat oc hii de la copaci. Înainte ca ea să mai poată scoate vreu n cuvânt, a apucat-o de curelele topoarelor şi a cărat-o înapoi în întunericul dintre ramurile pline de ace.

— Eşti o pacoste, a mârâit el, târând-o cu uşurinţă î

n ciuda zbaterilor ei. Să asculţi de mine pe viitor.

Doisprezece s-a împotrivit înnebunită, dar fără zgo mot, cu furia clocotindu-i aprig în inimă. Cum îşi permit ea?

Trezindu-se brusc şi fiind jignit peste măsură de ast a, Widge s-a repezit la botul Câinelui şi a încercat să-l muşte, dar fără succes.

S-a frânt încă o ramură, de data asta mult mai apro ape şi vântul le-a adus frânturi greu de înţeles dintr-o c onversaţie. Nişte labe de animal călcau zăpada, apropii ndu-se încet. Părea a fi vorba de mai multe fiinţe mari.

Doisprezece a încremenit.

Într-o clipă, Câinele a sărit de lângă ea şi s-a repezi t să le înfrunte.

Capitolul 11

Printre copaci a răsunat un ţipăt, urmat de un şir d e blesteme şi de icnetul surprins al Câinelui. Doispreze ce s-a ridicat împiedicat, cu inima strânsă: astea nu era u sunete de creaturi întunecate.

S-a îmbulzit printre crengile îmbârligate şi, aşa cu m se aştepta, a dat cu ochii de Cinci şi de Şase. Amând oi călăreau miţoşi cu blană lungă, erau înarmaţi până-n dinţi şi purtau blănurile cele mai călduroase. Cele două grupuri s-au holbat unul la celălalt, cu armele scoase şi cu ochii măriţi. Widge a fugit de pe umărul Câinelui îna poi pe al lui Doisprezece.

Fugarul, miţosul sur al lui Cinci, dădea ochii peste c ap înnebunit. Coarnele lui scurte şi curbate luceau în lu mina diafană a lunii şi botul lui ca de urs sufla sacadat şi panicat în aerul rece al nopţii. Spre deosebire de el, miţoasa lui Şase, Calcă-Sigur, şi-a păstrat calmul. Blan a ei lungă, de culoarea alunelor, tremura în adierea vâ

ntului, iar ghearele ei puternice erau ascunse sub crust a zăpezii.

Doisprezece s-a relaxat prima, agăţându-şi topoare le în curele şi încruntându-se la băieţi.

— Care dintre voi a urlat aşa ascuţit? Cinci? Pariu c ă tu ai fost.

Niciunul nu a răspuns, pentru că amândoi căscau g ura la Câine.

— Ţi-am spus, a bâiguit Cinci către Şase. Ţi-am *spu s* că s-a trezit chestia asta!

— Chestia asta? a mârâit Câinele, răsfrângându-şi buzele şi dezvelindu-şi caninii ascuţiţi ca nişte cuţite.

— Mi se pare mie sau a vorbit? a exclamat Cinci, fă când ochii cât cepele.

Şase i-a dat un cot zdravăn:

— Îmi cer scuze pentru el, bate câmpii când e agita t.

Câinele a mârâit, fixându-l pe Cinci cu o privire mâ nioasă.

— Ce căutaţi aici? s-a răstit Doisprezece.

Cinci imediat şi-a venit în fire.

— Acelaşi lucru ca voi, nu-i *clar?* a spus el, privind- o de sus. Vrem s-o salvăm pe Şapte.

— De ce? a întrebat Doisprezece. Ce vă pasă vouă de Şapte?

— Avem motivele noastre, a spus Şase, cu chipul p alid în întuneric.

Expresia lui dovedea o nelinişte şi o sinceritate car e au surprins-o pe Doisprezece. Şi el o tratase mereu p e Şapte cu acelaşi dispreţ ca toţi ceilalţi.

— Motivele voastre nu au importanţă aici, a spus C âinele. Trebuie să vă întoarceţi la Lojă.

Şase s-a întors spre Păzitorul de piatră, ignorându-i porunca.

— Mă bucur că eşti aici Credeam că Vânătorii stau cu mâinile în sân.

— M-au trimis pe mine, a spus Câinele. Dar voi îmi îngreunaţi munca, vânătoraşilor.

— N-o să te încurcăm deloc, a spus Cinci, admirând trupul Câinelui. I-am ales pe miţoşii cei mai rapizi.

— Evident că nu mă veţi încurca, a repetat Câinele, coborând capul ca să cerceteze urmele în întunericul to t mai adânc. Pentru că veţi fi în altă parte. Duceţi-o pe Doisprezece înapoi la Lojă.

Tonul lui era atât de ferm şi de încrezător, încât fat a s-a întrebat dacă se întâmplase vreodată să nu ascult e cineva de el.

— Nu! au răsunat în acelaşi timp vocile lui Şase şi Doisprezece.

Apoi s-au uitat unul la celălalt surprinşi.

— Venim cu tine, a adăugat Şase îndată, cu aceeaş i hotărâre pe care o avusese şi fata.

— Exact, a spus Cinci, privind spre Şase.

Şi, rânjindu-i lui Doisprezece, i-a spus:

— Oricum, dacă rămâi şi tu, e *clar* că ai nevoie de protecţia noastră.

Widge s-a înfoiat pe umărul ei şi fata a dat să sară l a băiat, dar Câinele a păşit hotărât între ei.

— Linişte!

Răcnetul lui i-a făcut să tresară.

— Pierdeţi timpul cu ciondăneala voastră.

A clătinat din cap şi Doisprezece s-a simţit mică.

— Voi găsi fata de unul sân…

— Şapte, l-a întrerupt Şase. O cheamă Şapte.

Câinele a mârâit, din ce în ce mai iritat.

— Sunt mai rapid pe cont propriu. *Mergeţi. Înapoi.*

— Ba nu, a spus Şase neînduplecat. E prea întuneri c ca să ne luăm după urme în noaptea asta. Nu-i nevoi

e să ne porţi de grijă dacă nu vrei. Vom poposi aici şi v om continua drumul în zori. Tu poţi să faci ce vrei – pre fă-te că nu suntem aici dacă aşa preferi.

Doisprezece a fost cuprinsă în mod egal şi de admi raţie, şi de îngrijorare. Şase îi ţinuse piept Câinelui fără măcar să ridice tonul, dar pentru ea era de neconceput să călătorească alături de Cinci. Un minut de ascultat s miorcăielile lui îngâmfate ar fi fost de ajuns ca să-l lege la gură. Dar Şase avea dreptate: noaptea se lăsase de- a binelea. Dincolo de explozia de stele, cerul era un abi s nesfârşit şi zăpada dintre copaci lucea cu sclipiri fant omatice.

— Nebunie, a mormăit Câinele în sinea sa, plimbân du-se încolo şi-ncoace. Nebunie şi nesupunere.

Şase nu l-a luat în seamă şi a început s-o deshame pe Calcă-Sigur, cu o expresie îndărătnică pe chip.

— Aşadar, rămânem, a spus Cinci zâmbind şi descă lecând de pe Fugar, miţosul său agitat.

Văzând cum i se zbătea miţosul, Doisprezece s-a în cruntat. Vânătorii nu prea obişnuiau să-l călărească – în că era prea neexperimentat. Fata a dat ochii peste ca p.

— Chiar ai adus cu tine un miţos antrenat doar pe j umătate? a întrebat ea.

— Până aici am ajuns cu bine, nu? a pufnit Cinci dis preţuitor. E *clar* că mă descurc cu el.

— Aşa cum te-ai descurcat în temniţă? a întrebat.

A zâmbit răutăcios, văzând cum Cinci îşi încordeaz ă umerii.

— Ajunge! a mârâit Câinele, aşezându-se.

Pământul s-a cutremurat şi o ploaie de ace de pin a căzut peste ei.

— În noaptea asta ridicăm o tabără. Împreună. Mâi ne vă întoarceţi cu toţii la Lojă.

Doisprezece s-a holbat la el.

— Nu ridic nicio tabără cu ăştia! a exclamat ea îngr ozită.

— Ba da, a spus Câinele pe un ton egal. Pericolul e aproape. Nu pot să apăr două tabere.

— N-am nevoie de protecţie, s-a stropşit Doispreze ce.

— Bineînţeles că nu, a spus Câinele cu umor. Doar dispui de propria-ţi minte şi de o veveriţă.

Cinci a rânjit.

Înfierbântându-se la faţă, Doisprezece a plecat cu p aşi mari, muşcându-şi limba ca să-şi înăbuşe ţipetele. Nu asta îşi imaginase când pornise la drum. A inspirat adânc de câteva ori, încercând să se calmeze, şi a vârâ t pumnii în buzunare. I-a împins printre alunele lui Wid ge şi i-a lovit de ceva mai mare, moment în care Doispr ezece şi-a amintit de pachetul misterios primit în temni ţă. De atunci parcă deja trecuse o viaţă de om, când, d e fapt, se împlinise abia o zi.

Obiectul era ceva mai mare decât pumnul ei şi era înfăşurat bine în pânză. L-a pipăit curioasă şi Widge l-a mirosit, după care a tras de un capăt al pânzei şi a lăsa t conţinutul să se reverse sub propria-i greutate. O piat ră netedă de o culoare lăptoasă i-a căzut în mână. Dois prezece s-a uitat la ea, derutată şi dezamăgită, până c ând piatra a început să lumineze.

La început s-a întâmplat atât de discret, încât fata şi-a zis că era o închipuire, dar treptat a prins putere, a jungând în final să împrăştie o lumină explozivă, albast ră-argintie. Doisprezece şi-a ferit ochii cu cealaltă mân ă şi Widge a ţipat alarmat. Ceilalţi s-au adunat în jur, e xclamând uimiţi.

— În numele Emberului…!

Cinci era foarte aproape şi Doisprezece a clipit cu p

utere, până când i s-au adaptat ochii. Băiatul se holba l a ea cu o privire uluită.

— De unde ai furat-o?

Apoi, peste umăr:

— Veniţi să vedeţi! N-am mai văzut o piatră selena ră aşa de mare!

O piatră selenară?

Debusolată, Doisprezece a mijit ochii la obiectul str ălucitor, atât de surprinsă, încât abia a auzit insulta lui Cinci. Pietrele selenare erau luminiţele din clădirea con siliului, dar licărul lor mocnit nu te prea ajuta să vezi ce va. Cea de faţă părea a fi cu totul altceva. Văpăia ca un fulger prins într-o sticlă, mistuind umbrele şi scăldând l umea în străluciri curate şi senine.

— De unde ai luat-o? a izbucnit Şase, cu fața albă c a varul în lumina pietrei selenare.

Până şi Câinele se uita la ea pieziş. Orgoliul sfidător i-a îndreptat spatele şi nedumerirea i-a legat buzele. Dr ept răspuns, s-a zgâit la ei cu furie.

— Nu cred că ai furat-o, a spus Şase, inspirând adâ nc, dar de unde a apărut?

Doisprezece a cedat:

— Cineva mi-a adus laptele-somnului azi-noapte, în temniţă, şi mi-a lăsat asta lângă…

Apoi a tăcut. Şi-a dat seama, cu groază, că uitase s ă ia laptele-somnului. Brusc, şi-a simţit gura uscată.

— Cine a adus-o? a întrebat Şase, în timp ce fetei îi treceau prin cap zeci de gânduri.

Nu-i rămânea decât să facă tot posibilul să nu adoa rmă la noapte. Dar o chinuiau îndoielile; era atât de ob osită.

— Trebuie să fi fost un elev; era prea mic ca să fie Vânător, a răspuns Cinci în locul ei. Dar n-are sens. Nici un elev n-ar trebui să aibă aşa ceva. N-avem voie să pă

străm nimic dinainte, nici măcar numele. E *clar* că piatr a asta face o avere. De ce să i-o fi dat lui Doisprezece?

— Ridic-o, a mârâit Câinele.

A privit în miezul ei învolburat şi s-a dat înapoi, clăt inând din cap pe jumătate orbit.

— E fără cusur, a spus el simplu. E nepreţuită.

— Absurd! a bolborosit Doisprezece şi indignarea i-a înăbuşit teama şi nedumerirea din ce în ce mai chinui toare.

— Pietrele selenare perfecte sunt incredibil de rare, a spus Şase, fără să-şi ia ochii de la nestemata din mân a ei. Abia dacă se descoperă câte una într-un veac.

— Doar una mi-a fost dat să văd toată viaţa, a încu viinţat Câinele. În timpul Războiului Întunecat.

Cinci şi Şase au căscat gurile şi Doisprezece a clipit uluită. Ar fi însemnat că avea sute de ani, poate şi mai mult.

Câinele a vorbit mai departe, uimit.

— Dar am auzit despre ele din poveşti. Asemenea pietre împrăştie lumină, dar nu numai.

— Nu numai? a repetat Cinci.

Deruta de pe chipul lui oglindea sentimentele lui D oisprezece.

— Pietrele selenare obişnuite emană lumină, a spu s Şase, încruntându-se, dar cele perfecte pot să străpu ngă iluziile, descoperind adevărul.

Cinci a strâmbat din nas, dar Câinele a încuviinţat i ar din cap, cu o privire îngândurată.

— Poate că ne va fi de folos.

Apoi s-a întors spre Doisprezece:

— S-ar putea să te fi subestimat.

Complimentul era atât de sărăcăcios, încât lui Dois prezece i-a venit să râdă. În schimb, Widge s-a umflat î n pene.

Şase s-a luminat la faţă:

— Ar putea să ne folosească chiar acum! Cu lumina asta ne putem lua după urme chiar şi pe întuneric. Poa te că-i ajungem în timp ce dorm. Am putea s-o salvăm pe Şapte chiar în noaptea asta!

Doisprezece s-a aprins de entuziasm. Avea dreptat e:

— Atunci ce mai aşteptăm?

Şase deja o înhăma pe Calcă-Sigur când fata s-a înt ors spre Câine. Păzitorul părea de-a dreptul distrus.

— Duceţi-vă înapoi.

Dădea din coadă plin de speranţă.

— Vă rog?!

Doisprezece a clătinat din cap încet.

— Nu pot, a spus ea, din acelaşi motiv pentru care nici tu nu poţi. Trebuie s-o găsesc.

Câinele pe jumătate a oftat, pe jumătate a mormăi t, dar, în cele din urmă, a încuviinţat din cap şi i-a dat v oie să-i urce din nou în spinare.

Fetei i-a crescut inima de două ori: o dată datorită acceptului Câinelui şi încă o dată când a sărit în spinar ea lui lată şi a observat gelozia de pe chipul lui Cinci.

Şi astfel au luat-o din loc.

Capitolul 12

Câinele şi Doisprezece au pornit primii, fata cu piat ra selenară ridicată, ca să lumineze urmele. Inima îi zv âcnea în timp ce pământul gonea pe sub ei şi entuzias mul şi uimirea i se amestecau cu sila provocată de fapt ul că ajunsese să călătorească cu Cinci şi Şase.

— E minunat! a strigat Cinci supărător de tare pe f ondul scârţâitului zăpezii şi a respiraţiilor sacadate ale tuturor.

— Şşş! l-a apostrofat Doisprezece. Vrei să-i anunţi chiar pe *toţi* spiriduşii că suntem aici?

— Nu numai pe spiriduşi, a intervenit Câinele cu un aer posomorât, zguduind pământul sub labe. E de pref erat să facem linişte. Şi mai bine ar fi să nu scoatem ni ciun sunet.

— Adică *ţine-ţi gura! a* clarificat Doisprezece.

— Ce *noroc pe Câine că* interpretezi tu pentru el, s-a stropşit Cinci.

Apoi, către Câine:

— Nu te supără atâta lipsă de respect?

— Linişte, a mârâit Câinele, săltând înainte cu trup ul său uriaş şi cu cei doi miţoşi care goneau alături de el, de o parte şi de alta. Vă rog.

Din clipa aceea, au călătorit în tăcere, lăsând în ur ma lor rotocoale de întuneric, ca pe o mantie. Doisprez ece şi-a strâns pe trup toate blănurile, şi-a tras căciula mai jos şi şi-a ridicat fularul. Numai ochii i se mai vede au şi totuşi aerul rece devenea înţepător pe măsură ce îi îngheţa nările. Widge s-a pitit în blana de urs pentru un minimum de confort, iţindu-şi doar ochii şi urechile pe deasupra gulerului.

Urma lui Şapte le ţinea privirile în faţă şi piatra sele nară le umplea inimile de nădejde, ca un foc de semnal izare. Au gonit printre pinii aplecaţi de zăpadă, împrăşti ind în zbor nori de molii-cristal, cu luminiţe ca nişte nes temate, la vederea cărora Cinci a rămas uimit.

— Cât de frumos! a oftat el. N-am mai văzut atâtea adunate la un loc.

— Mai la nord se găsesc mai multe din toate, a mor măit Câinele.

Un fior de entuziasm a străfulgerat-o pe Doisprezec e. La nord de Colţ se năşteau cele mai bune poveşti şi cei mai cumpliţi monştri. Elevii nu aveau voie să mearg

ă acolo înainte de a-şi împlini Însângerarea în Pădurea Î ngheţată. Deşi mintea îi urla să se ferească de pericol e, Doisprezece era nerăbdătoare.

În cele din urmă, au ieşit în câmp deschis şi cerul li s-a întins deasupra capetelor. Lui Doisprezece i s-a tăia t respiraţia – strălucea de parcă ar fi fost încrustat cu di amante şi niciun nor nu-l tulbura. Semiluna le zâmbea de sus şi piscurile colţuroase se topeau în bezna văzdu hului, prea abrupte ca să adune zăpadă. Sălbăticia îi în tâmpina nerăbdătoare, cu frumuseţea colţilor şi a muc hiilor ei ascuţite şi scânteietoare.

Pe neaşteptate, Câinele a încetinit şi s-a oprit. Se a flau într-o vale largă, cu versanţii acoperiţi de codri den şi, dar cu fundul plat şi descoperit. Întinderea troienită sclipea sub stele.

— Vom poposi pe versant, a spus el. În zori pornim din nou după urme.

Cei trei vânătoraşi au început să protesteze într-un singur glas, dar Câinele nu s-a clintit.

— Epuizarea duce la greşeli, a spus el. Până şi eu tr ebuie să mă odihnesc. Voi abia vă ţineţi pe picioare.

— Mai bine zis, abia mai stăm în fund, a bombănit Cinci, foindu-se în spinarea Fugarului.

Doisprezece îşi simţea braţele foarte obosite şi ple oapele teribil de grele. Ieşea din discuţie să adoarmă, d e vreme ce nu avea laptele-somnului, dar ar fi fost min unat să stea întinsă în linişte, o oră, două. Apoi s-a gân dit la Şapte, la căldura zâmbetului ei, la gropiţele care i se formau în obraji care-i aminteau atât de mult de Pop py şi uite aşa i-a zburat orice gând la odihnă. *Trebuia* s ă meargă mai departe.

— Nu putem să ne oprim acum, am putea fi foarte aproape! i-a întrerupt gândurile vocea lui Şase.

— Şi, oricum, nu suntem obosiţi, s-a grăbit Doispre

zece să mintă.

— Vorbeşte pentru tine, a mormăit Cinci, aruncând u-i o privire sumbră.

Câinele a clătinat din cap.

— I-am ajunge din urmă abia după o jumătate de z i. Chiar dacă i-am prinde, am fi epuizaţi. Pe când ei n-a r fi.

Doisprezece s-a încruntat, refuzând să admită că a vea dreptate.

Şase a privit îndurerat de-a lungul urmelor şi apoi î n sus, la cer. A mirosit aerul.

— E adevărat că cerul e senin, a spus el în cele din urmă. Urmele nu vor dispărea în câteva ore. Sper doar că…

A clătinat din cap şi ceilalţi au tăcut, fiecare sperân d din toată inima că Şapte era teafără. Admiţând că fat a trebuia să petreacă şi restul nopţii ca prizonieră făce a ca suferinţa ei să pară mai reală, mai înfiorătoare.

— Haideţi, a spus Câinele pe un ton mai blând dec ât se aştepta Doisprezece.

I-a condus departe de urme, spre copaci, unde în a er se simţea un miros puternic de pin, în ciuda frigului.

Ameţiţi de oboseală, Doisprezece şi Şase au folosit fiecare câte un topor ca să taie lemne pentru un foc. În timp ce lucrau, Doisprezece l-a urmărit pe Şase cu colţ ul ochiului. Aversiunea ei față de Cinci o consuma în aş a măsură încât niciodată nu-i acorda atenţie băiatului c are mergea cu el peste tot. Şi-a zis că Şase îi contrazic ea aşteptările. Spre deosebire de Cinci, acesta era tăcu t, dar tot ce spunea părea bine chibzuit. Din acest moti v, aproape că era opusul lui Cinci şi fata se întreba ce o fi îndrăgit Şase la băiatul acela.

Cu lemnele trosnind vesel pe foc, cei trei vânătoraş i s-au aşezat pe mantii şi pe blănuri, ronţăindu-şi raţiile

recunoscători. Widge s-a însufleţit când a simţit că e rost de mâncare, după care a plecat să exploreze împrejurimile. Cu un oftat, Doisprezece s-a lungit sprijinindu-se de sac şi şi-a întins membrele înţepenite. Câinele stătea lângă foc ca un sfinx, urmărind totul în acelaşi timp.

— Vrei şi tu? a întrebat Doisprezece, întinzându-i o bucată din carnea ei uscată.

Toţi mâncau, mai puţin el.

Câinele a privit-o cu umor.

— Sunt făcut din piatră. Nu-mi trebuie mâncare.

— Ah.

Jenată de gafa ei stupidă, Doisprezece a băgat carnea înapoi în desagă şi Cinci s-a abţinut să rânjească.

— E frumos din partea ta că mă întrebi, a adăugat Câinele, observând expresia lui Cinci. Am un simţ al mirosului foarte ascuţit, dar nu am deloc simţul gustului. Totuşi, mi-ar plăcea să pot mânca. Plăcintele cu carne de pui au un miros minunat.

Apoi a oftat plin de dor.

Doisprezece a tăcut, neştiind ce să spună.

— Dar dormi? a întrebat Şase intrigat.

— Nu. Dar am petrecut sute de ani în interiorul unui zid, a spus Câinele pe un ton sec. Se pune?

— Durere simţi? a intervenit Cinci.

Zicând acestea, ochii i-au zburat la urechea ciuntită a Păzitorului:

— *Nu pot* să cred că n-ai simţit aia.

Câinele a privit în flăcări.

— Nu aşa cum aţi fi simţit-o voi, a spus el în cele din urmă.

După tonul vocii lui, era clar că discuţia luase sfârşit.

Cinci a ridicat din umeri şi a început să mestece zgomotos.

— Pe tot îngheţul, sunt cam multe mistere la mijlo c, nu credeţi? a adăugat el, ştergându-şi degetele de bl ănuri.

Văzând că ceilalţi se holbau, a dat ochii peste cap:

— Nu vedeţi pădurea din cauza copacilor. Zidurile L ojii au fost străpunse întâia oară în *toată* istoria şi dintr e toţi a fost răpită Şapte. De ce?

Doisprezece s-a încruntat şi a riscat o privire invidi oasă, aruncată lui Cinci. Era o întrebare bună, pe care ar fi trebuit să şi-o pună singură. Fiecare a chibzuit în t ăcere.

— În timpul Războiului Întunecat, se întâmpla ades ea ca spiriduşii să-şi răpească inamicii, a spus Câinele î n cele din urmă. Persoane care puteau dezvălui inform aţii secrete sub ameninţarea torturii.

Ceilalţi au tresărit, dar Câinele a vorbit în continuar e.

— Au răpit şi căpetenii de clan, şi vrăjitoare, şi Vân ători.

După o pauză, a adăugat:

— Uneori le-au răpit şi familiile. Fiica unei căpetenii a clanului peşterilor a fost răpită pentru a sili cooperare a tatălui ei. Căpetenia s-a supus, dar fata tot i-a fost în apoiată în bucăţi.

— Ăăă… sper că în sens figurat, nu? a întrebat Cinc i. Era ruptă în bucăţi din punct de vedere emoţional, la figurat.

— Nu. În bucăţi la propriu, a mârâit Câinele. Braţe ş i picioare şi…

— Bine, bine, a spus repede Cinci, cu un aer îngreţ oşat, am prins ideea.

La pomenirea clanului peşterilor, Doisprezece a si mţit un gol în stomac.

— Mă mir că a fost nevoie să-i răpească fiica, a spu

s ea aspru. Clanul peşterilor colabora cu ei.

— Nu, a spus Câinele hotărât. Niciodată nu a fost a tât de simplu.

— Serios? a întrebat Doisprezece, simţind că sânge le i se înfierbântă de furie. Atunci cred că n-am fost sufi cient de atentă la orele Bătrânului Hoarfrost. Nu i-au ad ăpostit pe spiriduşi după Bătălia de la Breakneck, ajutâ ndu-i să evite capturarea? Nu cumva aceiaşi spiriduşi a u atacat mai târziu un sat al clanului râurilor şi l-au scu fundat cu totul?

A ridicat vocea treptat, ajungând să ţipe.

— Unii s-au dat de partea spiriduşilor, a spus Câinel e cu o expresie pierdută, sub povara amintirilor. Dar m ajoritatea membrilor clanului peşterilor, nu. Atrocităţile spiriduşilor îi oripilau. Şi îi îngrozeau. Era un soi de groa ză care schimba oamenii. Nu aveţi cum să înţelegeţi ce întuneric domnea în vremea aceea. Lumea era teroriza tă. S-au făcut sacrificii mari pentru eliberarea ei.

O linişte funestă se lăsase în grup şi lui Doisprezec e i s-a făcut pielea de găină.

— Liniile de bătaie s-au tras în peşteri. Acolo s-au p urtat cele mai cumplite bătălii. Şi acolo am petrecut ce a mai mare parte a războiului.

Apoi l-a cuprins un fior ciudat şi s-a ridicat deodată, scuturându-se:

— Nu puteţi judeca un clan întreg după faptele cât orva indivizi.

Vorbea pe un ton sever:

— Aveam aşteptări mai mari din partea ta, Doispre zece.

Fata a pufnit dispreţuitor. Putea să-i judece după p ofta inimii.

Până să apuce să mai spună ceva, a întrerupt-o Şa se.

— Ne depărtăm de subiect.

Avea un ton încordat:

— Războiul întunecat e o poveste veche. Să vorbim despre *prezent.* Cum au reuşit spiriduşii să pătrundă în Lojă fără să observe nimeni?

Câinele l-a privit un moment cu o expresie indescifr abilă.

— O fi o poveste veche pentru tine. Eu mi-l aminte sc ca şi când ar fi fost ieri.

— Da, a spus Cinci, dar tu nu eşti normal.

— Gura, Cinci, a bombănit Doisprezece.

Câinele le-a întors spatele, fremătând de încordare.

— Ce-i? a întrebat Cinci cu o expresie de nevinovăţi e desăvârşită. Ce-am spus?

— Atacul n-ar fi trebuit să fie posibil, a spus Câinele deodată, reîntorcându-se spre grup, dar ignorându-l pe Cinci. Vrăjitoarele de la Icegaard au urzit vrăji protectiv e asupra Lojii în timpul construcţiei. Până şi *elementalii* ne-au ajutat.

A oftat şi s-a încruntat.

— Dar de acum magia respectivă e foarte veche. P oate că slăbeşte. Un spiriduş mag ar putea să profite d e ocazie.

Câinele s-a oprit şi a clătinat din cap.

— Nici spiriduşii magi n-ar fi trebuit să mai existe d e când s-a încheiat războiul.

Părea îngrijorat. Lui Doisprezece i s-a făcut deodat ă frig şi şi-a tras fularul mai sus. Loja Vânătorilor nu i-ar fi putut deveni cămin niciodată, dar doi ani îi oferise m âncare şi protecţie şi o învăţase să supravieţuiască. Ide ea că ar fi fost vulnerabilă şi ameninţată de duşmani îi î ntorcea stomacul pe dos.

— Poate că aşa au reuşit să treacă de ziduri, a spus Cinci din celălalt capăt al focului, cu chipul distorsionat

de dogoarea fumurie. Dar, în numele Emberului, asta n u explică de ce a fost răpită tocmai *Şapte* în loc de Bătr ânul Hoarfrost sau altcineva.

Tăcere.

Câinele a încuviinţat din cap.

— E adevărat, a recunoscut el. Ce ştim despre fat ă?

Fără veste, chipul lui Şapte i-a apărut lui Doispreze ce în gând. Părul ei negru şi buclat… Nu, aia era Poppy. Doisprezece a clătinat din cap. A revenit la amintirea c orectă.

— Mereu e singură, i-a spus ea Păzitorului, cufunda tă în gânduri. Majoritatea vânătoraşilor o ignoră. E cam … ciudată, mereu distrată. Dintre toate armele pe care le-a încercat, nu s-a priceput la niciuna.

Şase a săgetat-o cu o privire întunecată pe deasup ra focului.

Doisprezece a ridicat din umeri. Era adevărat, chiar dacă i se părea urât s-o descrie pe Şapte în felul ăsta. A şovăit o clipă, apoi a continuat:

— Chiar *este* ceva ciudat la ea, dar mi-e greu să ex plic. Ţine de comportament. Asta o deosebeşte de ceila lţi Dacă există vreo deosebire…

— Oare cunoaşte informaţii utile? s-a întrebat Câin ele cu voce tare. Poate că are legături de familie?

— E vânătoraş, i-a atras atenţia Cinci, aşa că mem brii familiei sale probabil au murit. Dacă totuşi *sunt* în v iaţă, trebuie să fie incredibil de săraci din moment ce a u trimis-o la Lojă.

Apoi a chicotit şi a continuat:

— Sau poate… poate că pur şi simplu n-o suportau!

A izbucnit în hohote de râs, la care ceilalţi au reacţi onat cu priviri încremenite. Cinci şi-a dres glasul stânje nit:

— Gândeam şi eu cu voce tare.

— Stăpâneşte-te, a mârâit Câinele şi a clătinat din cap. Se pricepe la ceva?

Doisprezece s-a gândit la momentele în care intera cţionase cu ea.

— Nu-mi vine nimic în minte.

— Ştie cineva? a întrebat Câinele, uitându-se la băi eţi.

Din nou tăcere.

Câinele a oftat şi a lăsat capul pe labe.

— După ce îi prindem pe spiriduşi, îi vom sili să ne dea răspunsuri.

Doisprezece s-a întins şi ea, a strâns păturile în jur ul trupului şi a tras încă o mantie pe deasupra, formân d astfel un sac de dormit. A strâns genunchii la piept şi a privit la foc cu gândul la Şapte, sperând că era teafăr ă, oriunde s-ar fi aflat.

Dincolo de lumina focului, printre copaci, o mişcare i-a atras atenţia. A sărit în capul oaselor şi s-a holbat în întuneric. O spaimă ciudată şi înfiorătoare i-a provocat un gol în stomac şi, din reflex, a pus mâna pe un topor.

Câinele a sărit în picioare când i-a simţit mişcarea bruscă, după care s-au ridicat şi băieţii, cu armele în m âini.

— Ce e? a întrebat Câinele, venindu-i alături într-o clipă.

— Am... s-a mişcat ceva, a spus Doisprezece, cu m ai puţină convingere.

Câinele a privit şi el în întuneric. Widge a ţâşnit din copacul cel mai apropiat şi a alergat la ea cu blana zbu rlită de spaimă.

— Dihania asta a ta o caută cu lumânarea, a pufnit Cinci, vârând sabia în teacă.

Şase a lăsat arcul şi săgeata, oftând uşurat. Câinel

e s-a relaxat şi s-a întors spre ei.

— Dormiţi, a spus el. Stau eu de pază.

— Excelent, a spus Cinci, căscând. Eşti *atât* de util, Câine.

O clipă mai târziu, a început să sforăie.

Doisprezece s-a întins la loc, neliniştită şi convinsă că ceea ce văzuse nu era Widge. Veveriţa îi tremura în braţe în timp ce o mângâia, cu ochii fixaţi la întunericul dintre trunchiurile de copac.

— Şi tu ai văzut ceva? i-a şoptit ea, dorindu-şi încă o dată ca animăluţul să fi vorbit.

A strâns topoarele în mâini. Gândurile îi zburau haotic, dar le primea bucuroasă. Sub nicio formă nu trebui a să adoarmă fără laptele-somnului.

De cealaltă parte a focului, Şase a început să respire adânc şi egal. Focul trosnea liniştitor şi Câinele se plimba printre ei în tăcere. Widge s-a relaxat şi, treptat, lui Doisprezece i s-au liniştit gândurile. A început să-şi simtă pleoapele grele.

Nu adormi!

Gândul disperat i-a deschis ochii. Spaima o furnica în creştetul capului. A strâns din dinţi şi a ridicat privirea la ramurile întunecate care se împleteau deasupra. Câinele s-a oprit lângă ea, cu o expresie nedumerită pe chip. Apoi a înţeles.

— Nu ai laptele-somnului, a spus el încet.

Doisprezece a tresărit, sperând că lumina focului a scundea culoarea care i se revărsase în obraji.

— Nu, a spus ea în cele din urmă, pe un ton la fel de încordat ca trupul.

Câinele a ezitat şi apoi i-a zis:

— Am auzit multe despre coşmaruri. Nu te pot ucide. Însă lipsa de somn, da. Mâine trebuie să fii în formă, Doisprezece.

Fata era prea istovită ca să-l contrazică, aşa că s-a mulţumit cu tăcerea. După ce Păzitorul a pornit din nou în patrulă, s-a silit să ţină ochii larg deschişi, fără să cli pească. Nu trebuia să adoarmă.

Capitolul 13

Doisprezece a deschis ochii brusc şi imediat şi-a da t seama că dăduse de necaz. Stătea întinsă pe un păm ânt acoperit cu iarbă deasă şi mlădioasă şi printre cren gile copacilor se vedea cerul luminos şi primitor al unei zile de vară.

A blestemat şi s-a ciupit cu putere, respirând sacad at.

O adiere caldă i-a răsfirat părul şi a purtat până la ea sunetele unor voci din apropiere. Pălăvrăgeală relax ată şi râsete, aşa cum la Lojă nu se auzeau niciodată. I s-a făcut pielea de găină şi inima a început să-i bubuie.

— Starling? a strigat vocea unei femei printre copa ci.

Doisprezece s-a ridicat, simţind vocea ca un cuţit c are i se răsucea în burtă. Când era trează, abia mai reu şea să-şi amintească vocea mamei. Dar uite că aici înc ă răsuna limpede.

Femeia s-a retras undeva, apoi vocea mai gravă a unui bărbat s-a amestecat cu a acesteia şi Doisprezece aproape că a reuşit să le distingă cuvintele. A susurat r âsetul unei fete.

Sunetele îi provocau o agonie dulce-amară căreia n u-i putea rezista. Încet, încet, aproape împotriva voinţe i, a pornit în direcţia lor. Privirea ei înghiţea cu nesaţ d etaliile peisajului din jur. Printre firele de iarbă se găse au şi flori sălbatice: luminiţa-nopţii galbene şi nu-mă-ui ta mici şi rozalii. Cândva, Poppy îi împletise ghirlande d

in ele.

Poppy.

A grăbit pasul şi, brusc, a ieşit în lumina soarelui. U n bărbat şi o femeie stăteau împreună pe o pătură în c ulori deschise, ţesută de mână, iar două fete mici se ju cau în apropiere.

Niciunul nu a văzut-o pe Doisprezece.

Bărbatul era zdravăn, cu barbă deasă şi întunecată şi cu ochi de culoarea cenuşie a furtunilor. Femeia de l ângă el era înaltă şi zveltă. Sub toate aspectele, înfăţiş area ei sugera fermitate şi pricepere, mai puţin părul, c are era aproape eteric: ca un nor lucitor negru-albăstri u care-i plutea în jurul trăsăturilor bine conturate ale ch ipului. Degetele ei rapide şi dibace împleteau un coş di n iarbă uscată, în timp ce bărbatul ascuţea cu grijă şi a fecţiune tăişurile a două topoare de luptă.

Doisprezece a contemplat cuplul cu sete, apropiind u-se atât de mult, încât ar fi putut să întindă mâna şi s ă-i atingă.

— Şi atunci ce vom face? a întrebat femeia, privind spre copii şi coborând vocea. Dacă nu vindem recolta d e grâu, nu vom avea cu ce supravieţui iernii.

— Ştiu, a spus sumbru bărbatul, dar au apărut prob leme în tot Emberul şi drumurile sigure nu mai sunt atâ t de ferite. Clanul pădurilor tună şi fulgeră din cauza co pacilor-de-vatră incendiaţi; sfetnicii copacilor le spun c ă incendiile au fost premeditate. Căpetenia Torrent şi-a retras toate satele plutitoare în ţinutul râurilor. Planorii munţilor n-au mai fost văzuţi în afara ţinuturilor lor şi o amenii deşertului s-au retras drept în furtunile de nisip din Scrâşnitoare. Toţi se tem de ceea ce s-ar putea afla ... sub noi.

A coborât ochii la pământ şi chipul i s-a întunecat, ca un nor de furtună care se abate pe cer.

— Dacă nu putem călători nici pe drumul sigur, nici în sus, pe Cingătoare şi nici prin pădure, atunci nu ave m pe unde trece, a spus femeia, muşcându-şi buza.

Păsările îi acompaniau gândurile cu trilurile lor şi tr aversau poiana în căutare de insecte.

— Va trebui să-i vindem lui Rifkin, a spus ea după o clipă. Nu ne va oferi un preţ corect, dar el îşi va asuma riscul, nu tu.

— Rifkin? a pufnit bărbatul, umflându-şi nările de m ânie. Nu vom primi nici jumătate din preţul corect!

— Fetele au nevoie de ambii părinţi, a continuat fe meia.

Vorbea pe un ton sever.

— Şi e mai bine să primim jumătate decât nimic.

Bărbatul a încuviinţat din cap încet, trecându-şi o mână prin păr.

— Pot să merg la pârâu? a întrebat pe nerăsuflate o voce de lângă Doisprezece.

Aceasta a coborât privirea la fetiţa care vorbise: ob raji luminoşi, ochi cenuşii, un zâmbet jucăuş şi norul de păr întunecat al mamei. Poppy.

Femeia a zâmbit.

— Dacă merge şi Starling cu tine.

Fata mai mare a venit şi ea alergând, cu entuziasm în privire.

— Bineînţeles că merg!

— Ai grijă de ea, altfel te vindem clanului peşterilo r, a spus tatăl ei cu sclipiri în ochi. Mă întreb dacă pute m lua la schimb o piatră selenară mare.

Starling a pufnit în râs şi a luat-o de braţ pe sora sa mai mică.

— N-am nevoie să aibă grijă de mine, a bombănit P oppy când au luat-o din loc. Sunt mare acum!

— Da, a şoptit Starling, dar mama şi tata nu ştiu as

ta!

Poppy i-a zâmbit larg fetei mai înalte, făcând gropiţe în obraji.

Doisprezece a întins mâna spre Poppy fără să vrea, dar Starling a fost cea care s-a întors surprinsă.

Privirile li s-au întâlnit şi Doisprezece a simţit o ghe ară cumplită în adâncul pieptului. Lumea parcă s-a încli nat şi a alunecat pe lângă ele, culorile ei au început să se scurgă şi contururile s-au amestecat unele în altele.

Numai Starling mai rămăsese într-un vid pustiu, de un cenuşiu fără chip. Doisprezece a clipit din răsputeri, încercând fără succes să găsească alt lucru asupra căr uia să-şi îndrepte ochii.

Undeva, în spatele ei, o cioară a croncănit încet şi grav.

Încet, foarte încet, i s-a zburlit părul pe braţe. A si mţit furnicături la ceafă şi respiraţia i s-a transformat în suflări aspre şi speriate. Sunetul acela îi era cunoscut.

Starling se depărta. Arăta diferit, era mai mare şi î mbrăcată mai călduros. Păşea iute şi sigur, în ciuda stâ rvului de căprioară pe care-l căra pe umeri. Pornind de la ea, întreaga lume s-a recompus.

Urme de căruţă îi porneau de la picioare şi traversa u dealurile unduitoare. Ierburi verzi şi gălbui i se înălţa u până la coapse, de o parte şi de alta a drumului. Pân zele de păianjen urzite între spice sclipeau încărcate de rouă. Aerul era curat şi răcoros; lumea părea ca nouă. Dar Starling înainta grăbită, muşcându-şi buza.

Doisprezece a încercat s-o ia în direcţia opusă, dar a descoperit că nu putea. Spaima a sugrumat-o. Lumea o *trăgea în urma fetei, târând-o împotriva voinţei ei. Îm preună au ajuns în vârful colinei şi înaintea lor s-a întin s o vale împărţită în holde. Prin mijlocul ei şerpuia un p ârâu sclipitor, dincolo de care se vedea un sat al clanul*

ui ierburilor.

„Poa”, a exclamat Doisprezece cu vocea răguşită, c ontemplând peisajul cu jind.

Vântul i-a preluat cuvintele şi i le-a azvârlit înapoi.

Poa, Poa, Poa.

Starling s-a întors, ascultând încruntată, dar privire a i-a trecut peste Doisprezece, fără să o vadă. A pornit grăbită, trăgând-o după ea.

Era un aşezământ mic şi ordonat. Casele erau înşir ate în jurul unei pajişti umbrite de trei arbori mari de pr eerie. Clădirile erau construite din împletituri complicat e de iarbă lăcuită. Fiecare era unică, demonstrând inge niozitatea proprietarilor mândri. Grâul copt se legăna p e câmpuri, foşnind în vânt. Rândunicile zburau de colo colo, cu ciocurile pline de insecte.

Coborând panta, Starling s-a oprit când ceva i-a atr as privirea. Un gard se întindea aici de-a lungul drumul ui, în lemnul căruia era înfiptă adânc o săgeată. Cu sig uranţă nu fusese aici la plecare. Era făcută dintr-un le mn neobişnuit de întunecat, ca o fâşie de noapte pe fo ndul culorii calde a lemnului de castan. Şi aripioarele a cesteia erau ciudate. În loc de pene, în capăt avea fixat e aripi de liliac. O săgeată de-a clanului peşterilor, exac t ca în poveşti. A atins-o cu degetele, vrând parcă să se convingă că era reală, şi, cu frica întipărită pe chip, s-a întors şi s-a uitat mai bine la Poa.

Încă era devreme, dar satul era foarte tăcut, ciudat de neclintit. Niciun rotocol de fum nu ieşea din coşuri; niciun glas nu răsuna purtat de vânt; nimic nu mişca. P ână şi animalele erau tăcute în grajdurile lor. Starling a inspirat tremurând şi tulburată, iar căprioara i-a alunec at de pe umeri. Aerul avea un iz neobişnuit.

Doisprezece a încercat să-şi ferească privirea.

O cioară a aterizat lângă ele, zgâriind lemnul cu gh earele. Foindu-se de colo colo pe gard, s-a uitat la Starl ing cu ochi negri şi vicleni, cu ciocul său ascuţit mânjit cu roşu. Fata a privit pasărea pătată de sânge, apoi sat ul tulburător de tăcut şi din nou pasărea.

„Nu!” a şoptit ea, scuturând din cap.

Ţipând îngrozită, a luat-o la fugă vânturând braţele şi picioarele, ştiind deja că era prea târziu.

Gheara din pieptul lui Doisprezece a şters încă o da tă lumea înconjurătoare şi, când peisajul s-a recompus, era în Poa, la marginea unei gropi adânci, săpate în mij locul pajiştii. Starling se afla la doi metri în ea şi săpa mecanic, iar pământul reavăn se aduna ca sângele în j urul gropii întinse

. Avea faţa mânjită de transpiraţie amestecată cu p ământ, dar nu şi-a întrerupt ritmul ca să se şteargă, nic i măcar atunci când sudoarea a început să i se scurgă peste ochii pustiiţi.

Casele erau goale şi tăcute şi aveau acoperişurile î nnegrite de ciori hrăpăreţe şi de săgeţi spinoase. Respi raţia sacadată a lui Starling spinteca tăcerea; se auzea u doar loviturile lopeţii şi bufnetele stinse ale pământul ui azvârlit, iar în timpul ăsta soarele cobora sub linia ori zontului.

O groază rece ca gheaţa i s-a prelins lui Doisprezec e pe şira spinării şi a întors ochii, îngreţoşată şi ameţit ă, cu inima bubuindu-i în piept. Nu voia să mai vadă ni mic, nimic din ce se petrecea aici. Oriunde ar fi privit, a celeaşi săgeţi întunecate se odihneau triumfător în tăc erea pe care o urziseră.

Starling a urcat din groapă şi s-a dus să ia o roabă. Doisprezece a strâns ochii.

Încă o smucitură în piept.

Noapte peste pajişte. Exclamând uşurată, Doisprez ece a văzut că groapa fusese umplută şi că ciorile groa znice dispăruseră. Un foc mic ardea în faţă, pe iarbă, în aintea căruia se contura silueta lui Starling, aşezată cu picioarele încrucişate. Stătea cu spatele ţeapăn şi mişc ările pieptului erau singurele pe care le făcea corpul ei. Tăcerea acoperea peisajul ca un văl.

Doisprezece a inspirat încet şi adânc, încercând să- şi astâmpere greaţa sub apăsarea valului de amintiri în ăbuşitoare.

Fata dinaintea focului s-a cutremurat când a apuca t topoarele tatălui ei cu degete tremurânde. Un suspin i s-a smuls din gât, apoi un ţipăt – un sunet din suflet, de o violenţă chinuitoare, mai mult urlet de animal decât de om.

Şi brusc, în fracţiunea de timp dintre două bătăi de inimă, lumea dimprejur a luat foc. Toate casele, toţi co pacii, toate holdele şi până şi ierburile uruiau mistuite de flăcări inexplicabile.

Iar în centrul infernului, neatinsă, Starling urla în co ntinuare.

Capitolul 14

— Doisprezece… Doişpe!

— TREZEŞTE-TE!

Doisprezece a inspirat scurt, ca o persoană care se îneacă, şi a deschis ochii. Ţipătul s-a risipit treptat şi lu mea s-a limpezit.

Stătea în capul oaselor, ţeapănă de spate, cu pătur ile răsucite în jurul gleznelor ca nişte funii. Cinci, Şase ş i Câinele stăteau ghemuiţi înaintea ei, cu chipuri palide şi priviri şocate. Widge îi zgâria un obraz, iar celălalt o î nţepa ca de la o pălmuire. Respira sacadat şi lacrimile î

i curgeau printre gene. Emoţiile o copleşeau fără nicio orânduire aparentă, agitându-i măruntaiele şi tulburân du-i gândurile. Dar un singur sentiment le-a depăşit re pede pe toate celelalte: cel de umilire.

— La ce vă holbaţi? s-a răstit ea.

Sperase la o replică sfidătoare, dar nu i-a ieşit decâ t un icnet răguşit.

Câinele a înghiontit-o încet cu botul. Într-o clipă, ex presiile lui Cinci şi Şase au trecut de la teamă la compă timire. Senzaţia de umilire s-a transformat într-un vârte j uruitor de furie. Cinci abia a apucat să-i evite pumnul.

— Ce…? a ţipat el, ridicându-se şi sărind mai în spa te. În numele Emberului, *ce ai?*

Lui Doisprezece îi curgea prin vene o senzaţie famil iară de care se aşteptase ca laptele-somnului s-o protej eze veşnic: panica de a fi încolţită, ca un fluture care în cearcă disperat să evadeze dintr-un borcan ucigaş. Me mbrele îi tremurau, îşi simţea gura uscată şi îi zvâcnea inima. Mai dureros decât orice altceva, mai dureros de cât visele era gândul că cineva va afla despre ele şi că o va compătimi. Orice, numai asta nu.

— Nu-i nimic, Doisprezece, a spus Şase cu blândeţ e, cu fruntea palidă şi încruntată de îngrijorare.

Adunându-şi forţele, fata a încercat să-l lovească şi pe el. Şase era pregătit şi a sărit sprinten de lângă ea, dar expresia aceea exasperantă i-a rămas pe chip.

— Te înţeleg, a spus el. Sincer. Prima noapte e cea mai dificilă. Şi Cinci e de aceeaşi părere.

— Hei! a izbucnit Cinci. Taci! Asta *clar* e o problem ă personală!

Şase a tresărit.

Doisprezece a simţit în sfârşit că i se uşurează resp iraţia când inima şi-a reluat bătăile regulate. A izbutit s ă-şi contorsioneze faţa în ceea ce spera că era o expre

sie scârbită.

— Şi pentru asta vrei să ne împrietenim sau ce? a s pus ea, pe un ton mai rece decât zăpada de sub deget e. Nu mă interesează poveştile voastre lacrimogene.

Lui Şase i-a picat faţa. Majoritatea oamenilor s-ar fi jenat sub privirea indignată a lui Cinci, dar Doisprezece a ridicat la el bărbia sfidător. Băiatul s-a întors încet la mantiile sale şi a început să-şi facă bagajul. Şase era m ai greu de citit: un şir de emoţii i-au fulgerat pe chip, pr ea iute ca să poată fi descifrate.

— Ei bine, soarele a răsărit, a spus el în cele din ur mă, cu o privire inexpresivă. Să pornim la drum.

Widge îi lingea fetei sarea de pe obraji. Dacă ar fi f ost singură, Doisprezece şi-ar fi ascuns faţa în căldura f amiliară a blănii lui, dar s-a mulţumit să-l mângâie, miş care repetitivă care treptat a ajutat-o să-şi vină în fire.

Umbra Câinelui s-a abătut peste ea.

— Nu eşti primul vânătoraş chinuit de trecutul său. Am cunoscut mulţi de-a lungul anilor. Îţi stau la dispozi ţie dacă vrei să vorbim.

Furia care-i clocotea lui Doisprezece mocnit sub pie le a izbucnit din nou:

— Ce mărturisiri să fac unui câine de piatră care nu doarme şi care nici măcar nu cunoaşte durerea şi frica?

Avea vocea ca un bici.

Câinele a fixat-o cu privirea fără să se clintească, p ână când fata şi-a ferit ochii.

— Nu am spus că nu simt frică, a spus el încet.

— În orice caz, nu ne luăm la întrecere pentru aşa ceva, a bombănit Cinci, aruncându-i încă o privire mâni oasă şi apoi întorcând spatele, ca să pună şaua pe Fug ar.

Şase a strâns buzele într-o linie subţire şi palidă.

Doisprezece şi-a îndesat mantiile în desagă, încerc

ând să-şi alunge remuşcările şi orice fel de emoţie. Widge i-a lins obrazul din nou, urmărind-o cu o expresie îngrijorată.

— E în regulă, a minţit ea, mângâindu-l cu blândeţe.

Preocuparea lui era singura pe care o putea suportă.

S-au adunat după câteva minute, palizi din lipsă de somn, tăcuţi şi posomorâţi. Nimeni nu i-a înfruntat lui Doisprezece privirea, nici măcar Câinele, când s-a căţărat în spinarea lui. Fără niciun cuvânt, au pornit la drum, luându-se după urmele spiriduşilor, în vreme ce soarele răsărea dintr-o parte.

Oricât s-ar fi străduit, Doisprezece nu reuşea să se concentreze. Gândurile îi tot zburau înapoi la vis. Chipurile părinţilor nu-i mai apăruseră atât de clar în minte de doi ani. Şi mai era şi Poppy. Durerea îi zvâcnea în piept când se gândea la sora ei mai mică. Şi-a amintit din nou de gropiţele zâmbetului ei şi de căldura braţelor lor întrepătrunse. Cât de mult îşi dorea ca lucrurile să fi rămas aşa între ele. Un gust metalic i-a umplut gura şi şi-a dat seama că îşi muşcase buza prea tare.

S-a scuturat, încleştând maxilarul şi ştergându-se la gură. Nu se putea aşa. Tocmai de asta îi trebuia lapte le-somnului, ca să nu mai ajungă atât de bleagă. Dacă ar fi atacat-o un spiriduş în ultimele minute, ar fi decapitat-o înainte ca ea să-l observe. Atunci n-ar mai fi găsit-o pe Şapte în veci. Cu chiu, cu vai, şi-a îndreptat atenţia înapoi la urmele de sanie.

Relieful se schimba în jur şi urmele îi conduceau spre înălţimi tot mai mari. Deja urcaseră deasupra copacilor şi peisajul stâncos se întindea alb şi orbitor în toate direcţiile. Se apropiaseră mult de piscurile munţilor ale căror degete de piatră şi gheaţă se înălţau pieziş spre c

erul arzător. În ciuda soarelui sclipitor al dimineţii, era ger de crăpau pietrele. Cristale de promoroacă pluteau în aerul înconjurător, sclipind ca diamantele. Blana căci ulii i se făcuse bocnă deasupra sprâncenelor şi genele năpădite de cristale de brumă îi înceţoşau marginile pri virii, creând culori de curcubeu. Chiar şi cu fularul strân s, fiecare respiraţie era supărător de înţepătoare şi, câ nd se întâmpla să deschidă gura, pentru că voia să vor bească, aerul glacial îi provoca dureri de dinţi. Widge i s-a cuibărit din nou sub blana de urs, scoţând doar cap ul ca să privească în jur.

Niciodată nu mai văzuse un peisaj atât de fascinan t: era de o frumuseţe aspră, brutală şi neiertătoare, car e pe moment parcă le tolera prezenţa. Dar Doisprezec e nu-şi făcea iluzii; ştia că munţii sunt capricioşi. O dat ă la câteva minute privea spre cer şi mirosea vântul, că utând vreun semn al schimbării vremii şi silindu-se să s e concentreze.

Vigilenţă constantă.

Gândul la Victory a îndemnat-o să stea mai drept. I nstructoarea nu şi-ar fi îngăduit să fie atât de distrată.

Băieţii îşi vorbeau încet şi indescifrabil în spatele e i. Miţoşii lor îşi potriveau pasul la perfecţie, încât călăre ţii puteau să se aplece unul spre celălalt. Doisprezece s -a încruntat – probabil că vorbeau despre ea. S-a întors ca să le arunce o privire mânioasă, dar ceva i-a atras a tenţia în zare. Nu se vedea bine – gerul din aer urzea u n văl tulbure în depărtare –, dar, preţ de o clipă, ceva s -a mişcat în ceaţa scânteietoare. Fata s-a încruntat, pri vind mai atent.

— Ce-i, Doisprezece? a întrebat Şase, îmboldind-o pe Calcă-Sigur să se apropie de Câine.

A privit-o cu o expresie îngrijorată, dedesubtul căre ia Doisprezece a sesizat un soi de nerăbdare care a făc

ut-o să tresară instinctiv.

— Nimic, a spus ea, holbând ochii de mânie. Dacă s imţi că ar fi ceva de văzut, n-ar trebui decât să te uiţi si ngur. Parcă numai eu am ochi!

Preţ de o clipă cumplit de enervantă, lui Doisprezec e i s-a părut că vede o sclipire de umor pe chipul lui. C um putea să-şi păstreze voia bună când se stropşea aş a la el? A clătinat din cap, hotărâtă să nu admită brum a de căldură pe care i-o stârnise.

Câinele se întorsese şi privea în zare, fără să clipea scă.

— Nu văd niciun inamic, a spus el în cele din urmă. Dar trebuie să fim vigilenţi cu toţii.

Doisprezece l-a auzit apoi mormăind limpede în sin ea lui: „Trebuie să aibă şi ei vreo abilitate deosebită…”

— Slavă îngheţului că ne păzeşte Doisprezece, a sp us Cinci cu o privire sticloasă. Dacă ochii îi sunt la fel d e ageri ca limba sau ca pumnii…

Şase a oftat:

— Putem să ne concentrăm atenţia asupra problem elor importante? La un moment dat va trebui să luptă m umăr la umăr, probabil în curând. Ar trebui să strâng em legăturile dintre noi, nu să le ardem şi pe cele slab e din prezent.

Cinci a ridicat din umeri.

— Mă rog, a spus Doisprezece. Eu am venit s-o salv ez pe Po…

S-a oprit în ultima clipă, şocată. Ce se întâmpla cu ea?

— Am venit s-o salvez pe Şapte, nu să-mi fac priete ni.

— *Clar,* a izbucnit Cinci, înroşindu-se la faţă. Eşti in credibilă, nu mă mir că toată lumea te urăşte.

Veninul din vocea lui a luat-o pe nepregătite şi i s-a

pus un nod în gât. Nu s-a simţit în stare să-i răspundă ş i i-a arătat spatele în continuare, aţintindu-şi ochii la ur mele de şine. Un muşchi al gâtului îi tresărea dureros d in cauza încordării, dar l-a ignorat. De pe umăr, Widge i -a lins obrazul şi a chiţăit încet.

Şase i-a mormăit ceva lui Cinci, dar acesta nu s-a o bosit să-i răspundă în şoaptă.

— Nu, nu e! a ţipat el, conturând fiecare silabă cu i ndignare. Îi e ruşine că am văzut-o plângând şi se poar tă de parcă ar fi fost vina *noastră.* E atât de evident şi de penibil. N-am de gând s-o suport doar pentru că şi-a uitat laptele ăla de doi bani.

Degetele lui Doisprezece au ţâşnit spre topoare.

— Ajunge, a strigat Câinele, oprindu-se subit şi zbu rlindu-şi blana de pe ceafă. Un cârd de scânteie-aripi m i-a sfâşiat o mare parte din ureche. Şi totuşi aş prefera să fiu în compania lor decât a voastră.

Cinci şi Şase au schimbat priviri stingherite şi Câine le a continuat:

— Dacă nu aveţi nimic util de zis, atunci nu vorbiţi.

Spunând acestea, le-a întors spatele şi a ţâşnit de- a lungul urmelor, aruncându-le crâmpeie de mormăieli furioase.

„Mai lenţi decât melcii… putere de concentrare nici cât a vrăpiilor…”

Doisprezece s-ar fi supărat dacă Cinci n-ar fi desco perit tabăra spiriduşilor.

Capitolul 15

Încă erau în ţinutul piscurilor când Cinci a zărit urm e virând spre stânga. Fără să vrea, Doisprezece aproap e că l-a admirat pentru asta. Credea că *ea* avea privire a ageră. Pornind după ele, au ajuns repede la tabăra sp

iriduşilor. O încâlceală de urme de paşi se întindea pe t ot terenul. Nu erau nici copaci, nici stânci care să le fi o ferit adăpost şi Doisprezece s-a cutremurat când s-a gâ ndit la frigul în care trebuia să-şi fi petrecut Şapte noap tea. Un rest de foc încă fumega mocnit şi fata s-a dus d rept la el, inspectând urmele din mers, în căutarea vre unui semn lăsat de Şapte. Widge i-a ieşit repede de su b blană, privind în jur cu nasul zvâcnindu-i la simţirea mirosurilor noi.

— Ce loc frumos şi ferit au ales, a spus Cinci, sărin d din spinarea Fugarului.

— Sarcasmul o fi util? a reflectat Doisprezece cu vo ce tare. Nu prea cred.

Scormonea resturile focului şi şi-a dat jos mănuşa c a să le simtă căldura:

— Un exemplu de contribuţie utilă ar fi următorul: „ Cenuşa asta încă e caldă, aşa că probabil au pornit la d rum cu cel mult patru ore înaintea noastră”.

Pe obrajii lui Cinci au apărut două pete de culoare î ngemănate.

— Şi găsirea taberei a fost o contribuţie destul de bună.

Widge şi-a zburlit coada cu dispreţ. Doisprezece a vrut să-i răspundă, dar a dat cu ochii de Câine şi a tăcu t, concentrându-şi atenţia asupra pământului.

— Aş spune că erau opt spiriduşi, a spus Cinci după câteva minute.

Se uita la Şase, dar i-a răspuns Doisprezece.

— Aşa cred şi eu, dar…

S-a oprit şi a cercetat pământul, cuprinsă de o tea mă crescândă:

— Nu văd nici urmă de Şapte.

— Aici, a spus Şase.

Stătea ghemuit la câţiva paşi de ei, cu pumnii încle

ştaţi.

— Ce vedeţi aici?

Ceilalţi i s-au adunat în jur, privind semnele din zăp adă.

Cinci a şuierat printre dinţi.

— Îmi pare că cineva s-a zbătut în zăpadă. Poate ci neva legat, care nu se putea ridica. Poate că încerca să schiţeze un *sprit.* Aripile nu i-au ieşit deloc.

Încercarea lui de a destinde atmosfera a fost ignor ată. Zăpada era înroşită. Poate că Şapte nici nu supravi eţuise nopţii.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Câinele a spus:

— E valoroasă. Nu ar lăsa-o să moară.

— Poate că le-a dat ce urmăreau, a spus Cinci nesi gur.

— Adică ce? a întrebat Doisprezece, clocotind de fr ustrare.

Şase s-a ridicat cu o privire tulburată:

— Ar fi lăsat-o aici dacă murea, nu? De ce să care u n cadavru după ei?

Widge s-a cutremurat şi s-a făcut mic pe umărul lui Doisprezece.

Imaginea sângelui lui Şapte i-a stârnit o teamă chin uitoare. Şi-a închipuit-o întinsă acolo, în frig, în timp ce spiriduşii se încălzeau la focul de tabără. Cu o noapte î nainte se gândise la ea şi sperase că-i era bine. Eviden t, nu-i fusese. Pe neaşteptate, în gând i-a apărut chipul lui Şapte: aceleaşi gropiţe ca ale lui Poppy, acelaşi zâm bet pe care nu puteai să-l ignori.

S-a ridicat brusc şi a început să se plimbe pe tot ter enul, căutând indicii pe care să nu le fi observat pe pă mânt. Inima îi pulsa de frică; trebuia să fi fost *ceva* car e să le indice soarta lui Şapte.

Spiriduşii călcaseră peste tot şi urmele li se interse

ctau în jurul focului. Doisprezece a încremenit când a o bservat cele opt urme mai adânci care înconjurau tăciu nii. Spiriduşii dormiseră la căldură, lăsând-o pe Şapte s ă îngheţe de frig. Când să se dea bătută, a observat un şir de urme mai late şi mai puţin adânci, care porneau î napoi spre cele lăsate de şinele săniilor.

— Aici! a strigat ea uşurată, pe un ton subţire.

Widge s-a foit bucuros şi Şase i-a venit alături imed iat.

— Da, a spus el, cu un zâmbet uriaş pe chip. Ea e. Sunt urme clare de om şi i se potrivesc lui Şapte. Ai oc hi ageri, Doisprezece!

Complimentul a încălzit-o mai mult decât s-ar fi aşt eptat şi a fost cât pe ce să-i zâmbească şi ea. De ce se purta atât de prietenos? Nu făcea decât să complice lu crurile.

— Să nu-i lăsăm să se depărteze şi mai mult, a stri gat el nerăbdător şi s-a întors repede la Calcă-Sigur, du pă care a sărit în şa.

După un minut au pornit din nou.

Şocul descoperirii sângelui şi uşurarea de apoi, dup ă găsirea urmelor lui Şapte, au ajutat-o pe Doisprezece să se concentreze cum trebuie asupra misiunii. Era mai hotărâtă ca niciodată s-o găsească.

După o bucată de drum, urmele au început să cobo are, pe o pantă atât de abruptă, încât au trebuit să înai nteze în zigzag. Au mers tot mai jos şi versanţii muntoş i au început să se strângă împrejur ca o capcană. La po ale, cărarea a devenit atât de îngustă, încât s-a afunda t în umbre şi cerul a devenit doar o panglică albastră c are şerpuia sus de tot, deasupra lor, ca un râu ciudat, î ntors cu capul în jos. Aici, versanţii erau mai prăpăstioş i, atât de abrupţi, încât zăpada nu se depunea pe ei del oc. Luceau sumbru în lumina obscură, emanând valuri

de frig nemilos.

Widge s-a cuibărit din nou în blana lui Doisprezece când au început să i se formeze cristale de brumă pe u rechi, fapt pe care-l detesta.

— Nu-mi place *deloc,* a spus Cinci într-un final şi vo cea i-a reverberat între stâncile descoperite.

— Chiar aşa? a întrebat Doisprezece. Noi, restul, ne distrăm de minune.

— Numai vorbe utile! le-a mârâit Câinele ameninţă tor, întorcând capul spre ei.

Doisprezece a strâns din dinţi şi a privit încruntată î n semiîntuneric. O furnica pielea. Locul ăsta îi inspira u n presentiment neplăcut. Era clar că nici Widge nu se s imţea în largul său, i se tot foia sub blana de urs, până când fata l-a împuns, ca să-l oprească.

— Simţiţi mirosul? a întrebat Şase după câteva min ute, strâmbând din nas.

Doisprezece a inspirat şi a încuviinţat din cap. În ae r plutea o duhoare putredă.

— Vai, miroase mai urât decât căpcăunii, s-a strâm bat Cinci.

— Mai urât şi decât tine, a spus Doisprezece, fără s ă se poată abţine.

— Doisprezece! a mârâit Câinele, dar foarte încet, şi grupul s-a oprit.

Versanţii continuau să se strângă de ambele părţi ş i pământul se îngusta. Doisprezece a mijit ochii înainte, gândindu-se să scoată piatra selenară din buzunar. A p rivit amărâtă peste umăr, spre cărarea din urmă, pe ca re cădea mai multă lumină. A tresărit. Pe fundalul de z ăpadă luminată de soare a văzut conturul limpede al u nei siluete. A clipit şi silueta a dispărut. Pielea de pe br aţe i s-a făcut ca de găină şi i s-a zburlit părul de pe ce afă.

— Îmm, e clar că ar putea fi o capcană, a şoptit Cinci. Ar trebui să ne întoarcem şi să căutăm o cale de ocoliş.

Doisprezece şi-a dres glasul neliniştită.

— S-ar putea să nu fie o idee bună, a zis ea cu prudenţă.

Ceilalţi s-au întors spre ea nedumeriţi.

— Sunt aproape sigură că ne urmăreşte ceva.

Băieţii au întors capetele într-o clipă.

— Nu văd nimic, a spus Şase şovăitor. Ce ai observat? Cum arăta?

— Avea trup ca de om, a răspuns Doisprezece stânjenită. Dar sigur nu era om. Şi era înalt, deci nu era spiriduş.

— Pff, asta nu prea ne spune multe, a oftat Şase.

— Am pătruns în inima Colţilor. Descrierea ta se po triveşte multor fiinţe, a încuviinţat Câinele.

S-a lăsat tăcerea şi fiecare a înşirat în gând liste de creaturi întunecate, încercând să nu se afunde în ghear ele panicii.

— Bănuiesc că toţi sperăm să nu fie vorba de încă un Macabru, a spus Cinci fără menajamente, deşi tonul nu i se potrivea cu paloarea subită a chipului.

Şase a tresărit şi Doisprezece a simţit un gol în sto mac. Imaginea lui Silver, moartă şi îngheţată, i-a alune cat pe dinaintea ochilor.

— Şi când spui că eşti „aproape sigură”? a adăugat Cinci.

Era alb la faţă şi holba ochii în lumina obscură.

— Sunt foarte sigură, s-a corectat Doisprezece. Mai devreme, pe culme, a fost prea departe ca să-l văd lim pede. Dar adineauri s-a văzut clar. Doar o clipă, dar cu siguranţă e ceva acolo. În plus…

S-a oprit, simţindu-se ca o toantă.

— În plus, cred că ceva a umblat azi-noapte şi în ju rul taberei noastre. Mişcarea pe care am văzut-o nu a f ost a lui Widge.

Dinăuntrul blănii, Widge a chiţăit aprobator.

Toţi s-au uitat la Câine. Acesta a scos un mârâit ad ânc:

— E posibil.

Cinci a aplecat umerii.

— Minunat. Adică ceva se ţine după noi?

— E foarte posibil, a recunoscut Câinele.

Şase şi-a umezit buzele şi a privit din nou în urmă.

— Atunci chiar suntem prinşi între un Macabru şi m oarte, a mormăit el.

— În orice caz, nu putem să stăm cu mâinile în sân,

a izbucnit Doisprezece, pe un ton mai mânios decât şi-ar fi dorit. Trebuie să mergem mai departe. Oricum am face, bănuiesc că vom întâlni ceva demn de evitat. Dacă continuăm drumul, măcar nu pierdem urma lui Şapte.

— De acord, a spus Şase hotărât.

Şi-a încordat umerii şi a continuat pe un ton ferm:

— Şi, în orice caz, nu avem nicio garanţie că există vreun drum ocolitor. Dacă ne-am întoarce, am risca să pierdem urma definitiv.

Chiar şi pe fondul spaimei, Doisprezece a simţit o nouă înţepătură de iritare. Şase iar îi dădea dreptate. Ar fi preferat să se poarte mai mult ca Cinci: atunci i-ar fi fost mult mai uşor să-l dispreţuiască.

Şi-a alungat gândul când Câinele s-a întors spre defileul îngust. Fără tragere de inimă, grupul a pornit mai departe în întuneric.

Capitolul 16

— Cred că mi se face rău, a bâiguit Cinci, înălţându-şi fularul peste nas. Haideţi să riscăm lupta cu creatura din spatele nostru şi să ne rugăm să nu pută atât de tare.

Glumea doar pe jumătate. Mirosul devenise atât de puternic, încât Doisprezece simţea că i se întinde pe limbă şi că îi alunecă pe gât ca un limax. S-a încordat când a simţit că i se întoarce stomacul pe dos. În spate, Şase se căznea discret să vomite. Widge îi tremura sub blană.

Pe măsura ce duhoarea se înteţea, lumina se risipea. Sus de tot, deasupra, versanţii se aplecau drăgăstos unul spre celălalt, ascunzând cerul. Acum defileul semăna mai curând cu un tunel de peşteră şi Doisprezece a

strâns din dinţi de încordare. A scos piatra selenară din buzunar.

Feţele lor arătau ciudat în lumina albastră-argintie, de un alb neted, ca de oase, scobit de umbre. Frigul er a o adevărată forţă fizică ce-i îmbrâncea, furişându-li-s e pe sub manşoane şi în sus, pe sub mâneci. Zăpada s cârţâia sub labele Câinelui şi fularele le atârnau, apleca te de ţurţuri.

Şase a scos o săgeată din tolbă şi a plimbat-o uşor peste stânca neagră şi lucitoare. O substanţă groasă şi gelatinoasă s-a desprins de pe perete şi băiatul a excla mat scârbit, aruncând-o în lături.

— Deci nu sunt căpcăuni, a spus Doisprezece sumb ru, întâlnindu-i privirea.

— Nu, a răspuns el, înghiţind în sec. Mirosul, întune ricul, mâzga. Trebuie să fie târâtori de grotă.

— Dacă avem noroc, poate că e vorba doar de unu, doi, a spus Cinci.

Dar veselia lui forţată îl făcea să pară încă şi mai s periat.

Şase a strâns din buze. Echipa s-a strâns laolaltă p e nesimţite.

Doisprezece se chinuia din greu să-şi amintească t ot ce învăţase despre târâtorii de grotă. Apoi, într-o clip ă de inspiraţie, şi-a adus aminte că luase *Bestiarul Mag ic.* S-a grăbit să scotocească în desagă şi a scos cartea grea.

— Ai adus cu tine o *carte?* a exclamat Cinci, holbân d ochii. În numele Emberului, ce ai de gând să faci cu e a? S-o arunci după spiriduşi?

Doisprezece i-a aruncat o privire usturătoare şi a d at paginile până la capitolul despre târâtorii de grotă. S -a străduit să ignore ilustraţiile atât de vii şi să se conc entreze la rezumatul din marginea de jos a paginii. A ci

tit repede şi cu voce tare, conştientă fiind că şi în spate aveau o creatură necunoscută.

— Târâtorii de grotă sunt fiinţe relativ comune. De obicei trăiesc sub pământ, fapt pentru care constituie o problemă deosebită pentru clanul peşterilor şi pentru c ei care se aventurează prin sistemele de caverne. Cu t oate acestea, există mărturii cu privire la târâtori desc operiţi şi în alte locuri şi orice ungher întunecos care e mană o duhoare puternică ar trebui abordat cu prudenţ ă...

Cinci a râs pe înfundate. Câinele i-a tăiat elanul cu un mârâit aspru şi ameninţător şi Doisprezece a contin uat:

— Creaturile în sine sunt alcătuite doar dintr-o gură cu dinţi numeroşi şi o coadă purtate de patru picioare s cunde. În mod obişnuit trăiesc în grupuri mari – se pot î nghesui într-un număr incredibil, în spaţii restrânse. Un exemplu faimos este descoperirea făcută în satul Trito n de clanul mlaştinilor – un număr de o sută cincizeci d e târâtori îngrămădiţi într-o singură debara mică.

Doisprezece şi-a dres glasul şi a înghiţit în sec, priv ind cărarea din faţă. Întunericul muşca din lumina pietr ei selenare şi nu dădea deloc impresia că ar fi un spaţi u restrâns. Cinci s-a oprit din râs, pălind la faţă.

Fata a citit mai departe:

— Autorul prezentei lucrări recomandă evitarea co ntactului cu târâtorii de grotă, atât cât se poate. Sunt c reaturi mizerabile şi hidoase. Totuşi când contactul est e inevitabil, ţine minte că târâtorii sunt nevăzători. Lim bile lor bifurcate „adulmecă” aerul şi sunt deosebit de perceptive la mirosul de sânge, dar relativ insensibile l a orice altceva. Pentru câştigarea avantajului, soluţia c ea mai simplă este să te furişezi şi să ai grijă să nu ver şi niciun strop de sânge. Târâtorii evită focul cu orice p

reţ, fapt ce poate fi folosit împotriva lor la ananghie.

Agresivitate: opt din zece. Grad de pericol: nouă din zece (luând în considerare un grup de dimensiune medie, de două mii de indivizi).

— Un grup de dimensiune *medie,* de două mii? a repetat Şase. Ai citit greşit sau…?

— Nu, a spus Doisprezece. Asta scrie.

— Aşa, a spus Cinci încet, privind spaţiul tot mai în gust din faţă. Presupunem că avem de-a face cu un grup de dimensiune medie sau…?

— Mai mare, a spus Şase hotărât, arătând spre peretii mocirloşi. Priviţi câtă mâzgă e.

Sub Cinci, ca şi când ar fi simţit neliniştea acestuia, Fugarul a fornăit şi a încercat să dea înapoi spre lumină. Cinci l-a strunit încruntat. Mâinile îi tremurau, dar a vorbit pe un ton relaxat.

— Ştiţi, *niciodată* nu mi-a plăcut ideea să fiu mâncat de viu de târâtorii de grotă. În orice caz, nu înainte de a promova însângerarea.

— Ei, atunci să ne ferim de muşcături, a spus Doisprezece, vârând cartea înapoi în desagă şi clătinând din cap.

Ar fi preferat în mod special să nu fi văzut o anumită ilustraţie.

— Minunată idee, a spus Cinci, dând ochii peste cap. Şi cum propui să facem asta?

Preţ de o clipă, cei trei vânătoraşi şi Câinele au căzut pe gânduri, privind în gol.

Doisprezece a ridicat din sprâncene şi a băgat mâna drept până la fundul desăgii, scoţând cutia de lemn luată din depozitul de arme cu un aer triumfător.

Cinci a scos un icnet haios de ascuţit când a văzut-o. Widge a scos capul din gulerul fetei, vrând să vadă ce se petrecea, a scos un sunet asemănător şi s-a făcut

nevăzut.

— Aia *nu e* ce cred eu, nu? a exclamat Şase holbân d ochii şi mânând-o îndărăt pe Calcă-Sigur.

Câinele a întors privirea şi a icnit uluit.

— Cred că e *exact* ce crezi, a spus Doisprezece, câ ntărind cutia în mână.

Capitolul 17

— *Spriţi ai focului?* a spus Cinci.

— Spriţi ai focului, a confirmat Doisprezece încânta tă de sine, ignorându-le reacţia. I-am luat pentru situaţi i de urgenţă.

— Tocmai prezenţa lor creează o situaţie de urgenţ ă! a exclamat Cinci. Ai înnebunit?

— Sunt de acord cu băiatul, a spus Câinele, cu o ex presie incredulă pe chip. Pentru spriţii focului, distruger ea e... o joacă!

Doisprezece s-a încruntat.

— Nu se poate să fie atât de groaznici, altfel n-ar fi fost la Lojă.

— Chiar sunt atât de groaznici, a izbucnit Cinci, şi, dacă ai fi învăţat istorie, ai şti că Vânătorii au dezbătut ani întregi dacă să-i ţină sau nu înăuntrul zidurilor.

— Cu toate astea, a spus Şase încet, întâlnind privi rea lui Doisprezece, *pot* fi stăpâniţi dacă ştii să-ţi păstr ezi cumpătul.

Era a doua oară din zi când Doisprezece descopere a iritată că-i venea să-i zâmbească.

Cinci a holbat ochii oripilat:

— Nu vorbeşti seri...

— Dar chiar *pot* fi stăpâniţi, a insistat Şase. Aminte şte-ţi demonstraţia pe care ne-a făcut-o Bătrânul Hoarf rost. S-a întâmplat înainte să apari tu, Doisprezece.

— Eu îmi amintesc câţi Vânători aşteptau deoparte cu găleţi pline cu apă, a spus Cinci, privind sumbru la c utia din mâna lui Doisprezece. Şi că Hoarfrost avea pe el întreaga armură de luptă. De care s-a dovedit *clar* că avea nevoie.

— Pierdem vremea, a spus Doisprezece, aruncând î ncă o privire în spate. Are cineva o idee mai bună?

Tăcere.

— Atunci aşa facem. Şase, dă-mi cuţitul tău.

De sub blana ei a izbucnit un ţipăt disperat de veve riţă.

Privirea descumpănită a lui Şase a devenit şi mai c onfuză când Doisprezece a sărit din spinarea Câinelui ş i i-a înfipt cuţitul în pământul îngheţat. Apoi, până să se răzgândească sau să se lase înduplecată, Doisprezece a tras zăvorul şi a deschis capacul cutiei. Ceilalţi au săr it înapoi instantaneu.

Trei figuri micuţe şi-au luat zborul dinăuntru, împră ştiind o lumină din ce în ce mai puternică, până când s cântei învăpăiate au început să le curgă de pe aripile fl uturătoare. Au privit în jur cu chipuri ascuţite şi cu flăc ări strălucitoare sub piele, încleştându-şi pumnii minus culi şi strâmbând din nas din cauza duhorii.

Doisprezece şi-a stăpânit impulsul de a se da înapo i când au început s-o ardă obrajii în preajma căldurii lo r. Dacă acum ar fi arătat vreun semn de slăbiciune, ar fi fost condamnată – şi probabil că şi ceilalţi, la fel.

— Mă numesc Doisprezece, le-a spus ea.

Citise că politeţea era esenţială în abordarea spriţil or şi că nu strica nici să-i măguleşti. Dar nu avea de un de şti dacă acestea îşi făceau efectul. Totuşi, le-a vorbi t în continuare.

— Eu sunt cea care v-a luat din Lojă, pentru că nu mai voi puteţi să ne ajutaţi. O elevă a fost răpită şi noi

suntem echipa de salvare. E în pericol de moarte.

Spriţii şi-au plimbat privirile înflăcărate şi pe la ceil alţi şi au izbucnit în râs. Zgomotul avea o notă de cruzi me care i-a furnicat fetei pielea. Widge tremura, lipit d e inima ei.

A vorbit repede.

— Am ajuns până aici, dar acum am dat de o probl emă. Ştim cât de talentaţi sunteţi în manipularea focul ui…

În spatele ei, Câinele a pufnit dispreţuitor, dar spriţi i parcă i s-au înfoiat lui Doisprezece sub ochi, umflându -şi piepturile şi vorbindu-şi unul altuia entuziasmaţi.

— … şi nu putem merge mai departe fără ajutorul vostru.

Spriţii au zburat şi mai aproape, înşiruiţi şi cu capet ele înclinate în acelaşi unghi. Efectul era neliniştitor. D oisprezece a încercat să nu ia în seamă ţurţurii de pe c ăciulă, care i se topeau.

— Ai grijă, a şoptit Şase. Stau prea aproape.

De parcă Doisprezece nu observase şi singură, avâ nd în vedere că *ei* îi pârjoleau sprâncenele. Aproape că nu s-a putut abţine să dea ochii peste cap. Însă le-a ex plicat repede situaţia şi ce voia de la ei, după care le-a arătat cuţitul înfipt în pământ. Spriţii s-au uitat la cuţit, apoi iar la ea şi apoi s-au adunat, ciripind între ei.

Doisprezece era aproape sigură că era semn rău. D e obicei, spriţii ori făceau, ori nu făceau ceva; rareori st ăteau să dezbată.

Şase i-a făcut semn din sprâncene, plin de speranţ ă, dar Cinci a dat şi mai mult înapoi cu Fugarul, mormăi nd abătut în sinea sa.

Unul dintre spriţi s-a despărţit de ceilalţi şi a zburat înapoi la Doisprezece, sub ochii tuturor.

— De ce nu aprinzi focul singură?

Vocea îi era dureros de ascuţită, dar limpede ca un clopoţel de cristal.

Lui Doisprezece i-a picat faţa. Cinci a fost cât pe ce să cadă de pe Fugar şi Şase a holbat ochii. Până şi Câin ele părea surprins.

— Puteţi… puteţi să vorbiţi? a întrebat Doisprezec e. Adică şi cu mine?

Spriţul nu a răspuns, dar a privit-o cu o sprânceană ridicată, aşteptând.

— Am o presimţire *extrem* de rea, i-a şuierat Cinci din spate.

— Ţie totul îţi inspiră presimţiri rele, a spus Doispre zece, încercând să-şi pună ordine în gânduri.

Spriţul nu-i înlesnea efortul cu nimic, zburând tot m ai aproape. Avea ochii ca nişte tăciuni aprinşi care păre au că văd până în inima fetei.

— Nu putem face focul suficient de repede, a spus Doisprezece, întorcând capul ca să nu-l scape din privir e, în vreme ce spriţul îi zbura încet în jurul feţei ajungâ ndu-i în cele din urmă lângă ureche.

Spre uluirea ei, a încrucişat picioarele şi s-a aşezat în locul unde de obicei se cocoţa Widge. Şi-a sprijinit b ărbia într-o mână şi s-a uitat la ea, moment în care i s- au alăturat şi ceilalţi doi, împrăştiind dâre de scântei.

— Ăăă… Doisprezece, eşti bine? a şoptit Şase. Îţi fu megă umerii.

— Da, n-am nimic, a spus Doisprezece pe un ton ce va mai subţire decât de obicei îl simţea pe Widge trem urând de frică şi de indignare.

— Focul e o muncă de-o clipă, i-a spus primul sprit.

— Poate pentru voi, a spus Doisprezece, nu şi pent ru noi. De ce credeţi că avem nevoie de voi la Lojă şi ai ci, pe teren? *Nimeni* nu poate stârni flăcări la fel de rep ede ca spriţii focului.

Cei trei s-au uitat unul la altul şi au izbucnit din nou în râs.

— Doisprezece... a spus Câinele, cu un avertisment în glas.

Cu o singură mişcare, Doisprezece i-a azvârlit de p e umăr pe toţi trei şi s-a ferit de mingile de foc pe care aceştia le-au aruncat în replică. Chipurile furioase li s-a u ascuţit şi mai tare şi dinţii li s-au lungit vizibil.

— Ajunge, s-a răstit ea, pierzându-şi răbdarea.

Era clar că nu merita să te porţi frumos cu spriţii. A arătat imperios spre mânerul cuţitului din gheaţă, fixân du-i cu cea mai ameninţătoare privire de care era în st are.

— Arătaţi-mi ce ştiţi să faceţi.

Spre uşurarea ei nemăsurată, spriţii chiar s-au conf ormat. Cu mişcări aproape leneşe, au zburat la cuţit şi au dezlănţuit asupra lui coloane albe de foc, cu mâinile pierzându-li-se în flăcări şi cu aripile împrăştiind scânte i asupra gheţii dimprejur. Tăişul cuţitului s-a înroşit şi a lucit, iar mânerul s-a făcut cenuşă.

Spritul-şef i-a rânjit şi Doisprezece a eliberat aerul pe care nu observase că-l ţinea în piept.

— Bun, a spus ea. Vă mulţumesc. Aţi putea să mai faceţi aşa dacă vom avea nevoie de voi mai încolo?

A arătat spre întunericul care li se întindea în faţă.

— Umbrele cu dinţi, a spus spriţul cu o voce ca de sticlă spartă. Se tem de noi aşa cum se teme şi băiatul acela.

Zicând acestea, a arătat cu dispreţ spre Cinci.

— Putem să le nimicim.

Doisprezece s-a încruntat.

— Sunt convinsă că puteţi, dar *o veţi face?*

Spriţul a privit-o cu interes.

— Isteaţă fată, a spus el cu viclenie.

Rânjetul lui amintea de colţii lupilor.

— Scânteie-Aprigă, Scapără-Foc şi Picioruş-Ars, la d ispoziţia ta. Te vom apăra când ne-o vei cere.

A făcut o plecăciune adâncă, în batjocură. Împrăşti a un aer fierbinte, cu miros de foamete şi distrugere.

Doisprezece a încuviinţat din cap, nesimţindu-se în stare să vorbească. Spre disconfortul ei, spriţii i s-au aş ezat din nou pe umeri, cu un aer de încântare nemăsur ată.

Widge şi-a iţit capul din guler, a văzut că erau încă acolo şi a dispărut din nou cu un chiţăit alarmat.

— Îmi pare rău, Widge, i-a şoptit Doisprezece.

A urcat la loc în spinarea Câinelui şi şi-a dres glasu l, străduindu-se să nu dea semne de nelinişte.

— Sunteţi mulţumiţi? a întrebat, întorcându-se spre ceilalţi.

Cinci s-a încruntat la ea.

— Categoric nu.

Şase a zâmbit larg şi a dat ochii peste cap:

— Haide, Cinci, e grozav. Trei spriţi ai focului tocm ai au acceptat să ne apere! Uite ce au făcut din cuţitul meu preferat…

A tăcut, privindu-şi amărât cuţitul preţ de o clipă, d upă care s-a înseninat:

— Ei, măcar s-au ridicat la înălţimea aşteptărilor. Şi ştiu să vorbească! Cine ar fi crezut?

— Am auzit de câteva întâmplări rare de felul ăsta, a spus Câinele, aruncându-i o privire ciudată lui Doispr ezece peste umăr. Există anumiţi…

— Putem să mergem odată? a izbucnit Cinci pe un ton încordat. Nu sunt decât două variante: să fim sfâşia ţi de târâtorii de grotă sau să fim incendiaţi de spriţii fo cului. Abia *aştept* să văd care o să fie.

— Eu te contrazic, a spus Doisprezece.

— Ei, mă bucur că măcar tu eşti optimistă, a spus Cinci cu ceva mai puţin sarcasm.

— Nu sunt, doar că putem muri în multe alte moduri, a spus Doisprezece. De exemplu, poate că ne prinde creatura care ne urmăreşte din spate.

— Sau ne omoară spiriduşii, a spus Şase, zâmbind.

Cinci a oftat:

— Da, mă rog. Mergem odată?

Părea agasat, dar Doisprezece a observat că îi tremurau mâinile şi mai tare acum, una pe hăţurile Fugarului şi cealaltă aşezată pe capătul mânerului sabiei.

— Să mergem, a încuviinţat ea.

Împreună au pornit mai departe în defileul tot mai îngust.

Capitolul 18

— Aveţi grijă, a spus Şase, căpătând din nou un aer grav pe măsură ce înaintau încet. Aşa cum spune instructoarea noastră: vigilenţă constantă.

— Sigur, a spus Doisprezece, ridicând piatra selenară din nou.

Apoi, către Cinci:

— Tu ai grijă să-l stăpâneşti pe Fugar, voi doi sunteţi verigile slabe în povestea asta.

Cinci a bolborosit ca un ceainic scăpat în foc, dar Câinele şi Doisprezece deja se depărtau, în vreme ce aura spriţilor îi încălzea fetei urechile.

Pe măsură ce înaintau, aceasta simţea o recunoştinţă din ce în ce mai mare pentru căldura lor. Frigul se înteţea şi întunericul parcă se zbătea împotriva pietrei selenare, micşorându-i sfera luminoasă. Dincolo de ea, întunericul era absolut. Dar Doisprezece ştia că nu erau singuri. O simţea după fiorii care-i furnicau pielea şi du

pă foşnetul stins care parcă se auzea simultan de pretu tindeni. A fixat ochii la urmele din faţă – Şapte trecuse pe aici şi fiecare pas îi aducea mai aproape de ea. Gân dul acesta a ajutat-o pe Doisprezece să se concentrez e, dar frica încă îi viermuia sub piele.

Când a vorbit, Câinele de-abia s-a auzit:

— Repede. Fără zgomot.

— De acord, a şoptit Doisprezece, făcându-le semn băieţilor din spate.

Fugarul i-a atras atenţia din nou şi fetei i s-a strâns stomacul. Miţosul dădea ochii peste cap şi îşi foia capul încornorat. Deodată a iuţit pasul şi s-a lovit de dosul lui Calcă-Sigur, îngrozit să nu rămână în urmă. Cinci nu re uşea să-l stăpânească. Calcă-Sigur a dat din cap, dar e ra prea bine antrenată ca să-şi exprime iritarea în voie. Micul grup înainta în tăcere şi pereţii se strângeau tot mai mult.

— Cărarea s-ar putea să se îngusteze prea mult pe ntru miţoşi, a şoptit Câinele, dând glas temerii lui Doisp rezece.

Deja ar fi putut atinge ambii versanţi dacă ar fi înti ns braţele în lături.

— Nu putem decât să mergem mai departe şi să sp erăm că va fi bine, a şoptit ea.

Spriţii i s-au foit pe umeri şi Doisprezece cu greu s- a abţinut să tresară. Căldura lor îi ardea blana, împrăşti ind în urmă rotocoale de fum cu miros înţepător. S-a m ai relaxat când şi-au luat zborul toţi trei, înălţându-se şi arătând cu degetele. Fetei i s-a oprit respiraţia când i-a văzut. Imediat deasupra luminii de la piatra selenară, p ereţii erau acoperiţi cu târâtori. Mişunau unii peste alţi i, arătându-şi ghearele lucitoare din loc în loc, dar pe D oisprezece o înspăimântau mai mult gurile lor. Din cân d în când, câte un târâtor se oprea şi o deschidea mult

mai larg decât ar fi trebuit să o poată deschide o creat ură relativ mică. Dintre fălcile întinse ţâşnea o limbă ro şu-aprins, care şfichiuia aerul. În fiecare gură se vedea u îngrozitor de mulţi dinţi.

Widge, care-şi ivise capul îndată ce spriţii plecaser ă, a scos un icnet mic şi îngrozit.

— Nu-i nimic, a şoptit Doisprezece, scărpinându-i o brazul ca să-l liniştească. Nu ne văd.

Pot doar să ne audă şi să simtă mirosul de sânge.

În spatele ei, Fugarul a fornăit zgomotos şi Cinci şi-a înăbuşit un ţipăt. Foşnetele de deasupra au amuţit. D oisprezece s-a întors şi a holbat ochii pentru că imagin ea a înfiorat-o până în măduva oaselor.

Miţosul încerca s-o ia la fugă. S-a izbit din nou de C alcă-Sigur, încercând cu disperare să se îmbulzească p e lângă ea, dar nu era loc. Cinci a tras cu putere de hăţ uri, dar Fugarul a dat capul pe spate şi i-a izbit picioare le de perete, încercând să-l arunce din spinarea sa. Faţ a lui Cinci lucea de transpiraţie, dar nu reuşea nicicum să-şi astâmpere animalul.

Doisprezece şi-a dat seama ce avea să se întâmple drept în ultima clipă. Fugarul a dat din nou capul pe sp ate şi a răcnit îngrozit în întuneric. Deasupra fetei, foşn etele au răsunat şi mai puternic.

Târâtorii de grotă ştiau că era ceva în preajmă, dar nu-şi dădeau seama unde. Au năvălit în jos, pe pereţi, plescăind lacom din fălci.

Într-o clipă, Doisprezece a luat topoarele în mâini şi adrenalina i-a năvălit în trup. În spate, Şase stătea pre gătit cu o săgeată în coarda arcului. Cinci era mai puţin norocos: îi trebuiau ambele mâini doar ca să se ţină pe Fugar. Fata l-a urmărit cu o spaimă din ce în ce mai ma re, cu gâtul parcă strâns şi blocat. Un târâtor şi-a dat d rumul de pe perete şi a aterizat pe grumazul Fugarului.

A strâns o dată din fălci şi haosul s-a dezlănţuit.

— L-au muşcat! a strigat Cinci, cu obrazul palid împ roşcat de sângele miţosului.

Pe Doisprezece a străbătut-o un fior cumplit. Deasu pra, limbile bifurcate ale târâtorilor ţâşneau înnebunite, gustând aerul şi dibuind prada. Apoi au început să cad ă de pe stânci, cu gurile larg deschise.

Capitolul 19

Cinci a renunţat să-l mai strunească pe Fugar. Şi-a smuls sabia din teacă şi a început s-o vânture înnebuni t împotriva trupurilor negre care cădeau împrejurul lui. Târâtorii şuierau şi urlau, iar pe Fugar a reuşit să ateriz eze încă unul şi să mai ia o muşcătură din el.

Mirosul de sânge s-a amestecat cu duhoarea lor.

Pereţii erau mări învolburate de dinţi şi doi târâtori au căzut pe grumazul Câinelui Doisprezece i-a tăiat în două şi s-a întors din nou spre băieţi. Abia îl mai vedea pe Cinci în mijlocul potopului întunecat. Şase lansa săg eţi la nimereală şi Fugarul urla. Până şi Calcă-Sigur înce pea să-şi piardă cumpătul.

Fă ceva.

Câinele a mârâit furios de sub ea.

— Nu pot să mă întorc! N-am loc!

A încercat totuşi şi Doisprezece şi-a înăbuşit ţipătul când Păzitorul i-a strivit piciorul de stânca slinoasă.

Cinci a ţipat şi sabia i-a căzut pe pământul îngheţa t, zăngănind.

Într-o clipă, Şase a sărit din spinarea lui Calcă-Sigu r. A luat arma de pe jos şi a năvălit în gloata de târâtori fără nicio ezitare, tăind în stânga şi-n dreapta.

— Spriţii, Doisprezece! a strigat el peste umăr.

În ciuda durerii, creierul lui Doisprezece s-a pus în

mişcare. Spriţii focului erau chiar deasupra ei, împrăştii nd flăcări arzătoare de pe aripi. Cu o stupoare scârbită, fata a descoperit că se puseseră iar pe râs.

— Nu staţi degeaba! a ţipat ea, vânturând toporul l a ei cu furie. Apăraţi-i pe Cinci şi pe Şase!

Râsetele s-au oprit brusc şi şeful găştii, Scânteie-A prigă, a mijit ochii. Înainte ca Doisprezece să poată rea cţiona, spriţul a azvârlit o minge de foc înspre ea şi apr oape l-a lovit pe Widge.

— DOIŞPE! a urlat Şase.

Focul i-a ars blănurile şi braţul, provocându-i o dure re cumplită, şi a fost cât pe ce să scape topoarele. Sufe rinţa şi atentatul la veveriţa ei i-au stârnit mânia şi mai cumplit. Parcă se afla în buza unei prăpăstii şi furia şi d isperarea o îmboldeau spre hăul întunecat. Înăuntrul ei se aduna o presiune arzătoare şi ţiuitoare, care încerca să evadeze. Senzaţia i-a cuprins tot trupul, până când a început s-o mistuie pe sub blană şi să-i zvâcnească în degete. A privit rânjetele spriţilor de deasupra şi a văzu t roşu înaintea ochilor. S-a întins după Scânteie-Aprigă şi în aerul dintre ei a izbucnit o ploaie de scântei ca de aur topit, care l-a cuprins din toate părţile. După ce s-a u stins, spriţul părea ameţit.

Widge a zburlit coada triumfător.

— Apăraţi-i! a răcnit Doisprezece, simţindu-şi furia zvâcnind şi zbătându-se în ea, căutând eliberarea.

Spriţul s-a holbat la ea un moment şi apoi le-a făcu t semn tovarăşilor. Împreună au zburat la Cinci şi Şase, plonjând în hărmălaie. Efectul a fost imediat. Au urzit o cupolă protectoare de scântei în jurul celor doi vânător aşi. Acestea sfârâiau pe mâzgă, făcându-i pe târâtori s ă se retragă din bătaia căldurii, să facă în grabă un oco l şi să încerce fără succes să găsească o altă cale spre băieţi.

Lui Doisprezece i-a stat inima când i-a văzut. Fugar ul murise şi Cinci avea o rană pe obraz, care sângera c umplit. Şase era groaznic de palid şi încă ţinea în mână sabia prietenului său, înnegrită de mâzga târâtorilor.

Fata a descălecat repede din spinarea Câinelui şi s-a înghesuit pe lângă Calcă-Sigur ca să-i ajute. Gheaţa e ra alunecoasă din cauza sângelui Fugarului, dar au reu şit cumva să-l urce pe Cinci în spinarea celuilalt miţos. Acesta s-a aplecat periculos de mult într-o parte şi ar fi căzut de-a dreptul dacă Şase n-ar fi încălecat repede c a să-l sprijine. Doisprezece le tot arunca priviri spriţilor care îi pierduseră toată încrederea, deşi păreau că i se supun pentru moment. Târâtorii spumegau în afara cuş tii defensive urzite din scântei, căutând cu disperare să ajungă la pradă.

— Grăbiţi-vă! a strigat Câinele, vizibil frustrat pentr u că nu putea să-i ajute. Trebuie să plecăm!

— N-am nimic împotrivă, i-a strigat Şase cu o voce tremurătoare. Dar se vor ţine spriţii după noi? Cinci sân gerează din greu. Târâtorii sigur o să-i simtă mirosul.

— Se vor ţine după noi, a promis Doisprezece pe u n ton sumbru, întâlnind privirea spritului-şef.

Acesta a încuviinţat din cap şi s-au apropiat în zbor toţi trei, înconjurându-i şi restrângând vălul de foc. Zgo motele care au izbucnit când Fugarul a rămas în afara cercului protector le-a întors stomacul pe dos. Doisprez ece s-a bucurat că nu putea vedea dincolo de perdeau a luminoasă.

Câinele a luat-o la fugă înainte. Calcă-Sigur şi spriţi i au ţinut pasul cu el şi împreună au gonit printre pereţi i apropiaţi, apăsaţi de duhoarea tot mai puternică a târ âtorilor şi sfărâmând zgomotos sub picioare oasele roa se ale unor victime din trecut. Doisprezece s-a gândit l a soarta Fugarului şi s-a cutremurat. Ar fi murit şi Cinci

dacă n-ar fi fost Şase. Era nespus de supărată pe sine pentru reacţia ei atât de lentă. Victory s-ar fi îngrozit – încremenise şi lăsase atacul s-o ia pe nepregătite, exact ca în temniţă. Asta nu trebuia să se mai întâmple nici odată.

A strâns din dinţi. Nu avea să mai *îngăduie* să se întâmple vreodată.

Capitolul 20

Întunericul parcă se întindea la nesfârşit. Doispreze ce nici nu mai ştia de când înaintau, dar într-un final, sus de tot, deasupra capetelor, s-a ivit printre versanţii aplecaţi primul crâmpei de lumină. Treptat, pereţii s-au depărtat unul de celălalt, până când cerul albastru şi senin s-a desfăşurat deasupra lor cu o strălucire care, după ororile înfruntate, era de-a dreptul şocantă.

Dar panica îi îmboldea mai departe. Au încetinit abia când au ajuns în mijlocul unei întinderi sclipitoare de zăpadă. Numai aici, scăldaţi în lumina glorioasă a zilei, cu defileul lăsat departe, în urmă, s-au simţit suficient de protejaţi încât să facă în sfârşit un popas.

Spriţii îşi opriseră focul protector de mult timp şi acum ţâşneau de colo colo deasupra lor, aruncându-şi mingi de foc unul altuia. Doisprezece a mijit ochii la comportamentul lor lipsit de griji. Respira sacadat, inima încă îi zvâcnea în piept şi sufla rafale groase de aburi. În a scunzişul său, lipit de trupul ei, Widge îi înfigea ghearele în piele, dar ea abia simţea. În spate, Şase şi Calcă-Si gur erau în aceeaşi stare, dar Cinci stătea înfiorător de nemişcat, cu capul atârnându-i pe umărul prietenului său.

Fata a sărit din spatele Câinelui şi amândoi s-au dus la ei degrabă. Piciorul strivit o durea, îşi simţea braţul

cuprins de agonie şi degetele arse, dar împreună au reuşit să-l coboare pe Cinci din spinarea lui Calcă-Sigur. Băiatul pe jumătate a alunecat, pe jumătate a căzut pe pământ.

Câinele l-a privit de sus, fremătând de încordare.

— Pe toate pietrele, asta n-ar fi trebuit să se întâmple, a spus el. Sunteţi doar vânătoraşi.

S-a întors brusc şi s-a depărtat, cu buzele răsfrânte într-o mârâitură tăcută.

— E în viaţă, a spus Şase tremurător, trăgându-şi sufletul anevoie. Asta e cel mai important.

Împreună, Doisprezece şi Şase l-au întins pe Cinci pe spate şi au căutat să vadă dacă avea şi alte răni.

— Cred că e rănit doar la faţă, a spus Doisprezece, înghiţind în sec, cu nervii zdruncinaţi la vederea rănii adânci şi zdrenţuite de pe obrazul lui.

Lui Şase i s-a pus un nod în gât.

— Dacă te supără sângele, dă-te înapoi puţin, a continuat fata.

Voise s-o spună cu bunăvoinţă, dar vocea i-a răsunat cu asprime.

Şase i-a aruncat o privire severă.

— N-am nimic, a zis el, fără să se clintească. Sau, în orice caz, n-ar trebui să am nimic. Am văzut mult sânge în viaţa mea.

Apoi a clătinat mânios din cap.

Doisprezece a încuviinţat scurt.

— E altceva când e vorba de sângele unei persoane dragi. Ai ceva cu care să-i curăţăm faţa? Ai adus jaleş? Eu… eu cred că am uitat.

Zicând acestea, s-a înroşit în obraji. Asta ar fi trebuit să împacheteze înainte de toate. De câte ori nu-i auzise pe Vânători declarând că-şi datorau viaţa jaleşului?

Şase a tresărit:

— N-am luat deloc.

A scotocit în desaga lui Cinci şi a clătinat din cap.

— Nu găsesc nici aici şi n-avem nimic curat. Îmi por t toate hainele.

Doisprezece a oftat:

— Şi eu.

În cele din urmă, au rupt fâşii din stratul intermedi ar de tunici îmbrăcate – care, sperau ei, erau cele mai curate – şi i-au legat strâns obrazul lui Cinci.

— Crezi că o să-şi revină? a întrebat Şase, holbând ochii când la fată, când la Câine.

Doisprezece a tresărit, gândindu-se la ilustraţiile di n *Bestiarul Magic.*

— Muşcăturile târâtorilor sunt otrăvitoare, a spus e a cu prudenţă. Uneori… se ajunge la situaţii grave.

Câinele parcă ar fi vrut să adauge ceva, dar s-a răz gândit. A început să se plimbe agitat din nou.

Şase a plecat capul, dar Doisprezece i-a observat e xpresia.

— Ar fi murit dacă nu erai tu, a spus ea şovăitor.

— Şi el ar fi făcut la fel pentru mine, a spus băiatul, cu luciri în ochi.

Probabil că privirea lui Doisprezece i-a trădat neînc rederea. A clătinat hotărât din cap.

— Nu-l cunoşti aşa cum îl ştiu eu.

În expresia lui a văzut o asemenea convingere, înc ât Doisprezece a simţit că o cuprinde un fior de îndoial ă. Credea că-l cunoştea *foarte bine* pe Cinci şi dispreţui a din toată inima ceea ce ştia despre el. Pentru întâia o ară, s-a întrebat dacă nu cumva văzuse doar o latură a lui şi dacă nu era şi ea vinovată pentru asta. A încuviinţ at din cap încet.

— Ar trebui să facem o targă pentru el, a spus ea î ntr-un final, ridicându-se în picioare. Ar putea s-o tragă

Câinele sau Calcă-Sigur şi ar fi mai uşor decât să-l ţii t u; trebuie să-ţi fi fost greu adineauri.

— În numele Emberului, ce insinuezi? a mormăit Ci nci, foindu-se de durere şi deschizând un ochi. N-am pi c de grăsime pe mine!

Lui Doisprezece i-a sărit inima.

— Cinci! Eşti bine? a exclamat Şase, ghemuindu-se lângă el.

— Am trăit şi vremuri mai bune, a spus băiatul, str âmbându-se de durere şi încercând să se ridice, dar că zând la loc.

A dat să-şi atingă obrazul, dar Şase i-a dat peste m ână.

— Te-au muşcat, a explicat Şase repede. E mai bin e să nu atingi rana.

Cinci s-a făcut şi mai palid la faţă. Pentru binele lui, Doisprezece spera că nu văzuse ilustraţiile din carte.

— E grav? a întrebat el.

Doisprezece, Şase şi Câinele nici n-au simţit nevoia să se uite unul la altul. Toţi au clătinat din cap hotărât.

— A-abia dacă te-au zgâriat, a spus Doisprezece, d ar minciuna i-a împleticit limba.

— Bandajele sunt mai curând o măsură de precauţi e, a adăugat Şase.

Efectul nu a fost cel dorit.

— Pe tot îngheţul, a cârâit Cinci, închizând ochii la l oc. Adică mi-a dispărut jumătate de faţă.

Fata s-a foit şi a întâlnit privirea îngrijorată a lui Şa se.

— Mie îmi pare rău pentru admiratorii mei, a spus Cinci, oftând cu aer teatral. Adică, este *clar* că mai mul t îi interesează vorba mea abilă şi intelectul sclipitor… dar nu strica nici frumuseţea mea fermecătoare.

Doisprezece nu s-a putut stăpâni; i-a scăpat o rafal

ă de râsete disperate.

— Situaţia trebuie să fie proastă de tot dacă Doispr ezece a ajuns să *râdă,* a continuat el cu o privire sumbr ă.

Totuşi, i-a apărut o sclipire în ochi.

— Gândeşte-te ce poveste îţi rămâne pe lângă cica trice, i-a spus prietenul lui zâmbind şi l-a înghiontit.

Cinci a încuviinţat din cap cu o modestie falsă.

— Ai mare dreptate.

A tresărit şi a închis ochii la loc, din ce în ce mai pal id la faţă.

— Totuşi, mă doare, a mormăit el, aproape prea în cet ca să-l audă ceilalţi.

Deasupra lor, spriţii focului râdeau în hohote, fapt c e i-a atras atenţia lui Doisprezece. Un zvâcnet mocnit d e furie i-a străbătut trupul. S-a depărtat de ceilalţi cu p aşi apăsaţi şi le-a strigat spriţilor să coboare la ea. Spre surprinderea ei, aceştia s-au supus numaidecât, venind repede în zbor şi oprindu-i-se în dreptul feţei, cu aripile ca nişte văpăi tulburi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea ameninţător, încr ucişând braţele la piept şi încruntându-se la Scânteie-A prigă.

Toate îi păreau confuze acum, nu-şi amintea decât un amestec haotic de imagini contradictorii. O copleşis e furia şi apăruse o explozie de foc, dar de unde?

Exact ca în Poa.

Doisprezece a alungat gândul şi s-a uitat atent la S cânteie-Aprigă.

— Te-am salvat, a spus, cu o expresie sfidătoare.

Flăcările îi dansau în mâini.

— În ultima clipă, a mârâit fata.

Cu colţul ochiului l-a văzut pe Câine urmărindu-i cu privirea, arătându-şi dinţii ascuţiţi şi fioroşi.

Săgeţi de foc au zburat din aripile lui Scânteie-Aprigă şi un zâmbet şiret i s-a întins pe faţă.

— Ne-am înţeles să te apărăm pe tine, nu şi pe ei. Tu ai schimbat termenii, nu noi.

Un şuier grav i-a scăpat lui Doisprezece printre buze.

— M-aţi păcălit.

— Nu, a spus spriţul, am ascultat de cuvântul tău. De ce să acceptăm să-i protejăm pe ei?

A arătat spre ceilalţi cu un gest dispreţuitor, cu scântei ieşindu-i din degete.

— Păi pe mine de ce aţi acceptat să mă protejaţi? a ţipat Doisprezece.

Simţea limpede că avusese dreptate Câinele. Spriţii erau vicleni, periculoşi – fusese o prostie să-şi pună încrederea în ei.

Scânteie-Aprigă a privit-o cu răceală şi, până să se încumete să răspundă, fata a scos şi a deschis cutia de lemn.

— Eşti diferită de ei, a spus el în cele din urmă. Ai foc în tine.

Doisprezece a pufnit şi i-a întins cutia, dar Scânteie-Aprigă a clătinat din cap şi s-a dat înapoi împreună cu ceilalţi spriţi.

— Nu, a spus el, nu aşa. Te vom sluji – dar după voia noastră.

Şi cu asta, toţi trei au plecat degrabă în zbor, cu focul lor subţiindu-se în lumina strălucitoare a zilei. Îndată ce au plecat, Widge s-a ivit de sub blana lui Doisprezece şi a chiţăit după ei furios. Fata ar fi zâmbit dacă n-ar fi fost atât de supărată.

A strâns degetele tremurătoare şi şi-a înăbuşit un urlet când Câinele i-a venit alături.

— Ce s-a întâmplat în defileu? a întrebat el, privind

cu ochi mijiţi cum spriţii dispăreau în zare.

Doisprezece a ridicat din umeri. Mâna îi zvâcnea di n nou de durere şi, plecând ochii, a văzut că degetele mânuşilor i se arseseră. Un fior de nelinişte i s-a strecu rat în inimă.

— Eşti bine? l-a întrebat ea pe Câine. Te tot plimbi de colo colo.

Păzitorul a clătinat din cap.

— Am crezut că veţi fi mai în siguranţă alături de m ine decât dacă v-aş fi lăsat în urmă, a mârâit el. O greş eală de judecată deosebit de gravă.

Doisprezece a frecat zăpada cu gheata.

— Am fi mers după urme chiar şi fără tine, a spus e a într-un final. Nu eşti vinovat pentru ce s-a întâmplat a dineauri. Nu te simţi prost.

— Să mă simt prost? a răcnit Câinele, făcând-o să t resară. Sunt furios! Ar fi trebuit să ascultaţi de mine. Şi Vânătorii ar fi trebuit să asculte de mine. Operaţiunile de căutare şi de salvare nu sunt punctul meu forte. Pro tejarea vânătoraşilor nu e punctul meu forte. Eu mă pri cep la luptă. La lupta sub comandă. Când iau decizii de unul singur, întotdeauna… întotdeauna…

Fata a fost şocată de durerea din vocea lui şi a bâj bâit după cuvintele potrivite. Brusc, i s-a făcut dor de S ilver. Bătrâna ştiuse mereu ce să spună ca să linişteasc ă. A întins mâna şovăitor şi a lăsat-o pe umărul Câinelu i.

— Nu a fost vina ta, a repetat ea.

Apoi i-a întors spatele şi s-a dus repede la ceilalţi, s perând că nu agravase situaţia şi mai mult.

Zăboviseră destulă vreme şi, clipă de clipă, Şapte s e depărta tot mai mult. Zâmbetul ei cu gropiţe i-a apăr ut în gând şi Doisprezece şi-a înăbuşit un fior de spaim ă pentru ea. Şi-a amintit că urmele intraseră în defileu

şi ieşiseră pe cealaltă parte. Nu avea niciun motiv să cr eadă că Şapte nu scăpase nevătămată, dar frica nu o mai slăbea.

— Poţi să călăreşti pe Calcă-Sigur împreună cu Şas e? l-a întrebat ea pe Cinci.

I-a spus-o pe un ton mai aspru decât ar fi vrut.

— Categoric, de vreme ce altfel nu mi-ar rămâne d ecât să călăresc pe Câine cu tine.

Apoi s-a încruntat la ea:

— Ţi-am *spus* că e o idee proastă să apelăm la spri ţi. Nu poţi avea încredere în ei.

Fetei i-au revenit în minte râsetele lor ascuţite pe s eama suferinţei lui Cinci şi şi-a dat seama că băiatul av ea dreptate. A încuviinţat încet din cap.

— Totuşi, datorită lor am ajuns până aici. Fără ei, a m fi fost făcuţi bucăţi.

— De acord, a spus Şase, ajutându-l pe prietenul lu i să se ridice. Şi, dacă nu erai tu, nu ne-ar fi ajutat delo c. Ştii cum să te porţi cu ei.

Cinci a pufnit:

— N-are prieteni, dar o plac spriţii focului. Nu ştiu d e ce, dar nu mă mir. Şi ce-a păţit la păr?

Doisprezece a clipit şi a dus mâna la cap. La atinge re, i-a căzut un snop de păr.

— Widge! a mârâit ea.

Veveriţa şi-a încolăcit coada pe lângă trup, plecând capul ruşinat.

— Are obiceiul să-l mestece când e speriat, a oftat ea şi a lăsat părul să-i cadă din mână.

— Şi ce gusturi *excelente* în materie de animale de companie, a bombănit Cinci.

Şase a dat ochii peste cap şi şi-a ajutat prietenul să se urce în şa:

— Nu-l lua în seamă, Doisprezece.

— Niciodată nu-l iau.

Băiatul i-a întâlnit privirea şi a zâmbit larg. În răspuns, fata a simţit că-i tremură colţurile gurii ei trădătoare şi i-a întors spatele repede.

— Trebuie s-o luăm din loc, a spus Câinele, alăturându-li-se din nou. Poate că şi creatura care ne urmăreşte va supravieţui acelui loc.

— Şi Şapte se depărtează tot mai mult, a adăugat Doisprezece, verificându-şi topoarele şi căţărându-se în spinarea lui.

— Aşadar, ce şanse avem să-i prindem pe spiriduşi fără să mai întâlnim şi alte fiare hidoase? a întrebat Cinci.

— Zero, a spus Câinele scurt. Spiriduşii înaintează repede. În curând vom ajunge la Pădurea Îngheţată.

Doisprezece a fost cât pe ce să-i cadă din spinare şi Widge aproape că a zburat de pe ea:

— *Poftim?*

— Pădurea Îngheţată? a repetat Şase, mânând-o după el pe Calcă-Sigur.

Câinele a încuviinţat din cap.

— Sunteţi Neînsângeraţi, aşa că probabil nu ştiaţi. Toate drumurile spre nord duc la pădure. Nu există ocoliş. Nici măcar vrăjitoarele nu o pot evita la pas.

— Minunat, a spus Cinci. Absolut minunat.

Chipul lui Şase era palid, dar hotărât:

— Ei bine, cunoşteam pericolele când ne-am hotărât să plecăm de la Lojă. N-are rost să ne plângem de milă acum.

— Aşa e, a zis prietenul lui strâmbându-se, doar că eu nu-mi *amintesc* să fi hotărât să plec. Tu ai hotărât şi eu te-am urmat ca un prost.

Auzind acestea, Şase a tresărit şi a deschis gura, vrând să răspundă.

— Nu, nu. Lasă, l-a întrerupt Cinci îmi pare rău, bin e? Faţa mă doare foarte tare, am îngheţat şi cred că pr obabil o să murim aici. Dar n-ar fi trebuit să spun asta.

Doisprezece a observat cum Şase strânge degetele pe umărul lui Cinci. Şi-a ferit privirea şi înăuntrul ei a ră sunat ceva asemănător singurătăţii.

— Haideţi, a spus ea aspru. Să mergem. Şapte are nevoie de noi.

Grupul a pornit grăbit de-a lungul urmelor, traversâ nd peisajul care i se deschidea înainte ca o lalea. Toate contururile aspre se netezeau şi zăpada se aduna în nă meţi mari şi sclipitori, pufoşi ca zahărul. Treptat, soarel e a topit îngheţul din aer, până când fata aproape că s- a încălzit. Nimic nu mişca în urmă şi spera că fiinţa pe care o văzuse avusese un sfârşit slinos. Dacă târâtorii de grotă le ofereau vreun avantaj, acela era că nu avea u mofturi la mâncare.

Când soarele a început să coboare, spintecând cer ul, urmele au luat-o în jos, pe un povârniş abrupt, înain tând în zigzag până departe, spre podişul de la poale. Micul grup s-a adunat la marginea prăpastiei şi a conte mplat privelişte a în tăcere. Un codru palid şi încâlcit se întindea în toate direcţiile spre orizont şi coronamentul lui degerat scânteia în lumina după-amiezii.

Nimeni nu a vorbit. Sorbind din ochi peisajul, Doisp rezece şi-a înghiţit fiorul de teamă şi de entuziasm.

Pădurea Îngheţată – un ţinut al monştrilor şi al lege ndelor, unde Vânătorii îşi câştigau numele sau, încercâ nd să şi-l câştige, îşi aflau moartea.

Şi undeva, în locul acela, era Şapte.

Capitolul 21

Le-au trebuit câteva ore obositoare ca să coboare

povârnişul: panta era îngrozitor de abruptă şi de îngheţ ată. Iar la poale, n-a fost cu chip să se odihnească; Păd urea Îngheţată îi aştepta ameninţătoare cu copacii învă luiţi în umbre crepusculare.

Doisprezece era convinsă că Widge îi mai mesteca se din păr, dar nu a putut să se supere pe el; locul ăsta era înfiorător. Încercase să gândească practic, spunând u-şi iar şi iar, în timpul coborârii, că pădurile însemnau doar mulţi copaci la un loc şi nimic mai mult. Dar ceva din aerul de aici îi provoca un nod în gât. Priviţi de apro ape, copacii arătau ciudat – erau mai înalţi decât ar fi f ost normal, umbrele lor erau mai întunecate şi crengile lor brumate erau goale şi ascuţite ca nişte gheare.

Grupul s-a oprit la distanţă, ţinând aproape de vers antul pe care tocmai îl coborâse, de parcă n-ar fi vrut s ă-l părăsească.

— Aşadar, iat-o, în toată splendoarea ei dubioasă, a cârâit Cinci.

Pielea lui căpătase o nuanţă cenuşie şi ochii parcă i se afundaseră în cap. Arăta groaznic.

— Da, nu prea mă simt bine, a recunoscut el, surpri nzând privirea lui Doisprezece şi răspunzându-i cu nonş alanţă.

— O să-ţi mai revii dacă te odihneşti, a spus ea rep ede.

S-a uitat la el şi apoi la pădure, muşcându-şi buza. Băiatul nici că putea arăta mai nepregătit să pătrundă î n locul cel mai periculos din Ember. Spre surprinderea ei, şi-a dat seama că situaţia o deranja, că era de-a dre ptul îngrijorată pentru el.

Şase i-a venit alături, ca şi când i-ar fi citit gânduril e.

— Dacă ne-am opri acum, am lăsa-o pe Şapte să m ai petreacă o noapte în pericol, a şoptit el. Dar…

Zicând asta, a privit în urmă, spre Cinci, care se spr ijinea greoi de Calcă-Sigur, cu o expresie suferindă pe chip.

Doisprezece a privit încruntat la cer. Soarele cobor a vertiginos şi umbrele pădurii se târau ameninţător sp re ei. Toate instinctele îi urlau că ar fi fost o nebunie să înfrunte pădurea pe întuneric, mai ales acum, când Cin ci era într-un asemenea hal. Dar s-o lase pe Şapte print re spiriduşi încă o noapte? Toată fiinţa ei se răzvrătea î mpotriva unei asemenea idei – trebuia s-o fi găsit deja.

Şi Câinele a părut indecis, până când o bufnitură i- a făcut pe toţi să se întoarcă. Lui Cinci îi cedaseră genu nchii şi acum zăcea întins în zăpadă, cu o uşoară expre sie de uimire pe chip.

— Ştiţi, a început el, chinuindu-se să se ridice în ca pul oaselor şi făcându-i semn lui Şase să-l lase în pace. Chiar încep să cred că m-aţi cam minţit în legătură cu muşcătura târâtorilor.

Doisprezece şi Câinele s-au uitat lung unul la celăla lt şi Şase a devenit deodată foarte interesat de un pete c de zăpadă de lângă gheata sa.

Cinci a oftat, pierzându-şi răbdarea:

— Doisprezece, sinceritatea fără menajamente e a proape ca un hobby pentru tine. Cât de grav e?

Uneori era util să cunoşti adevărul, alteori nu.

— Rana e adâncă, dar curată, a minţit ea, oferindu- i o fâşie de carne uscată din desagă. Ai pierdut mult sâ nge şi trebuie să-ţi recapeţi puterile.

Asta, cel puţin, era adevărat.

Ceva a licărit pe chipul lui Cinci: frica.

— Faptul că încerci să te porţi frumos cu mine mă s perie chiar mai mult decât pădurea, a spus el pe un ton sec, smulgându-i carnea din mână şi îndesându-şi-o în gură.

Fiecare muşcătură îi zguduia tot trupul de durere. F ata l-a privit cu inima strânsă.

— Cred că ar fi mai bine să poposim peste noapte, le-a spus fără tragere de inimă lui Şase şi Câinelui.

Putem să intrăm în pădure în zori, ca să-l lăsăm pe Cinci să-şi revină.

Celor doi le-a trebuit o clipă, dar, în cele din urmă, au încuviinţat din cap. O parte din Doisprezece şi-ar fi dorit să nu fi spus aşa ceva, ci să insiste să meargă ma i departe.

Calcă-Sigur şi Câinele au început să sape un adăpo st în zăpada compactă a povârnişului, cât mai departe de copaci. În timpul ăsta, Păzitorul a mormăit în barbă: „S-o facă în felul ăsta pe şefii… aşa ceva… în atâtea ve acuri…”

— Să ştii că te auzim când faci asta! a zis fata, uşor indignată.

Câinele a tuşit stingherit:

— Ah…

Şi s-a oprit din mormăit.

După ce au terminat treaba, Calcă-Sigur s-a aşezat în fundul adăpostului, cu o desagă cu mâncare legată d e bot. Cinci, Şase şi Doisprezece şi-au întins mantiile lâ ngă miţos şi s-au rezemat de ea, la căldură. Câinele a r ămas afară, plimbându-se de colo colo şi cercetând cu privirea pădurea şi povârnişul. Să facă un foc ieşea din discuţie: se spunea că arderea lemnului din pădure ave a consecinţe neplăcute şi niciunul dintre ei nu voia să-ş i asume riscul.

Cinci a adormit aproape imediat şi Doisprezece a si mţit că o roade invidia. Groaza de vise a copleşit-o din nou – la ea nu se punea problema de odihnă, nici măca r în somn.

Şase mesteca mecanic alături de ea, privind pădur

ea deasupra căreia apăruseră primele stele.

— Îţi faci griji din cauza problemei cu laptele-somn ului? a întrebat el, fără să se uite la ea.

Se simţea din voce că doar se prefăcea indiferent ş i asta ar fi trebuit s-o irite pe fată, dar era prea obosită ca să mai reacţioneze. În loc să-l pună la punct, a ridica t din umeri.

— Crezi că Şapte o să treacă cu bine de noaptea as ta? i-a spus ea, făcând semn cu capul spre pădure.

Şase s-a întors spre ea, oprindu-se din mestecat.

— Nu ştiam că sunteţi apropiate, a zis el în cele din urmă.

— Asta aş putea să spun şi eu despre tine, i-a răsp uns Doisprezece.

Şase a încuviinţat încet din cap:

— Adevărat. Ce părere ai despre Cinci?

Doisprezece a tresărit.

— Veninul târâtorilor de grotă e puternic, a şoptit e a. Cred că o să-i fie din ce în ce mai rău înainte să-şi re vină.

— Vrei să spui dacă o să-şi mai revină… a complet at Şase descumpănit, dând glas temerii pe care o împă rtăşeau amândoi.

— Trebuie să avem grijă să mănânce şi să bea, s-a grăbit Doisprezece să adauge, simţind încordarea care- l cuprinsese pe băiat dintr-odată. Nu-l lăsăm să-şi dea duhul.

— Mie nu-mi trebuie mare lucru, a şoptit el. Poate s ă mănânce porţiile mele.

— Şi pe ale mele, a încuviinţat ea pe loc.

— Îţi mulţumesc, a şoptit Şase, întinzându-se ca s- o strângă de braţ. Mă bucur că eşti cu noi.

Fata a fost copleşită de o rafală de emoţii care i-a t ăiat respiraţia şi a făcut-o s-o usture ochii. Nimeni nu-i

mai spuse ceva asemănător de doi ani. A ezitat o clipă, apoi a şoptit:

— Şi eu mă bucur că eşti aici.

Era atât de întuneric, încât nu şi-au văzut zâmbetel e.

Ea a privit stelele de pe cer, în timp ce el a început să respire tot mai adânc. Widge i s-a cuibărit lângă gât, chiţăind încet, şi Doisprezece a ridicat mâna ca să-l mângâie. Spera că se înşelau în privinţa lui Cinci. Spera că aveau să o găsească pe Şapte nevătămată şi că reputaţia Pădurii Îngheţate era numai o exagerare.

Când începuse să spere atât de multe?

Şi-a dat seama că adormise abia când o voce a răsunat în întuneric.

— Starling!

O şoaptă. Şi apoi:

— Şşş, n-o trezi pe sora ta.

— Tata?!

O voce în bezna unduitoare.

Doisprezece a privit în jur şi confuzia i s-a preschimbat într-o spaimă tăioasă, care i-a încordat trupul şi i-a zorit bătăile inimii.

— Uşurel, eu sunt! Vreau să-ţi arăt ceva. Nu durează mult.

— Bine, tata, vin.

Un căscat înăbuşit.

Doisprezece clipea în întuneric, silindu-şi ochii să se adapteze, chiar dacă ştia încăperea ca în palmă. Două paturi înguste i-au apărut înaintea ochilor şi lângă fiecare se afla o noptieră micuţă, cu o lumânare neaprinsă pe ea. Între ele se întindea un covor împletit cu multă dragoste şi grijă, ale cărui culori vii atât de familiare apăreau şterse în lumina obscură. Starling s-a ridicat dint

r-un pat şi, în celălalt, Poppy a dormit în continuare, cu ciuful ei de păr negru răsfirat pe pernă.

Doisprezece nu s-a putut abţine şi s-a apropiat de ea, savurând fiecare moment al respiraţiei ei adânci şi ritmice.

Poppy.

Poppy, micuţa ei soră isteaţă, curioasă şi extrem d e agasantă.

Capitolul 22

Mirosul casei sale aproape a făcut-o să ţipe de dor: fânul dulce, ceara de albine şi săpunul cu parfum de la vandă pe care îl făcea mama ei pentru comerţ. Ar fi vru t să rămână aici veşnic, ascultând somnul surioarei sal e, dar aţa a tras-o spre Starling, în jos, pe scări. A mers după ea încet, plimbând degetele peste pereţii netezi, din iarbă împletită. Amintirile ei cele mai timpurii erau din perioada în care părinţii construiau această casă.

În camera de zi, tăciunii ce ardeau mocnit în şemin eu luminau covorul viu colorat, pe care fără îndoială că -l aveau de la clanul deşertului, fiind mândria şi bucuria mamei ei. Din când în când, caravanele se aventurau d in Scrâşnitoare până aici şi aduceau coloranţi cu nuanţ e vii şi sticlă de deşert

, pe care mama şi Poppy le adorau. În jurul covorul ui, câteva scaune frumos lucrate erau aranjate cu faţa spre grilaj. Mirosul puternic de ceară de albine o aţâţa pe Doisprezece, încercând să-i stârnească mii de amint iri legate de ea, dar fata s-a împotrivit. Însă a urmat-o pe Starling până la uşa lăcuită din faţa casei, pe care a ceasta a deschis-o, ieşind afară tiptil.

— Tata? Unde eşti?

— Aici, a şoptit el de lângă casă.

Doisprezece s-a oprit şi a sorbit din ochi priveliştea familiară a satului Poa. Lumânările ardeau la ferestre şi animalele se foiau în grajduri. Poate că satul dormea, d ar categoric era viu. Inima i-a sărit din piept, cuprinsă d e o bucurie şi de o disperare ameţitoare.

Tatăl ei stătea pe buşteanul cel mare, cu capul apl ecat asupra celor două topoare ale sale, pe mânerele c ărora întindea un ulei cu miros de alune.

— De ce nu dormim la ora asta, tata? A întrebat St arling, aşezându-se pe buşteanul de alături.

Doisprezece a rămas deoparte, stânjenită şi chinuit ă de resentimente, fără să-şi poată lua ochii de la ei.

— Aştept o stea căzătoare, a spus el misterios, ridi când din sprâncene.

Starling nu părea amuzată. S-a încruntat la cerul se nin şi plin de stele şi, după o clipă, a arătat cu degetul.

— Uite una!

Tatăl ei a pufnit şi a dat ochii peste cap.

— Nu orice stea căzătoare, ci una specială.

Cu o privire sceptică, Starling şi-a adunat genunchii la piept şi i-a cuprins în braţe.

— Steaua asta apare o dată la cincisprezece ani, a explicat tatăl, şi se spune că aduce noroc celor care o v ăd.

— Ah!

Acum Starling părea mai interesată.

— Dar cum o să ne dăm seama care e? Toate arată la fel.

— Mama ta zice că n-ai cum s-o confunzi pe asta, a spus el, zâmbind larg. A văzut-o când era fetişcană şi a doua zi m-a cunoscut pe mine, dovedindu-i astfel puter ea de a aduce noroc!

Starling a râs şi a dat capul pe spate, holbând ochii la cer fără să clipească.

— Mama nu vrea s-o mai vadă o dată? a întrebat e a când ochii au început să-i lăcrimeze.

— M-a cunoscut pe mine, îţi închipui vreun noroc m ai mare? a exclamat tatăl ei cu o exasperare prefăcută. Imposibil! Nu, asta e doar pentru noi.

— Nu şi pentru Poppy? a întrebat Starling, privindu- l cu colţul ochiului.

Rare erau clipele preţioase când putea să stea sing ură cu el.

— Ea încă e mică, a spus el. O lăsăm să se odihnea scă.

— Atunci o văd doar eu, a spus Starling zâmbind, f ără a-şi stăpâni tonul triumfător.

Privind-o, tatălui ei i-a dispărut zâmbetul de pe chi p şi riduri încruntate i-au apărut între sprâncene.

— Da, doar tu, a spus el. Mama ta a considerat că asta ar fi o ocazie potrivită să stăm de vorbă.

— Despre ce? a întrebat vesel Starling.

Cu toate acestea, acum i se observa în postură o a numită încordare. Deşi avea privirea ridicată, nu mai c ăuta pe cer.

— Despre cum te porți cu Poppy de o vreme încoac e, a spus tatăl ei cu prudenţă.

Starling s-a strâmbat şi a întins picioarele agasată, încrucişând braţele la piept.

— E enervantă. Mereu se ţine după mine, mă sâcâi e, mă imită...!

— Asta nu te deranja înainte, a răspuns tatăl ei, pri vind-o cu aceeaşi încruntare. Te admiră. E sora ta mai mică, sânge din sângele tău – ar trebui să-i arăţi mai m ult respect.

Starling a scos un pufnet indecent. Răspuns greşit – tatăl ei a privit-o cu şi mai multă asprime.

— Ar trebui să fii mai binevoitoare şi mai indulgent

ă faţă de defectele altora, a izbucnit el, având în veder e că nici tu nu prea eşti perfectă...

A tăcut când a văzut şocul fulgerător de pe chipul e i.

— Îmi... îmi pare rău, n-am vrut să spun asta. Eşti fi ica mea şi te iubesc în mod necondiţionat, dar tot aşa o iubesc şi pe Poppy şi mă doare când văd că o faci să su fere atât de mult. E mai sensibilă decât tine...

A făcut încă o pauză, căutând cuvintele potrivite.

— De acum înainte vreau să văd că te străduieşti s ă te porţi mai bine cu ea. Gata cu comentariile răutăcio ase, gata cu glumele pe seama ei. Vreau să petreci tim p cu ea. Poartă-te aşa cum ai vrea să se poarte cu tine o soră mai mare.

Starling se strâmba făţiş şi sfidător, dar tatăl nu a l uat-o în seamă.

— Se apropie aniversarea ta de unsprezece ani. Îţi stric surpriza, dar nu cred că o să te superi; ţi-am luat un arc de vânătoare.

Încruntarea lui Starling s-a risipit cu un icnet vesel de entuziasm. Tatăl ei şi-a stăpânit zâmbetul.

— Da, e o adevărată frumuseţe, a spus el mândru. L-am luat la schimb la Târgul Plutitor şi m-am tocmit o oră întreagă pentru el. Dar a meritat. Săgeţile au pene de egretă foarte frumoase – o să-ţi placă la nebunie.

— Pene de egretă, a şoptit Starling uluită. De la cla nul mlaştinilor.

— Da, a spus el zâmbind. Sigur n-ai fi preferat pen e de pescar-verde, de la oamenii râurilor? Sau de vultu r, din munţi? Erau şi nişte negustori ai clanului peşteril or...

Veselă, s-a prefăcut că e străbătură de un fior de g roază şi i-a sărit la gât.

— Nu, a şoptit ea. Penele de egretă sunt perfecte.

— Ar fi trebuit să te faci mai mare înainte deprima ta vânătoare de cerbi, a continuat el, dar eu şi mama t a am hotărât să te lăsăm mai devreme. Eşti de ajuns d e pricepută şi, din fericire, aici împrejurimile încă sunt destul de sigure.

Starling a căscat gura uluită.

— Dar îţi punem o condiţie, a spus tatăl ei, ţinând-o la distanţă de un braţ, ca să apuce să spună totul. Ia-o pe Poppy cu tine.

Cuvintele lui şi-au făcut efectul imediat. Bucuria şi entuziasmul de pe chipul lui Starling au dispărut, fiind î nlocuite de o încrâncenare posomorâtă.

— Dar Poppy nu face doi bani la vânătoare, a spus ea iritată. O să strice totul.

Tatăl ei a inspirat adânc, străduindu-se să-şi păstre ze calmul.

— Tocmai asta îţi spuneam, Starling. Problema nu e că Poppy „nu face doi bani” – e doar mai mică decât tine. Şi ştie să interpreteze urmele de animal tot la fel de bine cum le citeai tu când erai de vârsta ei.

Starling a pufnit dispreţuitor.

— Cu ajutorul tău, o să înveţe mai repede şi poate chiar o să-ţi facă plăcere s-o înveţi. Ce spui?

Starling a ridicat din umeri:

— Adică nu pot să merg la vânătoare fără ea?

Tatăl ei a oftat.

— Nu, nu poţi.

— Atunci văd că n-am de ales, o s-o iau, a spus Sta rling fără tragere de inimă, aşezându-se iar lângă el, pe buştean.

Tatăl ei a clătinat din cap încet, cu o expresie vădit dezamăgită.

— Gândeşte-te ce fel de persoană vrei să fii, Starlin

g.

— Doisprezece! DOIŞPE! TREZEŞTE-TE!

Doisprezece a deschis ochii, respirând agitată.

Gândeşte-te ce fel de persoană vrei să fii.

Câinele şi Şase erau lângă ea, în întuneric, cu feţel e prea apropiate de a ei.

— Pe tot îngheţul, a izbucnit Şase, holbându-şi ochi i verzi, greu te mai trezeşti.

— Ce-i? a întrebat fata, descoperind cu uşurare că nu avea lacrimi pe obraji, în ciuda durerii din piept.

— Pădurea, a mârâit Câinele, umplând adăpostul di n zăpadă cu trupul său mare. S-a mutat.

Doisprezece a clipit confuză şi Câinele s-a dat înap oi. Imediat în spatele lui, unde înainte fusese doar o înt indere de zăpadă, era acum un copac.

Doisprezece a tresărit de uimire, a ieşit târâş, cu br aţele şi picioare înţepenite din cauza frigului, şi, cu chi u, cu vai, s-a ridicat în picioare. Câteva clipe, n-a reuşit să spună nimic. Povârnişul încă se înălţa în spatele lor, dar acum era plin-ochi de copaci.

Codrul se săturase de aşteptat şi venise el la ei.

Capitolul 23

Doisprezece s-a întors pe loc, cu inima bubuindu-i î n piept.

Imposibil.

— Ce s-a întâmplat? a exclamat ea uluită.

— Nu ştiu, a spus Câinele. Acum o clipă, luna era s us, pe cer. Acum deja se apropie zorii.

Apoi a mârâit încet:

— Pe toate pietrele, urăsc locul ăsta şi magia lui.

Doisprezece a înghiţit în sec şi Widge a încuviinţat

cu un chiţăit. Senzaţia de sufocare resimţită cu o noapt e în urmă i-a revenit cu şi mai multă putere; nu putea s ă tragă aer şi simţea că-i explodează plămânii. Soarele încă nu răsărise, dar lumina zorilor se oglindea ciudat ş i răsfrânt pe pământ, stârnind un fel de ceaţă. Unii cop aci îi tremurau în colţul ochiului şi se întăreau numai câ nd se uita drept la ei. Alţii parcă dispăreau, apărând la l oc abia când îi pierdea din ochi. Când îi vedea limpede, trunchiurile lor erau noduroase, sucite şi chinuitor de m ari. Pământul era îmbâcsit de ţepi şi lujeri şi totul scânt eia, acoperit cu o brumă tare şi lucioasă ca oţelul.

Apoi i-a ajuns la urechi zgomotul: un freamăt grav şi constant, imposibil de ignorat. Aproape că aducea a şoapte, dar, oricât s-ar fi străduit, Doisprezece nu deslu şea niciun cuvânt. Nu se auzea niciunul dintre sunetele obişnuite ale pădurilor. Nu zbura nicio pasăre, nu se fur işa nicio veveriţă, nicio adiere de vânt nu deranja cren gile înalte şi pudrate cu brumă de deasupra. Totuşi, Doi sprezece simţea că erau urmăriţi; un fel de privire aten tă, rece şi implacabilă îi împresura din toată părţile.

— *Clar,* ai adormit, l-a apostrofat Cinci pe Câine.

— El nu doarme, s-a răstit Doisprezece, simţindu-şi nervii surescitaţi.

S-a întors spre ceilalţi şi s-a oprit subit când a văzu t cum Cinci se împotrivea agitat în mâinile lui Şase, car e îl târa afară din adăpostul de zăpadă. Pielea i se făcu se albă ca hârtia şi în jurul ochilor îi apăruseră cercuri n egre. Îi tremurau mâinile şi parcă nu putea deloc să-şi mişte picioarele. Nici Şase nu arăta prea bine, holba oc hii şocat – Doisprezece nu ştia dacă era din cauza înfăţi şării lui Cinci sau a pădurii.

— Măcar n-au dispărut urmele, a şoptit Şase, arătâ nd pământul. E şi ăsta un câştig.

Câinele a încuviinţat din cap:

— Trebuie să ne grăbim. Avem doar de pierdut dac ă zăbovim în pădurea asta.

— Ai grijă! a şuierat Doisprezece când Câinele a pă şit înapoi.

În spatele lui era o plantă care începuse să-şi mişte frunzele, deşi nu bătea niciun vânt. Erau verzi şi sănăto ase, neatinse de promoroaca ce îmbrăca restul peisajul ui.

— Lujeri sugrumători, a observat Doisprezece, ami ntindu-şi lecţiile despre ei.

Câinele a sărit din calea cârceilor care se întindeau spre el.

Au pornit la drum cât de repede au putut, dar mai î ntâi l-au legat pe Cinci de şaua lui Calcă-Sigur. Era mul t prea slăbit ca să se ţină drept fără ajutor şi Şase treb uia să aibă ambele mâini libere, ca să-şi poată folosi ar cul şi săgeţile.

— Strigător la cer, a bombănit Cinci uşor bâlbâit. L egat fedeleş ca un prizonier.

— Nu mai vorbi atâta, te oboseşti degeaba.

Prietenul lui a strâns şi ultima funie şi a sărit sprint en în spatele miţosului. A scos un măr uscăţiv din buzu nar şi a tăiat o felie cu sabia lui Cinci.

— Ia, mănâncă asta.

— Nu pot, s-a strâmbat Cinci. Mă doare.

Widge a tremurat pofticios din nas cu ochii la fruct, până când Doisprezece i-a dat câteva alune.

— Îmi închipui că te doare şi când vorbeşti, aşa că mai bine ai mânca, i-a spus ea lui Cinci.

Băiatul i-a aruncat o privire plină de venin, dar a du s felia de măr la gură, luând o muşcătură mică şi chinui tă. În spatele lui, Şase a încuviinţat din cap recunoscăt or.

Doisprezece şi-a mai revenit după ce au luat-o din l

oc, dar nu putea să ignore durerea din piept. Încă un vi s cu familia ei. Aşa avea să fie noapte de noapte? S-a si lit să-şi concentreze atenţia asupra lumii de dinaintea o chilor, încercând să străpungă ceaţa cu privirea, ca să vadă ce îi aştepta în faţă. Venise ca s-o salveze pe Şapt e, şi-a amintit ea hotărât. Măcar în privinţa asta putea să facă ceva, putea să reuşească. A cercetat urmele di n zăpadă şi a mai prins curaj.

În pâcla tremurătoare din urmă s-a mişcat ceva. Wi dge i-a încremenit pe umăr.

— Ai văzut? i-a şoptit ea Câinelui, ca să nu-i sperie şi pe ceilalţi.

— Nu, i-a răspuns Câinele în şoaptă. Mi-e greu, din cauza ceţii. Poate că suntem înconjuraţi şi nici nu ne dă m seama.

Un gând câtuşi de puţin liniştitor. Doisprezece a su flat aburi şi a privit în zare, dar toate erau nemişcate. S oarele se înălţa deasupra copacilor, dar mai mult îl sim ţea, în loc să-l vadă. Lumina din jur s-a schimbat discre t, dar ceaţa nu s-a clintit şi printre ramurile înghesuite de deasupra nu pătrundea nicio rază de lumină. Instinc tul a îndemnat-o să scoată piatra selenară din buzunar şi s-o ridice deasupra capului.

— Hei, a mormăit Şase dezaprobator, încercăm să ne furişăm prin…

A tăcut subit când a văzut trunchiul de copac de lâ ngă el. În lumina pietrei selenare, numeroasele noduri sucite ale lemnului încă erau vizibile, dar îşi schimbase ră forma şi poziţia. Acum formau o faţă, fără doar şi po ate – trăsăturile erau aspre şi ascuţite, iar gura părea d oar o tăietură subţire.

Când Doisprezece a coborât piatra, chipul a dispăr ut.

Grupul a înlemnit.

— Asta ce-a fost? a şoptit ea, cu un tremur subţire în voce.

— Cred că-i de la piatră, a şoptit Şase, arătând nestemata luminoasă. E perfectă, îţi aminteşti? Lumina ei dezvăluie lucruri ascunse.

Câinele a încuviinţat din cap, privind în jur.

— Multe sunt ascunse în locul ăsta, a mârâit el. Ridică piatra cât mai sus. E mai bine să vedem totul.

Avea dreptate. Aproape întotdeauna, piatra selenară dezvăluia aspecte ale lumii pe care altfel nu le-ar fi observat, unele fiind de-a dreptul fatale.

Un tufiş aparent inofensiv şi-a arătat ţepii ascuţiţi şi roşii, un indiciu clar că era o plantă otrăvitoare. Calcă-Sigur fusese cât pe ce să treacă drept prin el.

Şi-au croit drum printre ramurile strâmbe, atenţi la lujerii sugrumători siniştri şi la orice alt lucru mişcător, dar în jur domnea o tăcere ca de moarte. Urmele spirid uşilor spintecau zăpada, adânci şi uşor de urmărit, şi gr upul a înaintat repede, nerăbdător să iasă cât mai curâ nd din pădure.

Pe Doisprezece o chinuia senzaţia constantă că era u urmăriţi. Cerceta cu privirea fiecare umbră, fiecare cr eangă aplecată, fiecare rotocol al ceţii mişcătoare. Era clar că şi ceilalţi simţeau acelaşi lucru.

— Poate că e vorba despre toate chipurile astea de pe copaci, a şoptit Şase, strâmbându-se la vederea unu ia deosebit de urât.

— Poate, a spus fata.

Widge a ridicat ochii la ea cu neîncredere.

— Aţi văzut? a întrebat Cinci după o vreme, făcând u-i pe toţi să tresară.

Avea vocea groasă şi împleticită, aproape de nerec unoscut. A ridicat slăbit un braţ, arătând spre un pâlc d ens de copaci. A chicotit şi apoi a observat frânghiile c u care era legat.

— De ce sunt legat? a bâiguit el. Daţi-mi drumul!

A tras de funii, smucindu-i capul miţosului Calcă-Si gur. Aceasta a fornăit agitată şi a încetinit, neştiind cu m să interpreteze semnalele contradictorii pe care le p rimea din spate.

Frigul li s-a adunat mai strâns împrejur şi îngheţul s cânteia în respiraţia aburită a lui Doisprezece.

— Ca să nu cazi, Cinci, a spus ea peste umăr.

S-a uitat la el şi a tresărit. Albul ochilor i se întunec ase. Goluri negre îi întorceau privirea, fără s-o recunoa scă. I s-a zburlit părul pe ceafă.

— Cine eşti? a mârâit el, ducând încet degetele spr e sabie. Unde mă duci?

— Şase, l-a avertizat Doisprezece. *Şase,* a ţipat din nou, dar prea târziu.

Cinci a smuls sabia din teacă şi a lovit în spate. Şas e s-a ferit îndărăt în ultima clipă şi apoi a încercat să-i i a sabia din mâini.

Calcă-Sigur a răcnit speriată, răsunând atât de zgo motos în pădurea tăcută încât le-a stat inima în loc. Un lujer sugrumător s-a târât spre ea, înfăşurându-i-se în j urul unei labe, moment în care bravul animal a intrat în panică. Răcnind din nou cumplit, s-a smuls din strânso area lujerului şi a luat-o la goană, dispărând în adâncul pădurii, cu Cinci şi Şase zbătându-i-se în spinare.

Câinele a ţâşnit după ei şi mişcarea a luat-o pe Doi sprezece pe nepregătite. A căzut greoi pe pământ, înto rcându-se ca să nu-l strivească pe Widge.

— N-am nimic! a ţipat ea când Câinele s-a întors sp re ea pe jumătate. Ai grijă de Cinci şi Şase. Vă aştept ai ci.

Păzitorul a ezitat. Apoi a încuviinţat din cap o singu ră dată şi dus a fost.

Capitolul 24

Tăcerea a împresurat-o pe Doisprezece ca nişte căt uşe. Widge i s-a lipit de obraz şi blana lui a devenit o bi nevenită pată de căldură în mijlocul frigului neînduplec at. Gheaţa i-a trosnit sub picioare când s-a ridicat şi zg omotul i-a făcut pe amândoi să tresară. Cu inima zvâcn ind, a scos topoarele de la spate şi, cu ele în mâini, s-a simţit imediat mai bine.

Prin văzduhul presărat cu crâmpeie de îngheţ, Dois prezece a observat o mişcare între trunchiurile copacil or.

— Ce repede v-aţi întors! a strigat ea uşurată. Toat

ă lumea e bine?

Tăcere.

Widge a ţâşnit pe jos în direcţia mişcării şi a încrem enit, cu o labă ridicată şi cu coada stufoasă zburlită, ho lbându-se la copacii noduroşi.

Încet, încet, Doisprezece a simţit că toată pielea br aţelor o furnica de spaimă. Atunci Widge a ţipat – un se mnal de alarmă înalt şi tăios pe care nu-l mai auzise. I- a fugit înapoi pe umăr, de unde a ţipat iar şi iar, cu och ii aţintiţi la copacii din faţă.

Doisprezece simţea cum tremură prin toate straturi le îmbrăcăminţii.

Inima a început să-i bată înnebunită şi fata a încerc at cu disperare să se concentreze în ciuda groazei care o cuprinsese. Silver n-ar fi intrat în panică, s-a certat e a singură, şi nici Victory. Gândul i-a ascuţit mintea şi s- a întors încet pe loc, silindu-se să privească fiecare tuf ă, fiecare umbră, fiecare rotocol tremurător de ceaţă. S imţurile i-au intrat în alertă şi adrenalina i-a sfârâit în v ene.

Acolo.

Doisprezece s-a întors iute în direcţia mişcării, dar aceasta deja dispăruse. Blestemând în şoaptă, s-a învâ rtit încet în continuare, cu Widge păzindu-i spatele, atin gându-i obrazul cu coada. Peste tot, numai tăcere; nici gheaţa de sub picioare nu mai scotea vreun sunet. Sud oarea i-a lucit pe frunte şi şi-a încleştat maxilarul, luptâ ndu-se cu frica tot mai apăsătoare.

Încă o mişcare. Aproape prea rapidă ca s-o vadă. O siluetă alergase între copaci.

Conturul ei s-a mişcat din nou, de data asta mai înc et şi mai uşor de urmărit. Fata a privit încruntată prin c eaţă, strângând topoarele în mâinile transpirate. Inspir ând încet şi adânc, şi-a calmat bătăile inimii, moment î

n care silueta s-a apropiat din nou, apărând o clipă într e copaci.

— Starling?

O şoaptă.

Doisprezece a răsuflat tremurând toată şi topoarel e i-au alunecat în mâini. Imediat le-a apucat mai strân s.

— Starling!

Insistentă.

O figură s-a ivit dintre două trunchiuri sucite de co pac, la început cu mişcări şovăitoare, apoi cu mai mult ă încredere, apropiindu-se până când fata a reuşit s-o v adă clar.

Mică de înălţime. Ochi cenuşii. O mogâldeaţă de pă r negru.

Şocul a înmărmurit-o şi buzele i s-au mişcat fără su net.

Înaintea ochilor îi apăruse sora mai mică, Poppy.

Capitolul 25

O părticică îndepărtată a fiinţei ei şi-a dat seama c ă trebuia să se mişte, să vorbească, orice. Dar nu pute a. Nu făcea decât să se holbeze, în timp ce în minte îi v uiau fragmente de gânduri inutile şi o presiune ciudată îi apăsa treptat pe frunte.

Nu era posibil. O îngropase pe Poppy. O îngropase î mpreună cu toţi ceilalţi. Şi totuşi, ea era, cu părul întun ecat plutindu-i în jurul feţei, cu ochi jucăuşi, cu o privire dureros de precaută, dar plină de speranţă.

— Eşti bine? a întrebat Poppy, înclinând capul uşor.

Vocea era atât de familiară, încât a trăsnit-o pe Doi sprezece ca o palmă.

— Sunt…

Doisprezece a clătinat din cap. Nu reuşea să-şi găs ească cuvintele.

— De ce nu mai vorbeşti cu mine, Starling? Mi-a… mi-a fost dor de tine.

Poppy a dat cu vârful ghetei prin zăpadă, băgând mâinile în buzunarele rochiei ei preferate, de culoare al bastră. Buza de jos i-a tremurat periculos.

— Cum de eşti aici? a şoptit Doisprezece uluită.

Fiecare cuvânt şi gest al fetiţei o tăia ca o sabie pri n mătasea-râurilor.

— Nu ştiu.

Poppy a dat din umeri pufnind şi a ridicat privirea.

— Eram acasă şi oamenii au început să strige şi ap oi întuneric, multă vreme. Când m-am trezit, eram aici.

Speranţa, o speranţă ameţitoare, i-a reverberat lui Doisprezece în trup, vărsându-i o căldură delicioasă în membre. Nimeni nu înţelegea Pădurea Îngheţată; nime ni nu izbutise măcar s-o cartografieze. Aici se petrecea u lucruri imposibile, deci de ce n-ar fi putut fi şi Poppy unul dintre ele?

— Ei… vrei să te joci cu mine? a întrebat aceasta, f ăcând ochii mari.

Doisprezece a dat din cap amuţită, evitând să clipe ască de teamă că i-ar fi putut dispărea imaginea surori i. Pe umăr, Widge o lovea cu lăbuţa peste obraz, încerc ând să-i atragă atenţia. L-a dat la o parte cu blândeţe.

Poppy a afişat un zâmbet cu gropiţe, strălucitor ca lumina soarelui. Cu un fior de bucurie, Doisprezece şi-a întrezărit deodată viitorul neîngrădit. Avea să plece de la Loja Vânătorilor, fireşte, şi, împreună cu Poppy, să se întoarcă la câmpie ca să înceapă o viaţă nouă. Priceper ea ei războinică urma să le fie de ajutor – ar fi putut să se pună în slujba celorlalte sate…

— Nici nu mă asculţi! a ţipat Poppy, lovind cu picior

ul de pământ.

— Te ascult, doar că – nu-mi vine să cred că tu eşt i, a spus Doisprezece, cutremurându-se. Credeam că ai murit. Nu, ştiam sigur că ai murit.

Vocea i s-a poticnit şi Widge s-a cutremurat.

— Te-am *îngropat.*

Poppy s-a foit, deodată neliniştită.

— Dar n-am murit, a spus ea. Sunt chiar aici!

I-a întins mâna.

— Am atâtea să-ţi arăt. Ieri am găsit o vizuină în ca re erau două vulpi voalate cu doi pui!

Entuziasmul glasului ei era molipsitor şi Doisprezec e s-a întins după ea. Fetiţa a sărit în spate, ţipând speri ată.

— Ce sunt alea? a strigat ea, arătând acuzator spre armele lui Doisprezece.

— Topoarele mele, a explicat ea. Sunt pentru apăr are.

Poppy a clătinat din cap hotărât.

— Nu poţi să le iei cu tine, a zis. Şi oricum n-ai nev oie de ele cât timp eşti cu mine. Ştiu toate cărările bun e.

Doisprezece a ezitat o clipă, apoi a aşezat încet top oarele în zăpadă. Widge a zbierat din nou alarmat de p e umăr şi ambele fete au tresărit. Ea l-a dat jos cu o mi şcare fermă. Veveriţa a holbat ochii.

— Ajunge, Widge, a spus ea sever. E Poppy, sora m ea.

Cuvinte pe care nu se aşteptase să le mai spună vr eodată.

— Poppy, el e Widge.

— Haide, a spus Poppy, ţopăind şi zâmbind larg. De data asta o iau eu înainte!

Doisprezece a urmat-o de bunăvoie după ce fata a

pornit în pas săltăreţ şi apoi a început să alerge de-a binelea, fugind printre tufe şi sărind peste obstacole.

— Ţine pasul, leneşo! i-a strigat Poppy peste umăr, dându-şi nerăbdătoare la o parte părul care-i tot intra în gură.

Poppy fusese mereu iute de picior şi Doisprezece s-a bucurat că asta nu se schimbase. Indiferent prin ce suferinţe trecuse – şi trebuia să fi suferit multe –, reuşise cumva să supravieţuiască, poate chiar să se călească cu ajutorul lor. Widge gonea în urma ei, chiţăind înnebunit, dar ea refuza să-şi ia ochii de la cea mică.

— Ţine pasul, Widge! a strigat, sperând că le va ajunge din urmă.

Inima îi bubuia şi respiraţia sacadată îi ardea în piept, dar Poppy alerga mai departe, parcă abia atingând pământul cu picioarele.

— Stai, a gâfâit Doisprezece. Prea repede… mai încet…

Spre uşurarea ei, Poppy s-a oprit râzând şi a aşteptat-o. Recunoscătoare, Doisprezece s-a oprit, s-a aplecat cu mâinile pe genunchi şi şi-a tras sufletul.

Se aflau într-o poiană mică, înconjurate de copaci împletiţi între ei strâns, cu ramuri joase şi înghesuite. În aer se simţea un miros neplăcut, ca de carne râncedă. Doisprezece a strâmbat din nas.

— Duhneşte aici, a spus ea.

Poppy a strâns din buze şi n-a spus nimic, dar s-a apropiat cu o privire gravă.

— Cred că e timpul să vorbim, Starling.

Doisprezece a clipit, înfiorată la auzul vechiului ei nume. Poppy nu a aşteptat să răspundă, ci a vorbit mai departe, strângând pumnii cu hotărâre.

— Am avut mult timp de gândire cât am trăit aici şi vreau să ştiu de ce ai făcut-o, a spus ea, subţiindu-şi b

uzele, exact aşa cum făcea tatăl lor când se supăra.

— La ce te referi?

Lui Doisprezece i se strângea inima.

— De ce nu m-ai luat cu tine la vânătoare, aşa cum ai promis? a întrebat Poppy. Dacă m-ai fi luat, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. N-aş fi fost de faţă cân d ne-a atacat clanul peşterilor. Aş fi fost în siguranţă, al ături de tine.

Doisprezece îşi spusese singură aceste cuvinte de o mie de ori, dar, rostite de Poppy, o năruiau. I s-a pus un nod în gât şi i s-au împăienjenit ochii.

— Poppy, a îngăimat ea. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Fata mai mică s-a apropiat, părând deodată mai în altă.

— Oare e suficient să-ţi pară rău, Starling? a întreb at ea încet, sfredelind-o cu privirea. M-ai lăsat să mor si ngură.

— Nu, a şoptit Doisprezece, zguduită de suspine. N -am ştiut. Am fost atât de proastă. N-ar fi trebuit să te părăsesc. În fiecare zi îmi spun că ar fi trebuit să rămâ n cu tine.

— Numai scuze, a şuierat Poppy, deodată mânioas ă şi schimonosită. Cum poți să spui că-ţi pare rău când de fapt îţi doreai să scapi de mine? Recunoaşte, te-ai b ucurat când ai crezut că murisem!

— Nu! a ţipat Doisprezece, clătinând din cap înneb unită, simţind că-i cedează genunchii. Niciodată! Niciod ată nu mi-am dorit să… AAAAAAAU!

Widge a ţâşnit de nicăieri şi i-a aterizat pe umăr, în figându-i dinţii adânc în obrazul pătat de lacrimi. O dur ere vie şi scânteietoare i-a fulgerat vederea şi, preţ de o clipă confuză, peisajul a tremurat şi s-a schimbat.

Era atât de întuneric şi duhnea oribil! Lui Doispreze

ce i-a venit să vomite, apoi a scos piatra selenară din b uzunar. Aceasta a prins viaţă, orbind-o de-a dreptul.

Poppy a ţipat şi fata a încercat să-şi ferească ochii ca să poată vedea în jur. Dar Widge îşi pierduse minţil e; i-a fugit în jos pe braţ, a tras blana care-i acoperea î ncheietura şi i-a înfipt dinţii şi în carnea de acolo. Doisp rezece a ţipat, iar piatra selenară i-a căzut din mână şi s-a rostogolit, radiind în continuare o lumină sclipitoar e, albastră-argintie.

— Încetează! a ţipat Doisprezece, făcându-i vânt lu i Widge.

Poppy se ghemuise îngrozită cu spatele la ea.

— Stinge-o! a urlat sora ei. Stinge-o!

Doisprezece a bâjbâit cu degetele în zăpadă – dar oare chiar era zăpadă? S-a oprit derutată. Era ciudată l a atingere, moale şi slinoasă. Şi iar a apărut duhoarea aceea îngrozitoare. Un fior de greaţă a făcut-o din nou să simtă că o să vomite.

Când a deschis ochii, parcă se ridicase un văl. Toat e se schimbaseră. Se afla într-un fel de vizuină subtera nă, cu tavanul suficient de înalt încât să poată sta drep t şi lată de câţiva metri. Un singur tunel îngust urca şer puit prin pământ, în faţă. Rădăcini palide atârnau de su s şi pe jos erau împrăştiate mortăciuni. Din mizeria de pe jos ieşeau coaste ca nişte epave şi orbite goale o fix au cu expresii fioroase.

Doisprezece a văzut toate acestea într-o clipă şi u merii au început să-i tremure. De jos, din mocirlă, Widg e o privea cu ochi mari şi alarmaţi.

— De ce ai făcut asta, Starling? a şoptit o voce din spatele ei. Ne distram atât de bine împreună. Mereu str ici totul.

Fata s-a cutremurat şi a fost copleşită de groază. C reatura din spate nu putea să fie sora ei. Sau putea? T

unelul era chiar în faţă; ar fi putut fugi împreună cu Widge. I-a trebuit un efort de voinţă uriaş ca să se întoarcă, dar trebuia să ştie sigur, pentru că o parte a creierului ei încă spera, încă se străduia să creadă.

S-a întors. Şi a tresărit oripilată.

Capitolul 26

Lui Doisprezece i-a scăpat un ţipăt îndurerat şi inima i s-a frânt din nou. Înaintea ei nu era Poppy, ci un ygrex, creatura din camera lui Silver, pânditorul viselor care invada amintirile şi le distorsiona ca să te păcălească. De-acum vraja ruptă, îi apărea cu oroarea adevărate i sale înfăţişări: era mai înalt decât ea cu un cap, coarnele îi scânteiau şi din colţi îi picura venin.

Zbierând furios, Widge s-a repezit la el, i-a sărit pe umăr şi şi-a înfipt dinţii adânc. Ygrexul l-a azvârlit fără să-i arunce măcar o privire şi s-a repezit la Doisprezece, întinzând ghearele degetelor sale lacome. Fata i-a sărit din cale din reflex şi, când a trecut cu ghearele pe lângă ea şi a trebuit să se ferească din nou, o nouă emoţie a început să-i clocotească în inimă: furia. Monstrul ăsta purtase chipul surorii ei ca pe un costum, vorbise cu vocea lui Poppy şi-i imitase gesturile. Şi tocmai îl aruncase la pământ pe Widge, prietenul ei cel mai bun. Blestemându-şi prostia de a fi lăsat topoarele în urmă, Doisprezece şi-a vânturat sacul asupra creaturii cu putere, nimerind-o în faţă şi izbind-o de peretele umed din spate, după care imediat şi-a scos cuţitul de la curea. Era scurt, cu tăiş curbat, dar destul de ascuţit. Altceva nu avea.

— Widge, eşti bine? a strigat ea, căutându-l printre umbre.

A cuprins-o groaza, până când l-a văzut în spatele

ygrexului, ameţit, dar scuturându-se şi venindu-şi în fire.

Ygrexul a zbierat la ea şi s-au măsurat din priviri.

— Starling, i-a şoptit cu vocea lui Poppy.

Scena i-a tremurat înaintea ochilor pentru că ygrexul încerca să pună stăpânire pe ea din nou, dar Doisprezece deja îi descoperise şiretlicul. S-a repezit la el urlând şi atacând vijelios cu cuţitul. Monstrul i-a sărit în întâmpinare şi i-a prins încheietura mâinii, oprind lovitura care urma. S-au luptat în mijlocul bârlogului, crăpând sub tălpi oasele victimelor creaturii de coşmar, ai cărei colţi trăsneau periculos de aproape de faţa lui Doisprezece.

Hotărât s-o ajute, Widge a ţâşnit din nou la atac, sărind în spatele ygrexului şi începând să-l muşte şi să-l zgârie agitat. A reuşit să-i distragă atenţia. Cu o explozie de putere supraomenească, Doisprezece a izbutit să-l îmbrâncească într-o parte şi ygrexul s-a dat înapoi, împiedicându-se de piatra selenară. Urletul pe care l-a scos când a atins piatra i-a răsunat în urechi mult timp după ce s-a oprit şi, cu o satisfacţie sumbră, fata a înţeles că, de fapt, mai avea o armă. Piatra era la câţiva paşi – trebuia doar să ajungă la ea.

Într-o parte simţea atingerea blândă a aerului curat care se prelingea până la ea prin tunel. Preţ de o singură clipă, i-a trecut prin gând să-l înşface pe Widge şi s-o ia la fugă, dar apoi i-au apărut în minte Silver şi Victory, care i-au dat putere. Nu avea să fugă de lupta asta doar pentru că era posibil s-o piardă. Asta n-avea să se mai întâmple niciodată.

Scrâşnind din dinţi, s-a încordat când ygrexul s-a repezit din nou la ea cu capul plecat, vrând s-o ia în coarne. Widge încă se ţinea de spinarea ei din răsputeri, cu nasul mânjit de sânge negru. Sărind într-o parte, Doisp

rezece a îmbrâncit creatura în lături cu toată forţa şi a sărit la piatra selenară, rostogolindu-se şi ridicându-se triumfător cu ea în mână. Într-o clipă, Widge i-a fugit în apoi pe umăr, pregătit s-o ajute pe orice cale.

Ygrexul a ţipat şi s-a dat înapoi. Un moment, Doisp rezece a crezut că-l respinsese prin simplul gest de a fi luat piatra de pe jos, dar apoi a văzut săgeata care-i ie şea din coaste. Abia atunci a sesizat sunetele de afară: un răcnet uruitor, care i-a zguduit dinţii, şi nişte glasuri.

— Doisprezece! Venim! Rezistă!

Încă o săgeată, încă un urlet al ygrexului şi deodat ă Câinele a dat buzna în bârlog cu umerii mânjiţi de no roi, tunelul fiind prea îngust pentru el. Şi lângă el a apă rut şi Şase, cu topoarele ei în mâini.

S-au holbat la ea cu nesaţ şi pe chipurile lor fata a observat atât groază, cât şi uşurare.

— Ţi-au căzut astea, a spus Şase, reuşind cumva s ă păstreze un ton relaxat şi aruncându-i armele.

Doisprezece a dat drumul cuţitului şi pietrei şi le-a prins. Nimic n-o mai bucurase vreodată atât de mult. W idge i-a chiţăit uşurat de pe umăr.

Ygrexul s-a repezit la Şase şi ea a sărit la dihanie c u topoarele. Dar Câinele a fost mai rapid: dintr-un sing ur salt, a aterizat pe ygrex şi l-a luat în fălci. Urletul lui i -a spintecat gândurile şi fata a tresărit, acoperindu-şi u rechile. Câinele l-a scuturat ca pe o cârpă până când a amuţit şi apoi i-a dat drumul pe pământ, privind scârbit în jur.

— Creaturi mizerabile, a mârâit el, întorcându-se s pre Şase şi Doisprezece.

Groaza şi durerea inimii sale frânte au copleşit-o d eodată şi genunchii au început să-i tremure atât de tar e, încât, ca să nu cadă, a trebuit să se sprijine de topoa re.

— Trebuie s-o scoatem, a mârâit Câinele, apărându-i alături imediat. Urcă pe mine, i-a spus el cu blândeţe, ghemuindu-se într-o poziţie incomodă, ca fetei să-i fie mai uşor.

După o vreme s-a trezit afară, rezemată de un trunchi de copac şi acoperită cu mai multe blănuri, cu Widge lipit protector de gâtul ei. Câinele îi stătea în faţă, privind-o de aproape, cu o expresie plină de speranţă.

— Mă auzi?

Fata a încuviinţat din cap. Efortul i s-a părut cumplit. Ghemuit în apropiere, Şase a ridicat privirea şi pe chipul lui a apărut o uşurare şi mai mare. Un gând i-a plutit în mintea amorţită, uşor şi frumos ca un fluture: venise eră după ea. N-a ştiut ce să spună, aşa că s-a holbat la ei. Toţi muşchii parcă i se dizolvau şi probabil că n-ar fi reuşit să vorbească nici dacă ar fi vrut.

A închis ochii, numai o clipă… Şi întunericul a înghiţit-o.

— … să găsim urmele din nou.

Doisprezece a clipit, revenindu-şi încet în simţire.

— Îi trebuie odihnă.

— Ştiu, dar trebuie să ne gândim şi la Şapte. Nu putem s-o lăsăm să petreacă încă o noapte cu *creaturile* alea: *trebuie* să-i prindem.

— Ştii că probabil nu vom reuşi. Am pierdut prea mult timp azi. Las-o să se odihnească. Şi Cinci are nevoie de odihnă.

Doisprezece a deschis ochii ameţită şi amintirea în grozitorului ygrex i-a năvălit din nou în minte. A alungat-o din gând şi s-a forţat să privească ce-i stătea înainte.

— M-am trezit, a spus ea cu vocea spartă, imperceptibilă. Şi Şase are dreptate: trebuie să mergem mai de

parte. De dragul lui Şapte.

Băiatul părea cuprins de remuşcări.

Auzindu-i vocea, Widge s-a trezit şi i-a pus două la be pe obraz, cercetând-o mai de aproape.

— Sunt bine, datorită ţie, i-a şoptit ea. Ai fost atât d e curajos.

Mulţumit, Widge a lins-o scurt pe obraz şi a început să se cureţe.

Blănurile cu care o înveliseră îşi făcuseră treaba şi Doisprezece îşi simţea tot trupul încălzit. În celălalt cap ăt al taberei improvizate, Cinci dormea cu spatele la e a, cu capul pe sacul lui Şase. Calcă-Sigur scormonise z ăpada până la sol, mult mai liniştită decât o văzuse ulti ma dată.

Şase s-a ghemuit în faţa ei.

— Eşti bine? a întrebat el cu blândeţe şi cu teamă î n ochii verzi. Am văzut ygrexul doar o clipă, dar mi-a aj uns. Pe când tu… cum ai… de ce…?

Apoi a tăcut stânjenit.

— S-a prefăcut că era sora mea, s-a auzit fata spun ând, deşi nu se hotărâse în mod conştient să vorbeasc ă. O chema Poppy şi a murit din cauza mea. Ygrexul mi -a amintit. De parcă aş fi putut să uit.

Şase i-a îngenuncheat înainte şi toată culoarea i s-a scurs din obraji. Deodată a cuprins-o în braţe şi fata s -a trezit cu faţa sprijinită de umărul lui. Câinele s-a apr opiat şovăitor şi a înghiontit-o încet cu botul.

Niciunul nu a spus nimic şi pentru asta Doisprezece le-a fost recunoscătoare. Nu era nimic de spus.

Păstrând o tăcere grea, au pornit înapoi de-a lungu l urmelor lăsate de când fugise după ygrex.

Dar în locul în care se despărţiseră îi aştepta încă u n şoc îngrozitor. Urmele spiriduşilor dispăruseră şi odat ă cu ele se pierduse şi orice cale de a o găsi pe Şapte.

Capitolul 27

Grupul s-a oprit uluit, până când Şase a sărit din sp inarea lui Calcă-Sigur şi a început să dea la o parte pla ntele de sub copaci, căutând cu disperare urmele săniil or.

— Ai grijă, l-a avertizat Doisprezece, amintindu-şi d e lujerii sugrumători.

Băiatul s-a îndreptat de spate şi a privit în jur, râzâ nd grav, dar fără umor.

— Chiar au dispărut, a spus el sec. Pur şi simplu… au dispărut.

Scrâşnea din dinţi şi încleşta pumnii.

Lui Doisprezece epuizarea îi încetinea gândurile, da r durerea lui Şase a silit-o să se concentreze. Ajunseser ă prea departe şi suferiseră prea mult ca să dea greş a cum.

— Să ne despărţim şi să cercetăm o zonă mai întin să, a propus ea, încercând să pară optimistă.

Câinelui i se zburlise blana de pe ceafă şi începuse să mârâie adânc din nou.

— Locul ăsta!

A clătinat din cap.

— Nu trebuie să ne depărtăm prea mult. Strigaţi da că vedeţi ceva suspect.

Şase a încuviinţat nerăbdător, sărind hotărât pe Ca lcă-Sigur, în spatele lui Cinci.

— Nu ştiu dacă ar fi bine să strigăm, a spus Doispr ezece sumbru.

Chipurile adormite ale trunchiurilor noduroase de c opac apăruseră din nou în lumina pietrei selenare, stâr nindu-i fiori.

— Deja am făcut mult zgomot, i-a atras atenţia Câi

nele. Să sperăm că va trece neobservat.

Apoi s-au împrăştiat. Fata dădea la o parte tufele, p rivind când cu piatra, când fără ea, cât pe ce să cadă în laţul lujerilor sugrumători. Dar urmele dispăruseră cu t otul.

— Aici! a strigat Şase de departe.

Până să termine el de strigat, Doisprezece a luat-o la fugă cu topoarele scoase şi pregătite şi cu inima zvâ cnindu-i în piept. Oare găsise urmele? Sau poate vreun semn lăsat de Şapte? Widge se ţinea de ea şi a ţipat su rprins când Câinele a sărit deodată în calea lor, dintre t ufişuri.

— N-am nimic, a strigat Şase, dar am găsit ceva fo arte ciudat.

A arătat în sus şi Doisprezece a încetinit, ridicând p rivirea de la nivelul Câinelui, înspre coronament.

Copacii erau mai înalţi aici şi trunchiurile lor drepte erau curăţate de ramuri aproape pe toată înălţimea. D easupra lor, departe, imediat sub coronamentul gros şi întunecat, atârna ceva, licărind în lumina obscură. Era greu de desluşit la prima vedere, dar, când Doisprezec e şi-a schimbat poziţia, lumina *a* alunecat pe filamente ca apa pe o sfoară şi priveliştea a început să capete no imă: o plasă de păianjen, cea mai mare pe care o văzu se vreodată. Plutea uriaşă deasupra lor, sinistră şi spec taculoasă, cu fire de mătase groase de un deget, aplec ate sub povara ţurţurilor.

— Ce ar fi putut să facă aşa ceva? a murmurat Şas e.

— Trebuie să fie un urzitor al morţii, a spus fata înc et, simţind fiori pe piele.

Din loc în loc, pe întinderea plasei, atârnau pachete învelite în mătase, unele cât ea de mari. Nu voia să se gândească ce era înăuntrul lor şi cum ajunseseră acol

o. Widge a dat din coadă alarmat şi şi-a ascuns faţa în părul ei.

— E mult prea mare! a exclamat Şase. Ştiu că urzit orii morţii sunt mari, dar nu aşa – uitaţi-vă şi voi!

— Să ne depărtăm, a mârâit Câinele, oglindind pre cis gândurile lui Doisprezece. Nu vrem să ne întâlnim c u el.

Abia când au dat să plece au auzit vocea.

— Ajutor, s-a auzit strigătul firav. Vă rog, ajutaţi-mă!

Era atât de slab, încât Doisprezece a crezut că o înşală auzul, până când a observat aceeaşi ezitare şi în paşii lui Şase. Câinele a ciulit urechile şi Widge s-a întors, privind în urmă. Preţ de o clipă, grupul a încremenit, ascultând cu atenţie.

— V-vă rog! a strigat vocea din nou, estompat. Nu vreau să mă mănânce de viu. Aveţi săgeţi – una singură ar fi de ajuns. Cer prea mult?

Şase i-a întâlnit privirea lui Doisprezece.

— O fi o capcană? a şoptit el.

— Bineînţeles, i-a şuierat ea, cuprinsă deodată de un val de groază.

Nu le ajunsese ygrexul? S-a oprit furioasă. Erau în Pădurea Îngheţată: evident că aveau să întâlnească şi alte creaturi. Dar frica nu era raţională. I-a inundat trupul, urlându-i să fugă fără a privi în urmă. Şase arăta aşa cum se simţea şi ea, era palid şi fruntea îi lucea de transpiraţie.

Doisprezece a observat că una dintre siluetele înfăşurate se zbătea cu furie, făcând pânza să tremure.

Câinele i-a înghiontit pe amândoi cu botul, mârâind tot mai tare.

— Nu vă opriţi.

— Nu, a strigat creatura. Vă rog! Mă numesc Labă-de-vulpe. N-nu pot să evadez – am încercat de toate! Nu… nu vreau să fiu treaz când se întoarce, atâta tot. Vă rog, nu mă lăsaţi aşa! Zac aici de zile întregi.

Un tremur s-a împrăştiat pe firele încordate, pornind de la trupul lui legat.

Fata a făcut ochii mari:

— De zile întregi? Ai văzut spiriduşi trecând pe aici? Şi o fată cu părul roşu?

— Nu, îmi pare rău.

Câinele a mârâit ameninţător, dar expresia lui Şase s-a îmblânzit:

— Ce eşti? a strigat el.

— Sunt un moxi, i-a răspuns vocea înăbuşită. Din s etul Winterdown.

Vocea i-a tremurat tânguitor.

— Sunt aşteptat acasă abia săptămâna viitoare. Pâ nă atunci mă mănâncă urzitorul morţii.

Lui Doisprezece i s-a pus un nod în gât de greaţă. A mintirea ygrexului, care se repezise la ea cu dinţii desc operiţi, era prea proaspătă. Urzitorul ar fi mâncat-o de vie şi pe ea. Otrava lui ucidea repede, dar nu suficient de repede. S-a simţit şi mai sigură în hotărârea ei. Înai nte chiar ca acest gând să i se formeze în minte, şi-a d at jos sacul de pe umăr şi a scos exemplarul din *Bestia rul Magic.*

Şase a îngenuncheat lângă ea.

— Ce zici? a şoptit el.

Întins pe spinarea lui Calcă-Sigur, Cinci a bâiguit ce va de neînţeles, urmărindu-i cu o privire plină de venin.

— Zic că trebuie să aflăm cu ce avem de-a face, a r ăspuns Doisprezece, frunzărind paginile până la articol ul despre moxi.

Widge a lăsat ambele labe pe pagină, privind ilustr aţiile cu interes.

Strigătele înăbuşite ale lui Labă-de-vulpe, care se milogea vizibil îngrozit, se revărsau peste ei.

Cu capetele aplecate, Doisprezece şi Şase au citit:

Nu se cunosc multe despre obiceiurile moxilor. Sunt fiinţe retrase şi-i evită pe oa meni cu mare grijă. Totuşi se zice că trăies c în grupuri familiale extinse numite seturi,

organizate în ierarhii în funcţie de vârstă. Se zvoneşte că sunt cunoscători experţi ai plantelor şi că au o putere magică latentă ş i slabă. Este nevoie de cercetări supliment are cu privire la aceste creaturi.

Agresivitate: necunoscut.
Grad de pericol: necunoscut.
Dificultatea înfrângerii: necunoscut.

— Grad de pericol: necunoscut, a spus Şase. Asta c u ce ne ajută?

Widge a încuviinţat cu un chiţăit.

Doisprezece şi-a muşcat buza şi a dat pagina la arti colul înfiorător despre urzitorii morţii.

Se cunosc două specii de urzitori ai mo rţii: de copaci şi de vizuină. Urzitorii morţii de vizuină trăiesc în sud şi sunt foarte tem uţi de clanurile pădurii din Marele Codru, p e când cei care trăiesc în copaci se găsesc în ţinutul rece al Munţilor Colţului. Varianta din urmă este de departe cea mai mare. D eşi urzitorii de copaci întind obişnuitele pân ze, acestea de obicei nu prind suficiente pr ăzi pentru hrana lor, motiv pentru care ace şti urzitori vânează şi la nivelul solului. Se f urişează cu multă abilitate şi se pot deplas a cu viteze uimitoare.

Adulţii ambelor specii au exterior tare, împotriva căruia majoritatea tipurilor de at ac sunt inutile. Cu toate acestea, la nivelul încheieturilor, unde se întâlnesc segmentel

e tari, par să existe puncte vulnerabile ce p ot fi exploatate.

Aceste creaturi nu ar trebui înfruntate direct, căci şansele de succes sunt neglijab ile. În cazul în care confruntarea este inevit abilă, se recomandă atacul cu cel puţin do uă echipe de Vânători.

Agresivitate: 8/10.
Grad de pericol: 9/10.
Dificultatea înfrângerii: 9/10.

Doisprezece a închis cartea şi a privit în jur nelinişti tă.

Şase şi-a dres glasul, arătând la fel de îngrijorat cu m se simţea şi ea.

— Cred că nu vrem să întâlnim unul din ăştia, a sp us el.

Capitolul 28

— Ce faceţi? a strigat răguşit Labă-de-vulpe de sus, de deasupra lor. Văd că aveţi săgeţi. Trageţi, vă rog. Dr ept în inimă. Ar fi o milostivire.

Doisprezece a schimbat din nou priviri cu Şase, car e deodată părea hotărât. Fata şi-a dat seama ce avea s ă propună înainte ca băiatului să-i iasă cuvintele pe gur ă.

— Uite, a spus el, arătând în sus. Creanga aia e ma i scundă decât celelalte. Aş putea foarte uşor să trag p este ea o săgeată legată cu o funie.

— Vrei să te caţări până acolo şi să-l eliberezi, a sp us Doisprezece.

Nu era o întrebare.

— Nici gând, a izbucnit Câinele, încercând să-i înde părteze de pânza de păianjen.

Şase s-a ţinut pe poziţie şi a încuviinţat din cap.

— Nu pot să-l omor, pur şi simplu. Dar nici nu pute m să-l părăsim. „Niciodată nu voi coborî armele înainte a întunericului”, ai uitat?

De obicei lui Doisprezece i se păreau pompoase cu vintele Jurământului Vânătorilor, dar, cumva, spuse de Şase, păreau juste.

Câinele pe jumătate a oftat, pe jumătate a mârâit.

— Desigur. Jurământul.

Silueta mumificată a lui Labă-de-vulpe tăcuse deas upra lor, dar Doisprezece îi simţea privirea aţintită asu pra lor. Avea şi el un nume, o familie şi, cu toate că *Be stiarul Magic* nu prea le oferea multe informaţii, moxii nu păreau creaturi întunecate şi periculoase. Ygrexul i-a fulgerat din nou în minte şi frica a cutremurat-o, dar, de data asta, a împins-o la acţiune. Aproape că auzea î n gând vocea lui Victory. Dacă ar fi permis fricii s-o împ iedice să facă ce trebuia, ar fi fost o laşă.

— Tu trage funia şi mă caţăr eu, i-a spus hotărât lui Şase.

Pe umărul ei, Widge a scos un sunet disperat. Câin ele a început să mormăie, plimbându-se agitat.

— Ce?

Vocea lui Labă-de-vulpe era mică şi firavă.

— Vom încerca să te dăm jos, i-a strigat Doisprezec e. Crezi că pânza o să-mi susţină greutatea?

Un moment s-a lăsat tăcere şi, când Labă-de-vulpe a vorbit din nou, părea uluit.

— Voi nu sunteţi Vânători?

— Doar vânătoraşi, a strigat Şase, încolăcind cu gri jă o funie subţire în jurul capătului unei săgeţi şi legând

-o.

— Atunci sunteţi în misiunea numită Însângerare?

— Nu, a spus fata. E vorba despre altceva.

A urmat o pauză, după care moxiul a strigat:

— Pânza te va susţine, dar e lipicioasă. Ar trebui s-o traversezi repede.

Doisprezece a încuviinţat din cap şi s-a întors spre ceilalţi.

— Eu ar trebui să urc, a spus Şase ferm, ridicând o chii de la legăturile lui. Deja ai trecut prin multe azi.

— Şi tu nu? a întrebat Doisprezece, ridicând dintr-o sprânceană. Nu, vreau s-o fac. Cred că poate chiar treb uie s-o fac.

Şase a încuviinţat încet, privind-o cu ochi pătrunzăt ori.

— Bine, a spus el, îngăduind unui zâmbet să se înti ndă pişicher pe chipul său palid. Pot foarte uşor să te s alvez din nou dacă dai de belea.

Cu câteva ore în urmă, cuvintele astea ar fi înfuriat -o pe Doisprezece. Acum i-a aruncat o privire superioar ă de care până şi Cinci ar fi fost mândru.

— Aveam situaţia sub control.

— Mda, a spus Şase zâmbind.

Apoi a făcut semn spre Widge:

— Apropo, mi se pare că-ţi mănâncă părul din nou.

— Vai, Widge! a spus ea, împingându-l de pe umăr.

Un smoc mic de păr a căzut alături, pe zăpadă.

— Trebuie să încetezi!

Dar veveriţa părea atât de îngrijorată, încât s-a sim ţit nevoită s-o ierte imediat.

Băiatul a ţintit şi a lansat săgeata legată cu funie. Aceasta a zburat perfect peste creangă şi a căzut înap oi pe pământ, odată cu funia.

Doisprezece şi-a verificat topoarele, şi-a strâns blă

nurile pe corp şi l-a aşezat pe Widge pe jos, lângă desa gă. Veveriţa a încercat s-o urmeze, dar fata a trimis-o î napoi cu fermitate, pentru că nu voia s-o pună în peric ol pe pânză. Îi ajungea agitaţia pe ziua aceea. Încet şi s igur, mână peste mână, s-a urcat pe funie până când a putut să se apuce cu braţul de creangă şi să se ridice p e ea. Apoi a încălecat-o, cu faţa spre pânza de păianje n.

— Ai grijă, i-a strigat Câinele.

O urmărea fără să clipească, evident îngrijorat.

Fata a încuviinţat din cap, dar nu a coborât privire a.

„Nu uita: vigilenţă constantă”, şi-a şoptit sieşi.

A simţit că i se ascut simţurile şi şi-a imaginat-o pe Victory aprobând-o.

Unul dintre firele de ancorare ale pânzei era prins d e capătul îngust al crengii pe care stătea. Doisprezece s-a împins încet spre el, ascultând atentă după vreo pâ râitură sau după vreun sunet de lemn frânt, dar nu s-a auzit nimic. Creanga rezista.

Labă-de-vulpe tăcuse, dar fata i-a auzit respiraţia o prindu-se odată cu a celorlalţi când s-a întins spre firul de mătase prins de partea inferioară a crengii şi, apucâ ndu-l, s-a lăsat să atârne sub el. Preţ de o clipă ameţito are, mătasea a pârâit sub greutatea ei şi i s-a strâns st omacul. A simţit vag cum firul de deasupra ei tremură şi împrăştie tensiune pe toată întinderea pânzei, dar s- a concentrat în continuare, s-a apucat bine cu mâinile ş i cu picioarele şi a început să urce.

Când a ajuns la partea principală a pânzei, umerii p ăreau să-i urle. S-a căţărat pe ea recunoscătoare, fiind u-i mai uşor acum să se ducă în sus, ca pe o scară. Lab ă-de-vulpe se afla în preajma centrului şi, când Doispre zece a ajuns la nivelul lui, a început să se zbată agitat

până când coconul s-a întors cu faţa la ea. Mătasea fus ese înfăşurată în strat gros, dar era mai subţire în jurul capului. Prin materialul translucid, Doisprezece a văzut un chip mic, care se holba la ea cu ochi aurii uriaşi.

— Chiar o vei face? a şoptit el.

— Bineînţeles, a spus Doisprezece, mai iritată decâ t ar fi vrut să pară. N-am urcat până aici doar ca să stă m de vorbă.

Moxiul a înghiţit zgomotos când Doisprezece şi-a sc os cuţitul de la curea.

— N-o să-ţi fac rău, a spus, încercând să-l linişteasc ă, dar trebuie să tai pânza asta.

Labă-de-vulpe a încercat să încuviinţeze din cap, m oment în care o vibraţie puternică s-a răspândit de-a lu ngul firelor lucitoare. Doisprezece s-a oprit şi a urmărit mişcarea cu privirea, până în punctul în care dispărea î n coronament, sus de tot. Şi-a înăbuşit propriul tremur, sperând că urzitorul morţii nu era în apropiere, ca să si mtă vibraţiile pânzei sale. S-a pus pe treabă, tăind sub stanţa lipicioasă cu grijă.

— Grăbeşte-te! a strigat Şase de la sol.

Doisprezece a dat din cap, cu limba scoasă printre dinţi şi cu fruntea încruntată de concentrare.

Era atât de atentă la munca ei, încât nu a simţit pri ma vibraţie care a coborât înapoi la ei.

Capitolul 29

Doisprezece tăia o latură a coconului, sperând să f acă o deschidere suficient de mare pentru ca Labă-de-vulpe să se poată strecura prin ea. Nu îndrăznea să tai e pânza mai subţire de pe faţa lui, de teamă să nu-l tai e.

— Ai simţit? a întrebat Labă-de-vulpe deodată, cu o

voce şi mai estompată decât înainte, întorcând capul în ăuntrul pânzei şi încercând să privească deasupra. Se întoarce?

Avea vocea cuprinsă de panică.

Doisprezece s-a oprit şi a privit în jur. Dedesubt, Şase, Widge şi Câinele se uitau la ea, în vreme ce Cinci atârna fără simţire în spinarea lui Calcă-Sigur. Nu mai era nimic pe pânză în afară de ei şi de ceilalţi coconi înfiorători.

— E în regulă, a spus ea, încercând să-l liniştească şi tăind un fir deosebit de rezistent.

— Ăăă… Doisprezece? a atenţionat-o Şase.

O notă din glasul lui i-a făcut inima să se oprească o clipă.

— Ai… îmm… putea să te grăbeşti puţin?

Un icnet înspăimântat a izbucnit de lângă ea. Labă-de-vulpe s-a zbătut cu atâta putere, încât coconul a început să se învârtă. Suprafaţa pe care lucra fata s-a rotit astfel încât n-a mai putut să ajungă la ea.

— Încetează! a şuierat fata, ridicând ochii speriată.

Stătea cu braţul petrecut peste un fir de mătase. Cu celălalt a tras coconul înapoi, înfigând cu mai multă putere cuţitul în substanţa albă şi lipicioasă şi străduindu-se să lucreze mai repede. Degetele lui Labă-de-vulpe s-au ivit treptat, trăgând cu disperare de marginile frânte ale găurii, încercând să o lărgească.

— Nu mă lăsa! a implorat el, holbându-se la chipul transpirat al lui Doisprezece cu ochii săi aurii.

— N-am de gând! s-a răstit Doisprezece, smucind cuţitul cu furie şi blestemând mătasea atât de lipicioasă. Deşi acum câteva minute te rugai să te omorâm.

— Da, dar atunci nu ştiam că şi evadarea era o opţiune, a şoptit el. Credeam că Vânătorilor nu le pasă decât de ei înşişi. Suntem învăţaţi să nu ne apropiem de ei

niciodată, darămite să le cerem ajutorul.

— Ah, a mormăit Doisprezece. Ei, aşa cum a spus şi Şase, încă nu suntem Vânători adevăraţi.

Tremurul pânzei devenise evident acum. Un ţurţur a căzut cu o bufnitură în zăpada de dedesubt şi un foşnet de rău augur a răsunat în coronamentul de deasupra.

— Grăbeşte-te! a şoptit Labă-de-vulpe şi apoi a ţipat când Doisprezece l-a ciupit cu cuţitul.

— Scuze, a spus ea tresărind.

Deschiderea era acum suficient de mare pentru ca Labă-de-vulpe să scoată un braţ cu tot cu umăr. S-a străduit din răsputeri să iasă, apoi s-a dat înapoi, gâfâind.

— Nu pot, încă e prea mică.

Blestemând, fata a lovit cu putere în marginile găurii şi a reuşit s-o lărgească, smucind-o furioasă în sus.

— Doisprezece! a strigat Şase pe un ton ascuţit. Vine!

Widge a zbierat de lângă el, agitând coada înnebunit.

— Mişcă, Doişpe! a lătrat Câinele în acelaşi timp.

De deasupra, din coronament, a apărut un picior, căutând firele cele mai apropiate. Era uriaş; atât de lung pe cât era ea de înaltă şi îmbrăcat într-un fel de armură groasă, de culoarea alb-murdar a viermilor. Un păcănit tulburător a răzbit până la ea şi pânza s-a cutremurat sub greutatea păianjenului.

Dedesubt, Câinele şi Şase au început să strige şi mai tare, urlându-i să coboare. Widge a fugit la funia care încă atârna de creangă şi a început să se caţăre. Din ce în ce mai îngrozită, Doisprezece a lovit în cocon, în vreme ce Labă-de-vulpe tremura înăuntru, amuţit de spaimă.

— Mai am puţin, a gâfâit ea.

Labă-de-vulpe s-a împins prin deschidere, scoţând capul şi unul dintre umeri. Fata şi-a pus cuţitul în teacă şi l-a apucat de mână, trăgând din răsputeri, până cân d moxiul a ţipat de durere.

— Merge, a icnit el. Mai trage!

Cu o plescăitură neplăcută, Labă-de-vulpe s-a elibe rat deodată şi s-ar fi prăbuşit dacă ea nu l-ar fi ţinut de mână.

— Prinde-te de pânză şi coboară, a ţipat ea, făcând u-i vânt spre filamentele lipicioase.

Moxiul a dat din cap uluit, privind peste umărul ei c u ochi aurii şi îngroziţi. Cu fiecare secundă vibraţiile era u tot mai puternice şi Doisprezece înţelegea că urzitoru l morţii era foarte aproape chiar şi fără să vadă expresi a înfiorată a lui Labă-de-vulpe. A privit în sus şi imediat şi-a regretat gestul. Păianjenul era monstruos de mare şi aluneca spre ea pe pânză. Colţii lui lungi de-un picior păcăneau nerăbdători. Vedea situaţia aceea încurcată cu opt ochi.

Cu un blestem gâtuit, Doisprezece a încercat să se depărteze, dar a descoperit că era imobilizată. Se ţinus e atât de strâns cu braţul de filamentul pânzei, încât lip iciul i se infiltrase în blănuri la interiorul cotului. S-a răs ucit şi s-a smucit, dar degeaba. Păianjenul se furişa tot mai aproape.

Câinele şi Şase erau disperaţi. Băiatul a început să tragă săgeţi care ricoşau neputincioase de armura urzit orului.

Doisprezece a inspirat adânc şi a încercat să se eli bereze din blana de urs. Centura în care avea cuţitul şi curelele topoarelor i s-a îmbârligat împrejur şi, într-o cli pă de luciditate deznădăjduită, a înţeles că nu avea tim p să scape. Păianjenul aproape că ajunsese şi ea nici n u avea topoarele în mâini.

Oare chiar se eliberase de iluzia unui ygrex ca ime diat după aceea să fie devorată de un urzitor al morţii? A avut timp pentru o clipă de indignare, până când colţ ii păianjenului i-au acoperit câmpul vizual.

Cu mâna liberă a smuls toporul de la spate şi a înc ercat să-şi amintească ce scria în *Bestiarul Magic.* Ceva legat de încheieturi? Niciuna nu-i era la îndemână, aşa că a lovit în cel mai apropiat dintre ochii lucioşi ca măr gelele. Spre satisfacţia ei, toporul s-a înfipt cu un fleşcă it groaznic. O substanţă groasă şi gelatinoasă s-a scurs din rană şi păianjenul s-a dat înapoi zbierând.

Preţ de o clipă, a părut că se retrage, depărtându-s e de ea de-a lungul pânzei. Apoi s-a oprit şi a început s ă păcănească din nou, de data asta şi mai repede. Ave a ochii lipsiţi de expresie, dar fata a simţit limpede că îl înfuriase. Sentimentul era reciproc.

Şi-a potrivit priza pe coada toporului şi a urmărit at entă păianjenul care s-a poziţionat direct deasupra ei. Doisprezece s-a lăsat pe spate cât de mult a putut, ca să rămână cu faţa la el, sperând că firul lipicios de sub cotul ei avea s-o susţină.

De data asta, când păianjenul s-a repezit la ea, a r euşit să se învârtă într-o parte în ultima clipă şi, pivotâ nd pe lângă braţul imobilizat, a lovit în sus şi a tăiat înt re plăcile de armură de pe piciorul din faţă al creaturii. A simţit că toporul nimereşte ceva moale, dar, în loc să se dea înapoi, păianjenul s-a învârtit imediat şi s-a întor s din nou cu faţa la ea. Colţii i-au ajuns neplăcut de apr oape de faţă. A ales încă unul dintre ochi şi a ridicat to porul, gata să lovească. A izbucnit o lumină orbitoare, s -a auzit un *plici,* ca de la o bulă care se sparge, şi, deod ată, urzitorul morţii a dispărut. Nu murise, pur şi simplu dispăruse. Fata s-a învârtit pe pânză, privind în toate di recţiile, dar păianjenul era de negăsit.

Şase traversase jumătate din lungimea funiei ca să -i vină în ajutor, pe când Widge ajunsese la poalele pân zei. Câinele încă era pe pământ. Toţi holbau ochii împr ejur, cu gura căscată, părând la fel de confuzi cum se s imţea şi ea.

— Ăăă... ce s-a întâmplat? a strigat descumpănită de sus. Unde s-a dus?

Labă-de-vulpe şi-a dres glasul de pe creanga de ca re se agăţase.

— Scuze! Eu am fost!

Observând uluirea de pe feţele tuturor, a ridicat ti mid din umeri.

— Măcar atât puteam să fac şi eu după ce ţi-ai risc at viaţa pentru mine. Dar îl vezi? Încă ar trebui să fie p e acolo, pe sus.

Doisprezece şi-a înăbuşit ţipătul şi a privit speriată în jur.

— Ah, n-ar trebui să-ţi poată face rău, a adăugat La bă-de-vulpe. Cred că l-am micşorat. Dacă-l vezi, poţi să -l aduci jos? Altfel, cei de acasă n-o să mă creadă.

— *Crezi* că l-ai micşorat? a repetat Şase.

Moxiul a ridicat din umeri stânjenit şi apoi i-a arătat că se ţinea de copac cu un braţ.

— Magia mea e imprevizibilă chiar şi în cele mai bu ne circumstanţe şi trebuie, de fapt, să am ambele mâin i libere. E nevoie de multe gesturi.

Doisprezece s-a holbat la el. „O putere magică late ntă şi slabă”, asta scria despre moxi în *Bestiarul Magic.* Autorii trebuiau să-şi actualizeze datele.

Nu vedea urzitorul morţii nicăieri, aşa că a început, cu chiu, cu vai, să taie pânza lipicioasă ca să se elibere ze. A ajutat-o şi Widge, după ce a ajuns la ea şi a lins-o pe tot obrazul, nespus de bucuros că erau din nou împr eună. Sub ei, Şase îl ajuta pe Labă-de-vulpe să coboar

e. Chiar şi de la înălţime, fata a observat că moxiul păr ea de-a dreptul sleit. Membrele îi tremurau atât de tar e, încât abia se ţinea pe picioare şi, cu o bucurie nebun ă, ba îşi cerea scuze, ba le mulţumea tuturor.

Când Doisprezece a coborât funia în sfârşit şi li s-a alăturat, Widge i-a sărit imediat de pe umăr şi l-a inspe ctat pe Labă-de-vulpe. Preţ de o clipă stânjenitoare, fet ei i s-a părut că Şase avea s-o îmbrăţişeze din nou, dar el doar i-a zâmbit larg, cu uşurare întipărită pe chip. Câ inele parcă nu se hotăra dacă s-o certe sau s-o laude. S -a mulţumit să încuviinţeze din cap echivoc, dar imedia t s-a răzgândit şi a înghiontit-o uşor cu botul.

Labă-de-vulpe s-a îndreptat de spate şi a venit la e a. Spre uimirea ei, Widge îi stătea pe umăr, chiţăind ve sel. Veveriţa niciodată nu se mai ataşase de cineva atâ t de repede. Doisprezece s-a uitat mai bine la Labă-de- vulpe câteva momente. Era scund, ajungându-i numai până la piept. Avea piele brun-roşcată şi ochi ca de aur topit, iar părul de culoarea mierii i se ridica în ciufuri de zlânate. Purta o salopetă simplă, croită dintr-un materi al verde-închis, care îi lăsa braţele descoperite, însă fri gul parcă nu-l deranja deloc. Tălpile lui goale abia lăsa u urme în zăpadă. Zâmbetul larg de pe chipul său era s clipitor. Ceva din înfăţişarea lui inspira încredere, o ma nieră deschisă şi o curiozitate pe care Doisprezece le-a îndrăgit imediat.

— Flit n-o să mă creadă când îi spun, a spus el zâm bind. Doar că… Ah!

A zâmbit şi mai larg, ridicând mâna şi smulgând ce va din părul lui Doisprezece.

— Acum va trebui să mă creadă!

Doisprezece a făcut ochii mari, văzând păianjenul mic şi alb din palma lui. Era mic cât unghia. De data as ta, n-a mai avut ce să spună.

Labă-de-vulpe s-a căutat în buzunarele mari şi a sc os o cutie mică din sticlă de deşert. A dat capacul la o parte, a pus păianjenul contrariat înăuntru şi a băgat c utia înapoi în buzunar, oftând mulţumit.

— Eşti rănit? l-a întrebat Câinele pe moxi, mirosind u-l curios.

Labă-de-vulpe parcă abia acum îl vedea şi s-a holb at la el cu gura căscată.

— Eşti Păzitorul! a bolborosit el, admirându-i blana de piatră, care tremura în vântul rece. Ce cauţi în afara Lojii? Flit spune că Păzitorul nu pleacă niciodată!

— Flit se înşală, a spus Câinele.

În vreme ce Şase scotocea după fructe uscate pent ru Cinci şi Labă-de-vulpe, Câinele i-a explicat tot ce se petrecuse în zilele din urmă. Ascultând captivat şi mest ecând cu poftă, moxiul a holbat ochii din ce în ce mai mult.

— De necrezut! a bâiguit el după ce Păzitorul şi-a î ncheiat povestea. Întâmplări ciudate în vremuri ciudate ...

Deodată, s-a cutremurat.

— Mă tem că nu pot să găsesc urmele pentru voi, a spus el. Dar ştiu pe cineva care ar putea s-o facă şi cre d că-l pot ajuta pe prietenul vostru.

Zicând acestea, a făcut semn spre Cinci.

— Chiar aşa? a exclamat Şase uluit.

Lui Doisprezece i-a crescut inima. Cinci nu mai era în stare nici să vorbească. Când prietenul lui încerca să -i dea de mâncare, îşi arăta dinţii.

— Da, a spus Labă-de-vulpe încet. Noi avem alt nu me pentru târâtorii voştri ai grotelor, dar sunt convins că e vorba despre aceeaşi creatură. Veninul lor e puter nic. Devorează victimele pe dinăuntru, până când nu m ai rămâne nimic.

Cuvintele lui au înfiorat-o pe Doisprezece până în măduva oaselor.

— Poţi să-i întorci efectele? a întrebat ea.

Widge i-a observat neliniştea şi a fugit înapoi la ea, consolând-o cu căldura lui familiară.

Moxiul s-a ridicat, uitându-se la Cinci, care a mârâit la el, cu o privire hotărâtă.

— Haideţi să vedem.

Capitolul 30

Labă-de-vulpe s-a întors după scurtă vreme, cărân d anevoie o bucată de lujer sugrumător.

— Înainte se găsea greu, a spus el gâfâind, în timp ce Doisprezece îl ajuta să-l desfăşoare din jurul brâului. Acum e peste tot.

— Lujerul sugrumător o să-l ajute? a întrebat Şase neîncrezător.

Cât lipsise moxiul, ceilalţi îl coborâseră cu chiu, cu vai pe Cinci din spinarea lui Calcă-Sigur. Acum stătea a şezat pe o blană, cu mâinile încă legate, şuierând la ori cine s-ar fi apropiat.

— Aşa sper, a spus Labă-de-vulpe, scoţând un cast ron din buzunar şi vărsând în el frunzele tremurătoare. Magia din acestea poate fi un antidot puternic dacă su nt preparate cum trebuie.

A scos o piatră de chihlimbar din alt buzunar şi a în ceput să bată frunzele până când s-au făcut pastă, adă ugând treptat jaleş şi câteva picături dintr-un ulei parfu mat.

Moxii erau şi tămăduitori? Doisprezece s-a holbat c u fascinaţie la trupul lui ghemuit. Cum se face că Vânăt orii ştiau atât de puţine despre creaturile acestea?

— Cred că am nevoie de ajutorul vostru, i-a spus el

după o vreme, privind neliniştit la dinţii descoperiţi ai l ui Cinci.

Împreună, Doisprezece şi Şase au încercat să-i imo bilizeze braţele. Băiatul se zbătea furios în mâinile lor, zvârcolindu-se ca un ţipar şi făcând spume în colţurile gurii. Cu o răsucire bruscă şi feroce, i-a dat un picior zd ravăn fetei în coastă şi a azvârlit-o pe spate în zăpadă. Aceasta a ţipat pe jumătate de durere, pe jumătate de uimire.

— Ajunge, a spus Câinele, sărind la ei şi aşezând o labă fermă pe pieptul lui Cinci. Lasă moxiul să-şi facă tr eaba.

A întors privirea spre Doisprezece, care se ridica gr eoi în genunchi, cuprinsă de durere, şi a întrebat-o:

— Eşti bine?

Fata şi-a înghiţit un blestem şi a încuviinţat din cap încruntată. Widge şi-a înfipt ghearele în umărul ei când a apucat din nou braţul agitat al lui Cinci.

— Fă-o acum, a spus ea, întorcându-se spre Labă-d e-vulpe. Cât de repede.

Cinci se împotrivea mai puternic ca niciodată, dar n u avea nicio şansă împotriva a toţi trei.

Dând din cap recunoscător, moxiul s-a repezit la el. A întins pasta pe rana lui Cinci în linii complicate şi apoi şi-a urzit magia cu gesturi de mână rapide şi curgătoar e, hipnotizante în complexitatea lor.

Doisprezece s-a holbat fascinată şi aceeaşi expresi e a apărut şi pe chipul lui Şase.

— Asta-i tot? a întrebat ea când Labă-de-vulpe s-a dat înapoi. Asta a fost… magie?

Chiţăitul şi ochii luminoşi ai lui Widge îi oglindeau u imirea.

Labă-de-vulpe a încuviinţat, zâmbind.

— Dacă merge, va merge repede, a adăugat el, înf

ăşurând un pansament curat în jurul capului lui Cinci. V om vedea în curând.

Şase a dat din cap, cu o speranţă disperată pe chi p:

— Îţi mulţumim.

Lui Cinci i-au căzut pleoapele. După ce se luptase c u toţi, părea epuizat. Labă-de-vulpe a stat cu ochii pe e l, făcând un foc mic în zăpadă.

— Chiar crezi că prietenul tău ne poate ajuta să reg ăsim urmele? a întrebat Doisprezece, încălzindu-şi mâi nile deasupra flăcărilor.

O chinuia o senzaţie de neastâmpăr, amintindu-i că Şapte era dusă tot mai departe cu fiecare clipă de zăba vă.

— Nu e un prieten, a spus Labă-de-vulpe încet, aşe zându-se lângă ea. E un copac foarte bătrân aici, unul dintre Arborii Inimii pădurii Ciocan-stejar. A fost sădit d e strămoşii mei şi uneori îşi mai aminteşte de loialitate a pe care ne-o datorează.

Doisprezece s-a gândit la chipurile înfiorătoare de pe trunchiurile copacilor şi s-a cutremurat, în ciuda căl durii. Widge i s-a gudurat pe lângă obraz, dându-i drept ate.

Moxiul a ridicat din umeri, vrând, parcă, să-i ceară scuze.

— Întotdeauna e imprevizibil şi acum, când atâtea se schimbă în pădure, s-ar putea să fie şi mai dificil. Lo cul ăsta nu mai e la fel de sigur ca înainte.

Fără să se poată abţine, fata a pufnit în râs, privind cu subînţeles spre pânza de păianjen goală.

— Sigur?

— Pentru cei care au suficient respect cât să înveţe obiceiurile? Da, a spus Labă-de-vulpe hotărât.

Tonul lui era atât de dojenitor, încât Doisprezece s-

a oprit din râs.

— Cum se schimbă pădurea? a întrebat Câinele înc et, ca să nu-l deranjeze pe Cinci.

— Există un echilibru aici, între lumină şi întuneric, a spus Labă-de-vulpe. Pădurea e câmpul lor de luptă di ntotdeauna, dar, după sfârşitul a ceea ce voi numiţi Ră zboiul Întunecat, s-a menţinut un echilibru. Acum se cl atină din nou, aşa cum s-a întâmplat şi atunci.

Cuvintele lui au suflat ca o rafală de vânt rece şi D oisprezece a tremurat. Câinele a scos un scâncet, un s unet îndurerat din străfundul gâtului.

— Se trezeşte! a strigat Şase deodată, apoi s-a înto rs spre Labă-de-vulpe cu ochii mari, în timp ce Cinci ge mea şi se foia lângă el.

S-au dus la el degrabă şi moxiul i-a aşezat o mână mică pe frunte.

— Îi scade febra, a spus el cu uşurare. Îi vom lăsa p ansamentul deocamdată, dar cred că putem spune cu certitudine că rana se vindecă şi că prietenul vostru îşi revine.

S-a lăsat pe călcâie, afişând o încântare de sine ex agerată.

Doisprezece, Şase şi Câinele s-au înghesuit în jurul lui Cinci şi, fără a îndrăzni să respire, au văzut cum îi tr emură genele şi apoi cum în sfârşit i se ridică pleoapel e. Preţ de o clipă, ochii lui au părut că privesc prin ceaţ ă, dar apoi s-a întors pe rând la chipul fiecăruia.

— La ce vă zgâiţi? a cârâit el surprins. Am mâncare pe faţă?

Şase a chiuit de bucurie şi, fără nici un alt cuvânt, l -a apucat pe Cinci de umeri şi l-a strâns la piept. Fata s -a legănat pe călcâie, cuprinsă de o uşurare ameţitoar e. Îi venea să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Veveriţ a s-a învârtit în cerc pe umărul ei, agitându-şi coada cu

bucurie nebună.

După ce Şase l-a aşezat la loc, Doisprezece l-a lovit uşor în braţ:

— Mă bucur că te-ai trezit. Mă bucur mult.

Vocea i-a tremurat uşor şi a înghiţit în sec.

— Ne-ai speriat tare, să ştii.

I-a cercetat chipul repede. Îi reapăruse albul ochilor şi paloarea aceea cenuşie şi groaznică a pielii i se risipea.

Cinci a clipit la ea, cu o nelinişte vădită:

— De ce vorbeşti aşa?

Apoi s-a uitat în jur, cu o privire din ce în ce mai îngrijorată:

— Şi *unde* suntem?

— Ce îţi aminteşti? a întrebat Câinele cu blândeţe.

Cinci şi-a muşcat buza şi a încercat să se ridice. A făcut ochii mari când l-a văzut pe Labă-de-vulpe aplecat asupra focului. Dintr-un alt buzunar, moxiul scosese un ceainic pe care acum îl umplea cu zăpadă şi cu ierburi plăcut mirositoare.

— Îmm... în numele Emberului, aia ce-i? a şoptit Cinci, coborând vocea.

— E Labă-de-vulpe, a spus prietenul lui zâmbind larg. E moxiul pe care l-am salvat din pânza urzitorului morţii. El te-a vindecat.

— Pe cine am salvat de unde...?

Cinci a tăcut şi a clătinat din cap.

— *Ce* tot spuneţi?

Lui Şase i-a pierit zâmbetul.

— Câte îţi aminteşti după întâlnirea cu târâtorii de grotă? a întrebat Doisprezece, aşa cum întrebase şi Câinele.

— Târâtorii de grotă, a bâiguit Cinci, încuviinţând din cap. Da, îmi amintesc. L-au omorât pe Fugar.

A clătinat încet din cap.

Doisprezece şi Şase au schimbat priviri îngrijorate pe deasupra capului lui.

— Altceva? a insistat Câinele.

— Of, toate-s tulburi, a spus Cinci, gândindu-se cu ochii mijiţi. Îmi amintesc că Doisprezece a spus că ave am doar o zgârietură, a zis el în cele din urmă.

S-a întors spre ea încruntat şi i-a vorbit pe un ton a cuzator:

— E *clar* că minţeai!

— Păi n-am vrut să te sperii, a recunoscut ea.

Cinci a pufnit.

— Ce frumos din partea ta. Acum vrea cineva să-mi spună unde suntem?

Uluirea a tot sporit pe chipul băiatului pe măsură c e prietenul lui i-a povestit. Nu i-a venit să creadă că era u în Pădurea Îngheţată şi că ceilalţi învinseseră un ygre x şi un urzitor al morţii fără el. Şase nu i-a spus şi că fu sese atacat de el şi nici ce chip luase creatura cu coarn e, fapt pentru care Doisprezece i-a fost nespus de recu noscătoare. Cu cât Şase spunea mai multe, cu atât Cin ci părea mai îngrijorat, până când Labă-de-vulpe a veni t la el cu o cană de ceai.

— Ghimbir şi miere de albine, a spus el, cercetând fata băiatului cu ochii săi aurii şi observând îmbunătăţir ea. Am adăugat şi puţină rădăcina-viselor, ca să-ţi lăm ureşti amintirile.

— Îţi mulţumesc, a spus Cinci şovăitor, primind can a. Şi… ăăă… îţi mulţumesc că m-ai vindecat.

Labă-de-vulpe a plecat capul.

— A fost o datorie pe care am plătit-o bucuros. Prie tenii tău mi-au salvat viaţa.

Cinci şi-a sorbit ceaiul, culoarea a început să-i revin ă în obraji şi în scurt timp s-au pus toţi pe picioare. Cin

ci a avut nevoie de mult ajutor ca să urce pe Calcă-Sig ur, dar apoi au luat-o iarăşi din loc, mergând mai încet, ca să ţină pasul cu moxiul.

— Ce e copacul ăsta, Ciocan-stejar? a întrebat băia tul, holbând ochii în jur.

— *Cine,* nu *ce,* l-a corectat Labă-de-vulpe îndată.

A încetinit şi şi-a frecat bărbia îngândurat, după car e s-a întors spre ei şi le-a vorbit şoptit.

— Copacii Inimii sunt incredibil de bătrâni şi uneori Ciocan-stejar e… ăăă… *distrat.*

A privit neliniştit în jur.

— Are foarte multă putere, dar puţină răbdare. De dragul nostru, al tuturor, să nu-l jigniţi cu nimic.

— Să jignim un copac? a pufnit Cinci. De ce s-ar ob osi cineva să facă una ca asta?

Moxiul a tresărit:

— Mai bine n-ai spune nimic de genul ăsta, de exe mplu. Pentru el suntem doar firimituri plutind în timp, n imic altceva. Trebuie să-l întrebaţi politicos şi, dacă ref uză să vă ajute, să plecaţi.

Labă-de-vulpe s-a uitat pe rând la fiecare:

— Puteţi să faceţi asta?

Doisprezece a încuviinţat din cap, intimidată şi intri gată. Au încuviinţat şi ceilalţi.

Au grăbit pasul şi pădurea s-a schimbat în jurul lor. Trunchiurile copacilor s-au lăţit şi coronamentul s-a înăl ţat şi mai mult, dar Doisprezece s-a simţit cuprinsă tre ptat de un sentiment de claustrofobie. Pe măsură ce în aintau, codrul devenea din ce în ce mai întunecat şi ma i impozant. Widge i s-a lipit de gât şi apoi, gândindu-se mai bine, a dispărut înăuntrul blănii ei de urs. În cele di n urmă, Doisprezece a scos piatra selenară din buzuna r, ca să le lumineze calea. Lumina ei strălucitoare şi se nină a mai liniştit-o, dar Cinci a ţipat când a văzut ilumi

nate chipurile adormite ale copacilor.

— Şşş! a şuierat Şase, împungându-l pe prietenul l ui. Nici asta nu-ţi aminteşti?

Cinci a clătinat din cap, zgâind ochii.

Labă-de-vulpe s-a holbat la piatra selenară, în a căr ei lumină, ochii lui aurii deveniseră aproape verzi.

— Aveţi o comoară rară, a spus el încet. O asemen ea piatră selenară n-a mai fost văzută aici de foarte mu lt timp.

— Nu-i a mea. Am grijă de ea pentru altcineva, a ş optit Doisprezece cu vocea tremurândă.

Aerul căpătase o greutate ciudată, care-i furnica pi elea, ca şi când ar fi fost urmăriţi. Îi venea să se facă m ică şi să dispară. Sub ea, Câinele a încetinit.

— Simţi? i-a şoptit fata.

— Categoric, a mârâit el. Locul ăsta îmi place chiar mai puţin decât restul pădurii.

— Ne apropiem de Poiana Inimii, le-a şoptit Labă-d e-vulpe. E înconjurată de măsuri de protecţie. Păşiţi *ex act* unde calc eu şi nu vă opriţi.

Ceilalţi au schimbat priviri între ei, dar asta era sin gura lor şansă de a regăsi urma lui Şapte. Nu păreau s ă aibă de ales.

Doisprezece l-a urmat pe Labă-de-vulpe cât mai în deaproape, având grijă să calce numai unde călca şi el. Înăuntrul blănurilor, îl simţea pe Widge chircit în cea m ai mică şi mai strânsă minge în care se putea aduna, tr emurând de groază.

Nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva veveriţa ştia ceva ce ei îi scăpa.

Capitolul 31

Privind în urmă, Doisprezece a observat fără surpri

ndere că nu mai lăsau urme de paşi. Frigul era desăvârşit şi nu se mai simţea nicio adiere de vânt. Un sentiment de încordare îi strângea pieptul şi părul i se ridica pe ceafă. A văzut că Şase îi şoptea ceva, dar nu auzea nimic, nici bătăile propriei inimi, nici chiţăitul speriat al lui Widge.

A inspirat încet şi adânc şi s-a străduit să nu cadă pradă panicii, fixând ochii la spatele lui Labă-de-vulpe. Moxiul mergea mai încet decât înainte, cu umerii aduşi, de parcă ar fi înfruntat un vânt invizibil.

Apoi, deodată, toate s-au oprit. Labă-de-vulpe s-a îndreptat de spate şi s-a întors spre ei zâmbind. Sunetele au revenit şi greutatea care-i apăsa s-a risipit brusc. Senzaţia de uşurare era de nedescris.

Grupul a ajuns într-un luminiş mic şi circular, mărginit de nouă copaci de-a dreptul enormi. Trunchiurile erau atât de apropiate, încât mai că se atingeau, iar deasupra crengile li se împleteau strâns. Poiana avea ceva nelumesc, de parcă ar fi existat în afara timpului. Şi simţeau mai mult ca niciodată că erau urmăriţi.

Lumina argintie şi fremătătoare a pietrei selenare a inundat trunchiurile drepte, descoperind limpede nouă chipuri. Cu un aer regal şi impunător, cinci femei şi patru bărbaţi dormeau în coaja copacilor, cu colţurile gurilor în jos şi cu frunţile încruntate.

Labă-de-vulpe i-a îndemnat să vină înaintea unuia dintre chipurile de bărbat. Doisprezece a ridicat lumina şi mai sus şi l-au privit în tăcere.

— Ciocan-stejar? a întrebat Şase şi Labă-de-vulpe a încuviinţat din cap.

— Nu suntem în siguranţă, a mârâit Câinele, privind în jur.

Blana i se zburlise pe grumaz şi Doisprezece simţea încordarea care-i frământa trupul.

— Am… am mai vorbit cu el, a şoptit moxiul.

— Cu asta vrei să ne linişteşti? a bombănit Cinci.

— E singura noastră şansă să luăm urma lui Şapte, a şoptit prietenul său. Trebuie să încercăm, altfel toate au fost în zadar.

Doisprezece i-a întâlnit privirea şi a încuviinţat. Tre buia s-o facă, de dragul lui Şapte.

Scoarţa măreţului copac era răsucită în funii lungi ş i dezlânate care formau un păr şi o mustaţă mare şi stu foasă. Sprâncenele feţei din copac erau noduroase şi cr escute peste măsură, dar, sub ele, trăsăturile feţei era u supte şi sfrijite. Nasul şi obrajii îi erau ascuţiţi ca nişt e lame şi ochii i se adânceau sub fruntea proeminentă. Părea bolnav.

— Nu arată mereu aşa, nu? a ghicit Doisprezece, o bservând descumpănirea care i-a fulgerat pe chip lui L abă-de-vulpe.

Auzind-o, acesta s-a făcut alb şi a privit temător la Ciocan-stejar, după care s-a încruntat la fată. Într-un tâ rziu, ea şi-a amintit că-i avertizase să nu spună nimic ji gnitor. Tresărind, i-a promis prin gesturi să fie mai aten tă.

Labă-de-vulpe s-a întors iarăşi spre copac şi a înce put să vorbească, urzindu-şi cuvintele într-o cântare ca re fetei i-a gâdilat urechile.

— Ciocan-stejar, Mare Spirit al Copacilor şi al Nouăl ea Păzitor al Pădurii, Pribeag al Pustiului îngheţat, Păzit or al Lumii de Dincolo şi al Echilibrului, te implor în nu mele strămoşilor mei să te deştepţi.

A cântat astfel de nouă ori şi, după fiecare repetiţi e, atmosfera din luminiş a devenit din ce în ce mai înco rdată.

Apoi, atât de subit încât Cinci a ţipat, ochii de deas upra lor s-au deschis şi gura s-a întins larg, inspirând a

dânc şi răguşit.

Ciocan-stejar se deşteptase.

Capitolul 32

Ceva invizibil i-a împins cu un pas în spate, o dezlă nţuire de energie prea adâncă să aibă sunet, dar care l e-a săgetat ameninţător trupurile.

Ciocan-stejar îi privea de sus cu ochi lucitori ca cer ul nopţii numai întuneric şi sclipiri de stele.

— Moxiule! a spus Ciocan-stejar, fixând ochii pe La bă-de-vulpe. De ce m-ai trezit?

Avea vocea molcomă precum creşterea lemnului b ătrân, ca pârâitul crengilor, ca trecerea timpului într-o poiană neatinsă.

Labă-de-vulpe a înghiţit în sec şi a făcut o plecăciu ne înaintea copacului

— Măreţe Ciocan-stejar, le datorez viaţa acestor oa meni şi Păzitorului care îi întovărăşeşte. Au rătăcit cale a şi doresc să o regăsească. I-am adus înaintea ta, ştiin d că poate vei alege să-i ajuţi.

Un vânt îngheţat, tăios ca un cuţit, a străpuns poia na, făcându-i pe toţi să tresară. Doisprezece şi Şase au schimbat priviri îngrijorate.

— Minunat, a mormăit Cinci în ce ne-ai mai băgat? *Abia* mi-am revenit după ultima experienţă, când am v ăzut moartea cu ochii.

— Şşş, l-a atenţionat Şase, văzând că Ciocan-stejar se uita acum la ei.

— Cine sunteţi? a întrebat Arborele Inimii.

O întrebare simplă, dar vocea lui a făcut-o pe Doisp rezece să clănţăne din dinţi. Limba i se zvârcolea în gur ă neputincioasă. A răspuns Şase, venindu-şi primul în fi re. Şi-a dres timorat glasul şi i-a istorisit povestea lor lu

i Ciocan-stejar.

— Aşadar, o căutăm pe Şapte, a încheiat el după c âteva minute, dar urma a dispărut în pădure. Vă rog, n e puteţi ajuta s-o găsim din nou?

Sclipirea de stele s-a aprins şi mai tare în ochii lui C iocan-stejar şi, cu un pârâit, buzele i s-au întins încet în tr-un zâmbet.

— Cum aş putea să refuz o rugăminte atât de politi coasă, mai ales de vreme ce mi-o adresează nişte vână toraşi?

— Serios? Ne veţi ajuta? a întrebat Şase, cu un zâm bet încântat pe chip.

— Bineînţeles, a spus Ciocan-stejar. Dar vă voi cere o mică favoare la schimb.

Deodată, Labă-de-vulpe a părut îngrijorat.

— Oh, nu.

— Nu avem mare lucru, a mărturisit Şase, dar, dac ă ne veţi ajuta, puteţi să cereţi orice doriţi.

Doisprezece i-a aruncat o privire severă.

— Numai să fim de acord cu toţii, a adăugat ea, dâ nd capul pe spate şi privindu-l în ochi pe Ciocan-stejar. În fond, e un efort de echipă.

Copacul a râs huruitor şi zgomotul i-a stârnit o spai mă iraţională. Widge tremura atât de tare, încât fata se temea că avea să-i cadă de sub blană. L-a rugat în gân d să stea nemişcat, să nu se arate.

— Nu vă cer la schimb decât adevărul.

Ciocan-stejar vorbea încet acum şi cuvintele lui căd eau printre ei ca nişte frunze moarte.

— Câteva întrebări pentru fiecare, la care trebuie s ă răspundeţi sincer. Tare mi-e dor de conversaţiile sinc ere; sunt deosebit de rare.

Sclipirea stelară din ochii lui s-a aprins şi mai tare ş i fata a simţit că i se taie respiraţia.

— Asta e *clar* o idee proastă, a şuierat Cinci. Să plecăm de-aici.

De data asta, Doisprezece era perfect de acord.

— Îţi vom răspunde la întrebări cu sinceritate, a strigat Şase, fără să privească expresiile şocate ale celorlalţi. E singura noastră speranţă s-o găsim pe Şapte, le-a şoptit el, palid la faţă. Nu avem de ales.

— Minunat! a exclamat Ciocan-stejar aspru.

Văzându-i încântarea, Doisprezece s-a cutremurat.

— Aşadar, băiete, de ce eşti aici? l-a întrebat Ciocan-stejar pe Şase.

Şase a înghiţit în sec derutat şi a răspuns respectuos:

— Aşa cum v-am spus, am venit în căutarea lui Şapte.

— Şi cine este această Şapte?

Pe chipul lui Ciocan-stejar s-a întins încă un zâmbet cârâitor.

— E… e o tovarăşă vânătoraş, a spus Şase împletit.

— Hmm, a făcut Ciocan-stejar îngândurat. Doar jumătate de adevăr, mi se pare.

Doisprezece l-a auzit pe Şase respirând greu lângă ea şi s-a uitat la el, moment în care atenţia copacului a trecut de la băiat la ea. Şi-a încordat spinarea, încercând să înăbuşe un fior de spaimă şi amintindu-şi că făcea toate astea pentru Şapte.

— Fătucă, a spus Ciocan-stejar, mijind ochii la ea. Cât foc în tine! Spune-mi despre răzbunarea asta la care visezi.

Cinci şi Şase i-au aruncat priviri derutate, dar Doisprezece a rămas cu ochii la copac şi s-a străduit să-şi controleze scânteia de furie.

— Dacă tot ştii atâtea, ce-ar fi să-mi spui tu? a înce

put ea, încercând să păstreze un ton egal.

— Prea bine, atunci voi încerca cu tine.

Ciocan-stejar s-a întors spre Cinci cu o expresie de prădător:

— De ce vrei să devii Vânător?

Cinci a tresărit.

— Noi... ăăă... nu avem voie să vorbim despre trec utul nostru.

— Oh, dar insist, a spus Ciocan-stejar pe un ton mi eros. Dacă refuzi, va trebui să găsesc o cale să te încur ajez. Poate că-l voi ucide pe băiatul de lângă tine.

În poiană s-a lăsat o tăcere mormântală.

— Îmi pare atât de rău, a icnit Labă-de-vulpe, holbâ nd ochii uluit. Credeam...

I-a pierit glasul când rădăcinile care s-au smuls din pământ i s-au înfăşurat în jurul gurii. Pământul întunec at a pătat zăpada imaculată.

Doisprezece a dat să se ducă la el cu mâinile deja pe topoare, dar moxiul i-a întâlnit privirea şi a clătinat din cap, implorând-o din ochi. Alături, Câinele a început să mârâie.

— Şi acum, a spus Ciocan-stejar, ignorându-i pe toţ i în afară de Cinci, răspunde-mi la întrebare.

Cinci s-a holbat la ei neputincios şi a ridicat din um eri.

— Tatăl meu m-a exilat. Se pare că n-am stofă de c ăpetenie, spre deosebire de fratele meu mai mic. Mi-a spus că, dacă nu dispar, o să facă în aşa fel încât moart ea mea să pară un accident...

A făcut o pauză, a ridicat din umeri şi a continuat:

— Aşa că am fugit.

Obrajii îi ardeau şi nu-şi lua ochii de la picioare.

— Înţeleg, a spus Ciocan-stejar greoi. Ce intuiţie ex celentă avea tatăl tău. Acum spune-mi despre băiatul d

e lângă tine. Ce înseamnă el pentru tine?

Roşu la faţă, Cinci a ridicat privirea la Şase.

— E Şase… e prietenul meu.

— Ah, *prietenul* tău.

Pe faţa lui Cinci a fulgerat o scânteie de spaimă. D eodată, Doisprezece a avut o premoniţie tulburătoare.

— Da, a şoptit Cinci.

În poiană s-a lăsat tăcere şi Ciocan-stejar a zâmbit cu subînţeles.

— Cinci? a întrebat Şase nedumerit.

Pe obrajii lui apăruseră două pete de culoare lumin oasă, dar în rest era mai palid decât în timpul bolii.

Şase a căpătat întâi o expresie de uluire, apoi de s urprindere şi în cele din urmă, a înţeles.

— Îţi… Îţi place de mine? a întrebat el. Nu doar ca prieten?

Cinci stătea cu ochii în pământ şi refuza să se uite l a Şase. Doisprezece i-a simţit durerea şi jena ca şi cân d ar fi fost ale ei.

Deasupra lor, Ciocan-stejar a râs zgomotos şi fata a strâns mâinile pe topoare, simţind că furia îi clocotea tot mai tare cu fiecare bătaie a inimii. Câinele a mârâit şi mai aprig.

— Nu aveai dreptul să destăinui secretul ăsta! a str igat ea şuierător la Ciocan-stejar. De ce faci asta?

— Pentru că pot, a spus el, oftând satisfăcut. Mi-aţi cerut ajutorul şi aţi acceptat preţul.

Privirea lui neagră s-a întors spre ea şi zâmbetul i s -a încordat pe sub barbă.

— Acum trecem la tine. *Tu* de ce te-ai alăturat Lojii Vânătorilor?

Fata a scrâşnit din dinţi cu atâta putere, încât i-a zv âcnit un muşchi al maxilarului. Nu voia să-i spună nimi c. Sub blană, Widge i-a înfipt ghearele în piele şi groaz

a lui i-a vibrat prin trup.

— Of, haide, a dojenit-o Ciocan-stejar. Trebuie să te încurajez şi pe tine? Prea bine.

Lângă ea, Câinele a început să urle, picioarele i-au cedat şi a căzut, zvârcolindu-se în zăpadă.

Doisprezece s-a repezit la el îngrozită.

— Încetează! a ţipat ea. Ce i-ai făcut?

— I-am împlinit dorinţa inimii, a spus Ciocan-stejar cu modestie. Îşi doreşte să fie real. Ce e mai real decât durerea?

Doisprezece nu a mai putut suporta urletele Câinelui şi privelişte a membrelor lui contorsionate. Mâinile i s-au strâns convulsiv pe topoare şi în ochi i-au apărut la crimi înţepătoare.

— Ne vei părea foarte egoistă mie şi Câinelui dacă nu-mi răspunzi repede, a îndemnat-o Ciocan-stejar. Mă aşteptam să depui mai mult efort ca să-l aperi. Dar tu nu prea te pricepi să-i aperi pe cei la care ţii, nu-i aşa, *Starling?*

O senzaţie rece ca gheaţa i-a alunecat fetei pe spinare. În tăcere, Şase i-a rostit numele uluit, iar Cinci i-a aruncat o privire fugară şi i-a strâns braţul în semn de solidaritate. I-a dat drumul repede, de parcă s-ar fi aşteptat să se ferească de atingerea lui.

Pe fată a cuprins-o o tristeţe subită. Cinci încerca să se apropie de ea tocmai acum, când se pregătea să-i trezească ura din nou – spunând adevărul.

— Starling? a îngânat Ciocan-stejar. Aştept.

Câinele a schelălăit în spatele ei şi Doisprezece şi-a dat seama că trebuia să vorbească. Cuvintele aveau s-o condamne, să schimbe imaginea celorlalţi despre ea; poate că aveau chiar să-i silească s-o abandoneze.

Dar, dacă aşa avea s-o salveze pe Şapte, atunci merita.

Capitolul 33

— M-am dus la Lojă după moartea familiei mele, ca să mă antrenez ca Vânător, a spus Doisprezece pe un t on rece, privind în adâncurile ameţitoare ale ochilor bă trânului copac.

Avea dubii că Ciocan-stejar se va mulţumi numai c u atât, dar merita încercat.

— Aha, a strigat el. Atât de aproape de adevăr şi to tuşi atât de departe.

Apoi a vorbit mai departe cu un aer trist:

— Câinele pare un Păzitor atât de cumsecade, dar mă întreb dacă nu-i va fi greu să trăiască numai cu trei picioare.

— Stai! a ţipat Doisprezece.

Nu suporta gândul ca Păzitorul să fie schilodit, şi as ta din cauza ei.

— Am venit după ce satul meu a fost măcelărit de clanul peşterilor. Voiam să deprind abilităţile Vânătorilo r.

Ciocan-stejar a zâmbit sumbru:

—

Vrei să fii Vânător?

Doisprezece a inspirat adânc.

— Nu.

Cinci şi Şase s-au foit lângă ea, dar fata nu s-a uitat la ei; deja le simţea şocul şi dezamăgirea. S-a încordat, încercând să le ţină piept.

— Atunci de ce trebuie să înveţi abilităţile lor? a înt rebat Ciocan-stejar.

Doisprezece a ezitat. Copacul a privit spre Câine şi apoi iarăşi spre ea. Aluzia era evidentă.

— Ca să-mi răzbun familia, a spus Doisprezece, mu

lţumită că vocea îi răsuna puternic, în ciuda zbuciumul ui din inimă.

Niciodată nu vorbise despre planul ei şi nici nu dori se s-o facă, dar urletele Câinelui îi înmuiau sufletul într- atât încât nu putea să păstreze tăcerea.

— Clanul peşterilor i-a ucis. Am de gând să le răspu nd cu aceeaşi monedă.

Doisprezece a înfruntat privirea lui Ciocan-stejar fă ră să clipească.

— Înţeleg, a spus Ciocan-stejar, mimând surprinder ea. O vrajbă de sânge. Cineva nu a prea fost atent la Ju rământ. Ei, ce crezi despre asta, Şase?

Ca un reflector, Ciocan-stejar şi-a îndreptat atenţia de la Doisprezece la Şase, lăsând-o fără aer şi cu inima pârjolită. De când îi murise familia, o mânase visul la ră zbunare, dar acum, după ce îi dăduse glas, se simţea ci udat de pustiită şi de împuţinată. A ignorat sentimentu l, refuzând să-l cerceteze mai atent.

— N-nu ştiu, a spus Şase.

— Şi aşa ajungem în sfârşit la Băiatul care Minte, a spus Ciocan-stejar încet, cu o încântare evidentă. Am l ăsat ce-i mai bun la urmă.

Băiatul era foarte palid şi stătea drept ca o vargă. Doisprezece a fost cuprinsă de remuşcări îndată ce a r ecunoscut-o, dar o parte mică din ea era curioasă.

— De ce te-ai dus la Loja Vânătorilor, Băiat care Mi nte?

Şase a inspirat adânc şi, oftând, a început să vorbe ască.

— Şi părinţii mei au fost ucişi.

S-a uitat la Doisprezece şi fata a tresărit, văzând di sperarea de pe chipul lui.

— Fără ei am simţit că nu mai am loc în clan, aşa c ă am plecat la Lojă.

— Hmm, a încuviinţat Ciocan-stejar îngândurat. Înţ eleg. De ce au fost ucişi părinţii tăi?

— *De ce?* a strigat Şase, fără a-şi mai putea ascund e furia. De unde să ştiu eu? Erau oameni cumsecade!

— Desigur, a murmurat Ciocan-stejar. Ei poate că t e afli în aceeaşi situaţie ca Doisprezece; poate că şi păr inţii tăi au fost ucişi de clanul peşterilor?

— Eu… nu… a bâiguit Şase, cu umerii înmuiaţi.

— Cum poţi fi atât de sigur? a întrebat Ciocan-steja r cu o voce mieroasă. Satul lui Starling a fost ras de pe faţa pământului. Din câte văd, clanul peşterilor e în sta re de orice. Erai de faţă când au murit?

— Nu.

— Atunci de unde ştii că nu i-a ucis clanul peşterilo r?

Ciocan-stejar l-a fixat pe Şase cu privirea plină de s tele sclipitoare. Băiatul nu a spus nimic, dar s-a uitat la Doisprezece cu teamă şi regret.

O voce mică i-a şoptit fetei de undeva, din străfund ul minţii: Şase ştia multe despre pietrele selenare. Clan ul peşterilor exploata pietrele selenare. Şi acum se uita la ea cu privirea asta stupidă, plină de regret.

Apoi sângele i-a vuit în urechi şi au cuprins-o groaz a şi scârba. Şase, care-i salvase viaţa. Şase, care o încu rajase senin chiar şi în clipele ei cele mai întunecate. Ş ase, pe care începuse să-l considere prieten. Disperare a a sugrumat-o cu degete îngheţate şi Doisprezece i-a î ntâlnit privirea, respirând sacadat.

— Îmi pare rău, a şoptit el. Dar…

— Târâtor de peşteră! a şuierat Doisprezece şi inim a i-a bătut violent în piept.

Şase nu a spus nimic.

— Nu am terminat cu tine, Băiat care Minte! a răsu nat vocea inumană a lui Ciocan-stejar, amuţindu-i pe to

ţi.

— Nu-ţi mai răspund la nicio întrebare! a strigat Şase, cu faţa albă ca omătul.

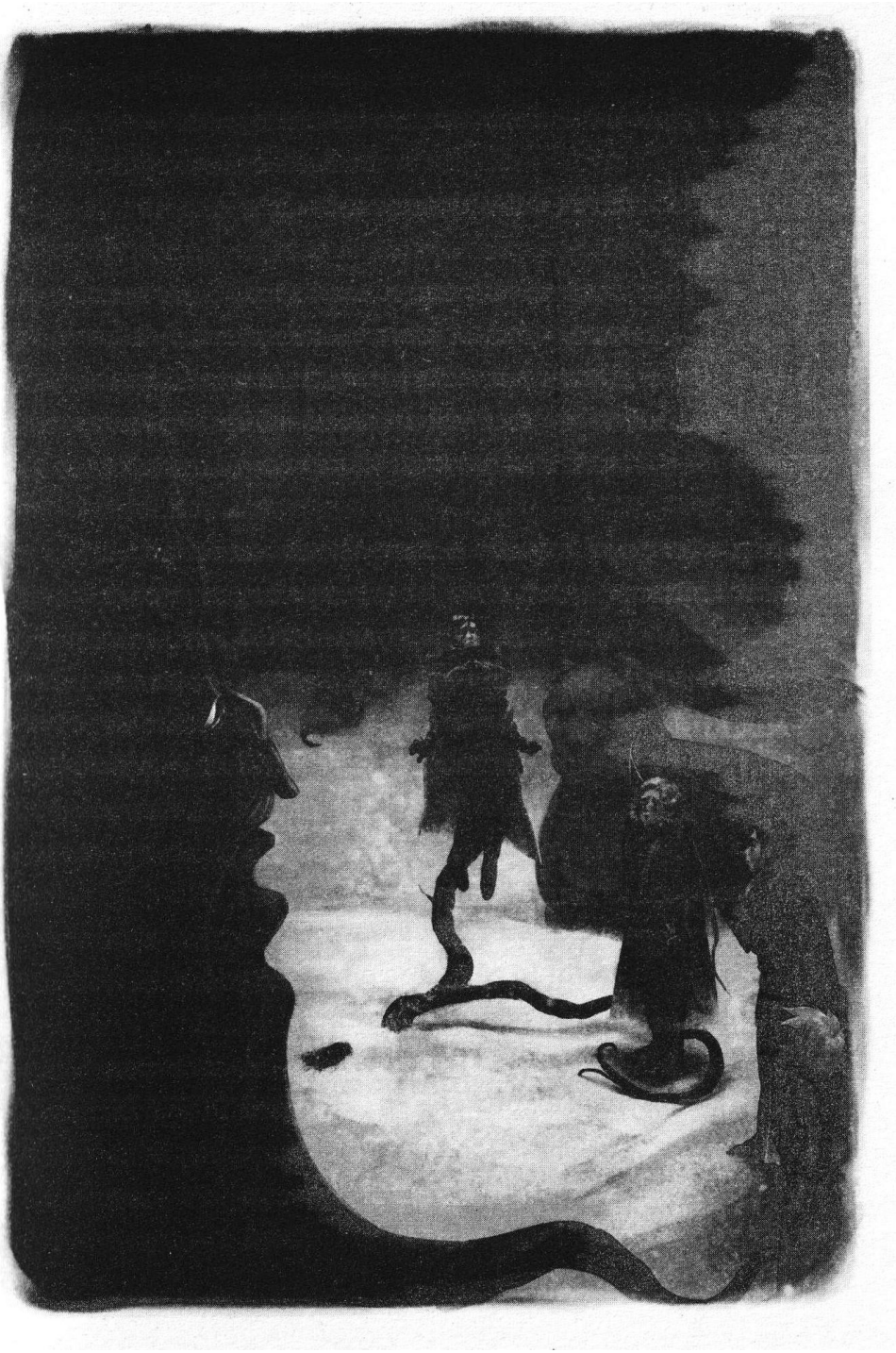

u? Dar parcă aveam o înţelegere.

Ciocan-stejar a ridicat dintr-o sprânceană şi pământul s-a cutremurat sub picioarele lui Doisprezece. Au răsărit rădăcini care i s-au înfăşurat în jurul picioarelor şi au pus-o în genunchi. Până să apuce să lovească măcar o dată cu topoarele, rădăcinile i-au prins şi încheieturile mâinilor şi gâtul, trăgând-o pe spate într-o poziţie imposibilă, în care abia mai putea respira.

— Ai grijă, Starling, a chicotit Ciocan-stejar, poate că încă un membru al familiei tale va fi ucis de clanul peşterilor.

Şase a strâns ochii şi a clătinat din cap.

— Încetează… Las-o în pace!

— Cu plăcere, a spus Ciocan-stejar zâmbind. După ce îmi răspunzi la ultima întrebare.

Şase a plecat capul resemnat.

— Cine e fata pe care o căutaţi? a întrebat copacul.

— Şapte, a spus Şase vlăguit.

— Şi ce înseamnă ea pentru tine?

Ochii lui Ciocan-stejar licăreau:

— De ce ai venit în căutarea ei?

Şase a inspirat adânc, a tremurat şi a ridicat ochii, întâlnind privirea lui Ciocan-stejar.

— E sora mea, a spus el.

Capitolul 34

Cinci a icnit de uimire şi Doisprezece a închis ochii, cuprinsă de disperare. Toate se legau: toate momentele în care Şase îi îmboldise să meargă mai repede, faptul că o evitase pe Şapte la Lojă, dar apoi încercase s-o salveze după ce fusese răpită. Piesele s-au pus cap la cap şi Doisprezece a înţeles îngrozită că pornise într-o misiune pentru salvarea unei fete a clanului peşterilor şi

că se împrietenise cu un băiat al aceluiaşi clan. Înţeleg ând cât de greşit era, i s-a făcut rău.

Ciocan-stejar a râs vesel:

— Of, de ani întregi n-am mai întâlnit o echipă atât de nepotrivită!

— Doisprezece, a şoptit Şase, încercând s-o îndupl ece să se uite la el.

Rădăcinile care îi imobilizau pe Doisprezece şi pe L abă-de-vulpe s-au retras. Fata s-a ridicat încet.

— Doisprezece, a repetat băiatul.

Nu ştia care dintre sentimentele vijelioase ar fi ieşit la suprafaţă dacă ar fi întâlnit privirea lui Şase, aşa că s -a dus repede la Câine. Păzitorul încă zăcea ameţit pe pământ.

— E sora ta? a întrebat Cinci uluit. De ce nu mi-ai *zi s?* Atâta lucru puteai şi tu să-mi spui cu încredere! Te-a m urmat până aici orbeşte, a fost cât pe ce să mor şi e *clar că* tu ştii mult mai multe despre…

— Ajunge, a cârâit Ciocan-stejar, oprindu-se din râ s. Mă voi ţine de cuvânt şi vă voi trimite la cetatea spiri duşilor, ca Băiatul care Minte să-şi poată salva preţioas a soră. Sau n-aveţi decât să vă rupeţi gâtul unul altuia, voi alegeţi.

Le-a zâmbit binevoitor, iar Doisprezece şi-a luat to poarele de unde le scăpase. Înainte să apuce să judece coerent, Labă-de-vulpe a apărut lângă ea şi a ţinut-o în loc cu o putere surprinzătoare.

— Îmi pare rău, a şoptit el, cu ochii aurii plini de lac rimi. Nu s-a mai purtat aşa niciodată. V-am spus, pădur ea se schimbă. Dar, te rog, dacă vrei să trăieşti, stăpân eşte-ţi furia.

Doisprezece s-a cutremurat, respirând sacadat, dar a reuşit să încuviinţeze scurt din cap.

— Adunaţi-vă în faţa mea, a strigat Ciocan-stejar.

Moxiule, gata cu bâiguielile şi tu, Câine, ridică-te. Eşti f ăcut din piatră, de ce te zvârcoleşti pe pământ ca un p ui?

Mârâind furios, Câinele s-a ridicat în picioare, împle ticindu-se şi sprijinindu-se de Doisprezece cu atâta put ere, încât fata a fost cât pe ce să cadă.

— Foarte bine, a îngânat Ciocan-stejar când Calcă-Sigur s-a apropiat încet şi precaut de Şase. Acum voi d eschide gura ca să intraţi în ea.

— Poftim?

Preţ de o clipă, toţi au fost solidari în neîncrederea lor.

Deasupra, Ciocan-stejar a deschis gura. Dinăuntru î i întâmpina acelaşi întuneric lucitor ca al ochilor acestu ia.

Cinci s-a dat înapoi, cutremurându-se.

— Cred că *glumeşti.* Chiar îţi închipui că suntem at ât de proşti încât să-ţi intrăm bine mersi în gură?

Ciocan-stejar nu a răspuns. A căscat gura din ce în ce mai mult. Maxilarul de jos i s-a desprins ca al unui ş arpe şi hăul întunecat s-a întins pe lungimea trunchiulu i lat, până când a atins pământul dinaintea lor.

— Ştiu că pare ceva neobişnuit, dar vă spune adev ărul, s-a bâlbâit Labă-de-vulpe, văzând că nimeni nu fa ce vreo mişcare spre trunchiul copacului. Şi eu am mai călătorit în felul ăsta. Nu e incomod. Dar aţi face bine s ă vă grăbiţi; mergeţi înainte să-şi piardă răbdarea.

De parcă ar fi mânat o cireadă, moxiul i-a îndemna t să se apropie de copac. Toţi i s-au împotrivit.

— Nu, a spus Cinci simplu. Până aici. Amândoi sunt eţi mincinoşi şi nu mai fac niciun *pas* alături de voi. Nu fără încredere.

— Încredere? a întrebat Şase sumbru, cu sprâncen ele ridicate şi cu buzele strânse într-o linie subţire.

Pe obrajii lui Cinci au reapărut petele de culoare.

— Vaaai! a strigat Labă-de-vulpe, sărind de pe un p icior pe celălalt. Ciocan-stejar închide poarta – trebuie s ă treceţi acum, altfel nu mai luaţi urma prietenei voastr e.

Într-adevăr, în faţa lor, Ciocan-stejar închidea gura, cu ochii mijiţi ca două fante ameninţătoare.

— Iertaţi-mă, a strigat Labă-de-vulpe, dar nu vă las să irosiţi şansa asta după ce aţi ajuns atât de departe.

A ridicat mâinile, a schiţat repede în aer un număr uluitor de mişcări, apoi a strigat un cuvânt care a străp uns simţurile lui Doisprezece şi a dispărut. Înainte ca vr eunul dintre ei să se poată opune sau măcar să scoată vreun sunet, toţi au fost azvârliţi în gura lui Ciocan-stej ar, lăsând moxiul singur în Poiana Inimii.

Doisprezece a căzut într-un întuneric absolut, cu ini ma bubuindu-i cumplit. A căutat disperată ceva de care să se apuce, dar nu a găsit nimic. Apoi, deodată, s-a tr ezit cu faţa pe pământ, cu nasul şi gura pline de zăpad ă pufoasă şi cu ghearele lui Widge înfipte chinuitor în pi ele.

Auzind un urlet, s-a ridicat în picioare buimăcită, cu simţurile date peste cap. Şase stătea în genunchi la câţ iva paşi în faţa ei şi umerii îi tremurau. Doisprezece a î naintat împleticindu-se şi a încremenit, neînţelegând c e avea înaintea ochilor.

Se aflau pe o culme înzăpezită. În zare, cu zidurile ei de piatră roşie inconfundabile, se vedea Loja Vânăto rilor.

Ciocan-stejar îi păcălise.

Ajunseseră înapoi de unde plecaseră.

Capitolul 35

— Nu… nu înţeleg.

Faţa lui Cinci avea o paloare de om bolnav.

— Ciocan-stejar ne-a minţit, s-a stropşit Doisprezec e. După ce am trecut prin atâtea, după…

Vocea i-a tremurat şi a tăcut. Widge s-a ivit de sub blana ei îi tremurau până şi mustăţile.

Celălalt băiat încă zăcea în genunchi clătinând din cap în tăcere.

Câinele s-a dus la el.

— Ridică-te, Şase, a spus el cu blândeţe. Apucă-te de blana mea.

Băiatul s-a ridicat pe picioare şubrede ca ale unui p ui de cerb al zăpezii.

— Eşti bine? a întrebat Câinele, lovindu-l uşor cu bo tul.

Şase a holbat ochii la Păzitor.

— Am pierdut-o, aşa-i? a şoptit el deznădăjduit. N-o mai găsim niciodată.

Doisprezece a strâns din dinţi şi şi-a ferit privirea. A ridicat mâna ca să-l liniştească pe Widge şi a încercat s ă-şi îndrepte atenţia la veveriţa speriată.

Nu-i păsa de durerea lui Şase – nu *trebuia* să-i pes e. Un băiat al clanului peşterilor şi sora lui. Îi ura pe am ândoi *Criminali.* S-a gândit la Şapte, al cărei zâmbet îi a mintea atât de mult de Poppy. Preţ de o clipă, chipurile lor au tremurat şi s-au contopit. Doisprezece a simţit c ă i se face greaţă. Şapte nu era prietena ei, nu era sora ei. Nu s-ar fi schimbat nimic dacă ar fi salvat-o. Mai mul t, în felul ăsta şi-ar fi trădat familia, ar fi trădat amintire a lor. Dar acum nici nu mai avea importanţă.

Multă vreme au stat în tăcere. Soarele asfinţea şi t emperatura începuse să scadă. Abia atunci s-a urnit Câ inele.

— Trebuie să ne întoarcem la Lojă, a spus el greoi,

întorcându-se spre ceilalţi.

— Ce? Nu! a ţipat Şase, ridicând privirea.

Brusc, mişcările lui au deveni rapide şi agitate. A fu git la Calcă-Sigur.

— Trebuie doar să ne întoarcem în pădure! a bolbo rosit el. Ne luăm după urme şi căutăm altă cale să dăm de Şapte. Am putea să…

A tăcut când a văzut că Cinci clătina din cap.

— Nu, a spus el foarte încet, tremurând din cauza e moţiilor reprimate. Refuz. Pe tot îngheţul, refuz să mai trec o dată prin toate de dragul tău. Credeam că sunte m prieteni Credeam că ai încredere în mine, dar mi-ai a scuns *atât* de multe. A fost cât pe ce să mor, Şase! Ţi-a r fi păsat măcar?

— Încredere, a spus Şase, strângând între degete b lana lui Calcă-Sigur. E a doua oară când aduci vorba de asta. Tu ce încredere ai avut în mine? Ar fi trebuit să-m i spui ce simţi pentru mine.

— De ce? a întrebat Cinci. Ce importanţă ar fi avut?

Apoi a privit spre Doisprezece, vorbind cu încordar e:

— Ciocan-stejar s-a folosit de ea în loc să mă aleag ă pe mine. Asta lămureşte totul.

Fără să vrea, fata a tresărit stânjenită.

— Ce?

Băiatul respira greu:

— Ca să mă silească să-i răspund, l-a ameninţat pe Şase. Dar, în timp ce îl interoga pe Şase, te-a ameninţa t pe tine. Nu pe mine.

Gelozia lui era evidentă şi Doisprezece a râs amar. Furia lui Cinci s-a revărsat.

— Şi tu, Doisprezece! Nu eşti cu nimic mai brează. I-ai minţit pe toţi de la Lojă, ai furat mâncare şi ore de antrenament de la cei care vor cu adevărat să devină V

ânători şi cred sincer în importanţa muncii lor. Mi-e scârbă de tine.

— Chiar nu-mi pasă ce crezi tu despre mine, a spus fata plină de venin.

Mânia o mistuia pe dinăuntru.

— Încetaţi amândoi! a strigat Şase. Ciocan-stejar n e-a întors unul împotriva celuilalt. Acum îi dovedim că a câştigat.

— Nu mă deranjează, a spus fata. Mai bine câştigă el decât să câştigi tu.

— Asta ce vrea să însemne? a întrebat băiatul, cutr emurându-se.

— Încetaţi, a mârâit Câinele, încercând să intervină între ei.

Doisprezece l-a ocolit în fugă.

— Chiar trebuie s-o spun pe faţă? a şuierat ea. Faci parte din clanul peşterilor. Neamul tău mi-a ucis toată f amilia, mi-a omorât tot satul, până şi animalele. Mi-au t rebuit trei zile ca să-i îngrop pe toţi. Trei zile pline de n oroi şi de sudoare, de sânge care aş fi vrut să fie al me u. Trei zile m-am luptat cu ciorile care dădeau târcoale stârvurilor. Chiar crezi că aş fi încercat s-o salvez pe Şa pte dacă aş fi ştiut că e una de-a lor? Nu! Sper că a şi murit.

S-a lăsat o tăcere ameţitoare. Doisprezece ar fi vru t să-şi retragă cuvintele îngrozitoare, dar le rostise dej a, mai distrugătoare decât i-ar fi fost topoarele vreodat ă.

A văzut că Şase se cutremură până-n miezul fiinţei şi, când a vorbit, vocea i-a tremurat de emoţie.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Rămâne persoana p e care o ştii. Ea ţi l-a dat pe Widge.

Fata nu s-a putut mişca, n-a putut vorbi. Widge stă tea pe umărul ei ca o statuie.

— Dă-mi piatra ei selenară, a spus Şase pe un ton mai aspru, cu respiraţii sacadate. A fost o greşeală să ţi -o dea.

— Piatra selenară e a lui Şapte? a întrebat Cinci co ntrariat.

Cu un amestec de uimire şi ruşine, Doisprezece a s cos piatra din buzunar şi mai că a aruncat cu ea în Şas e, surprinsă de reţinerea cu care s-a despărţit de ea. L umina ei îi oferise un sprijin de nădejde în ultimele zile.

— Da, a ei, s-a răstit Şase, luând-o de pe jos şi strâ ngând-o la piept.

— Încă un lucru pe care ai fi putut să mi-l spui, a zi s Cinci cu răceală, recăpătându-şi stăpânirea de sine. C âte mi-ai mai ascuns de fapt? Ştii de ce a fost răpită?

— Ce mai contează acum? a întrebat Şase amar.

— Deci ştii! a exclamat Cinci, strigând de-a dreptul. Şi nu ţi s-a părut corect să ne spui şi nouă? N-ai nimic î mpotrivă să te foloseşti de noi, dar, *clar,* nu simţi nevoi a să ne arăţi şi încredere!

A clătinat din cap şi s-a cuprins cu braţele, evident îndurerat.

— Şase? a întrebat Câinele, întorcându-se spre el, c u o sclipire periculoasă în ochi. E adevărat?

— Vânătorii nu ne lasă nici să ne păstrăm numele! a strigat Şase, făcând ochii mari. Îţi închipui că mi-ar fi îngăduit să rămân cu sora mea?

Lui Doisprezece i-a venit în gând o amintire durero asă: Bătrânul Hoarfrost, rece precum îi era numele, luâ nd topoarele tatălui ei, câtuşi de puţin impresionat de r ugăminţile şi lacrimile ei. S-a scuturat furioasă.

— Şapte a insistat să mergem la Loja Vânătorilor î mpreună, a spus Şase. M-am rugat de ea să ne ducem în altă parte, dar a refuzat. Trebuie să fi ştiut că aveau să se întâmple toate astea, dar nu a spus nimic. I-a dat

piatra selenară lui *Doisprezece* şi nu înţeleg de ce!

Privirea istovită a lui Cinci s-a prefăcut într-o expre sie bănuitoare şi apoi de-a dreptul confuză.

— De unde să fi ştiut că avea să se ajungă aici?

Doisprezece era convinsă că şi pe faţa ei se citea a ceeaşi expresie de pe chipurile Câinelui şi ale lui Cinci. A încercat să-şi spună că n-o interesează, că nimic din toate astea nu avea importanţă, dar i se stârnise o curi ozitate arzătoare.

— Nu ştiu!

Şase a ridicat mâinile şi a oftat frustrat:

— E… e greu de explicat. Pur şi simplu ştie anumit e lucruri.

— Trebuie *neapărat* să ne dai o explicaţie mai cu n oimă, a şuierat prietenul lui, abia stăpânindu-şi furia.

— Fie, a spus Şase, frecându-şi faţa cu o mână. A… a început când era mică. Se întâmpla să aibă vise care se adevereau. Dar a crescut şi situaţia a devenit mai c omplicată. În loc de simple evenimente, vedea cărări, d rumuri spre posibile deznodăminte din viitor şi toate că ile pe care s-ar fi putut ajunge la ele. Acum le vede pes te tot, în toate, chiar şi când e trează.

Doisprezece s-a străduit să priceapă ce spunea Şas e, dar fără succes. Lângă ea, Câinele încremenise.

— Vede viitorul? a întrebat Cinci în cele din urmă.

— Da, a spus Şase, ascunzându-şi faţa în mâini şi i nspirând tremurător.

Ceva s-a legat în mintea lui Doisprezece.

— De aceea au răpit-o, a spus ea, simţind o satisfa cţie amară pentru faptul că desluşise misterul.

Cinci a fluierat încet.

— Asta da putere.

Apoi s-a încordat brusc.

— Stai, asta chiar *este* o putere! a repetat el, căutâ

ndu-l pe Şase cu ochii holbaţi. Aşa ceva… nu înseamnă că e vrăjitoare?

Fetei i s-a zburlit pielea de pe braţe şi l-a scărpinat pe Widge după urechi, mai mult ca să se liniştească pe sine decât pe el.

— Nu ştiu, a spus Şase trist. Picturile noastre rupes tre ne arată că cei de la Icegaard vin mereu să le ia pe vrăjitoarele născute în clanuri. Am aşteptat şi-am tot aş teptat, dar n-a venit nimeni. După ce ne-au fost omorâţ i părinţii, Şapte a spus că trebuia să mergem la Lojă. D ar nu mi-a spus niciodată de ce şi nici că aveau să se în tâmple toate astea.

Vocea îi tremura.

— Nici nu v-am văzut să vorbiţi unul cu altul, a spu s Cinci mirat.

Încordarea îi mai părăsise umerii.

Şase s-a cutremurat:

— Nu am vorbit. Ne-am luat rămas-bun înainte să a jungem la Lojă, după care eu am luat-o înainte, ca să n u ajungem în acelaşi timp. Ne-am dat seama că trebuia să-i convingem pe toţi că nu ne cunoaştem şi cea mai s implă cale era să ne evităm cu totul.

Înăuntrul lui Doisprezece a clocotit o furie neaştept ată. Şapte păruse mereu atât de singuratică – ceilalţi el evi o batjocoreau, râdeau de ea şi singura persoană ca re o cunoştea, propriul ei frate, o ignora. Îl lăsase până şi pe prietenul lui cel mai bun să se ia de ea.

— Deci aşa îşi poartă de grijă unul altuia cei din cla nul peşterilor? a întrebat ea cu răceală. Asta explică m ulte.

O venă a zvâcnit pe gâtul băiatului.

— Nu ştii nimic despre noi, a mârâit el. Şi nu eşti si ngura căreia i-au murit oameni apropiaţi. Părinţii mei a u fost ucişi fără rost. Absolut fără rost. Numai din cauza

clanului nostru. Nici măcar n-au fost jefuiţi, pur şi simpl u au fost lăsaţi în noroi ca nişte gunoaie.

A început să respire greu şi a continuat:

— Toate clanurile ne urăsc, şi pentru ce? Din prosti e, de-aia. Dintr-o teamă generată de ignoranţă şi din c auza unor întâmplări care s-au petrecut cu veacuri într egi în urmă.

A fixat-o cu privirea, strâmbând din buze.

— Uită-te la tine: acum câteva ore, eram prieteni. Am rămas acelaşi, dar acum mă urăşti pentru că ai afla t că mă trag din clanul peşterilor. Şi pentru că îţi închip ui că eu sunt monstrul!

A clătinat din cap scârbit.

— Monstru? a repetat fata, simţind că-i fierbe sâng ele în vene. Nu eşti un monstru, a spus ea cu grijă, ale gând cuvintele cele mai tăioase. Eşti doar un frate groa znic.

Lui Şase i s-a tăiat respiraţia.

— Sunt un frate mai bun decât ai fost tu soră.

Instantaneu, fata l-a izbit cu pumnul în obraz şi a v ăzut piatra selenară zburându-i din mână. S-a repezit l a el, iar băiatul a început să-i zgârie faţa, încercând s-o azvârle de pe el. Widge a ţipat şi a luat-o la fugă, în tim p ce Doisprezece lovea iar şi iar în orice punct moale p e care îl găsea pe trupul lui Şase, blestemând blănurile care-l protejau. Un pumn a ţâşnit ca de nicăieri şi a nim erit-o fix în maxilar, sucindu-i capul.

Cinci ţipa şi Calcă-Sigur a luat-o la fugă, dar Doispr ezece abia i-a observat, chinuindu-se să blocheze lovit urile lui Şase şi dându-i şi ea câteva.

— Încetaţi! a lătrat Câinele, sărind la ei ca să-i desp artă şi făcând zăpada să-i scârţâie sub picioare.

Apoi i-a înfipt lui Doisprezece colţii prin blană, până la umăr, şi fata a ţipat. După ce a relaxat fălcile, i s-a s

muls din strânsoare.

Îi curgea sânge pe faţă de la o arcadă spartă, iar lu i Şase i se înroşise bărbia sub şuvoiul care-i curgea din nas.

— Doisprezece! a schelălăit Câinele. Îmi pare rău! Eşti bine?

Umărul a început să-i zvâcnească dureros şi nu s-a încumetat să-l privească. Băiatul a scuipat sânge pe al bul prea strălucitor de pe jos şi Doisprezece a simţit că furia i se cristalizează într-o hotărâre rece – luase deciz ia de a nu mai face parte din misiunea de salvare a lui Şapte. Nu avea motiv să mai zăbovească niciun minut.

Şi-a înşfăcat desaga, l-a chemat pe Widge pe umăr şi, într-un moment de răutate crasă, s-a aplecat şi a lua t de pe jos piatra selenară, vârând-o în buzunar. Apoi a luat-o din loc.

Nu a privit în urmă. Cu fiecare pas, înăuntrul ei pul sa o furie oarbă care-i înăbuşea gândurile raţionale. Aju tase clanul peşterilor şi astfel îşi trădase propria famili e. S-a cuprins cu braţele şi a grăbit pasul, sperând să pi ardă urma gândurilor învolburate care o chinuiau. Widg e îi stătea ţeapăn pe umăr, amuţit de şoc, în vreme pe picioarele ei îi purtau înapoi la Lojă.

Soarele cobora după munţi şi din strălucirea lor ră mânea doar o lumină slabă, de un portocaliu cald. În za re, pe podurile cereşti, Doisprezece a văzut figuri care aprindeau mangalurile. Priveliştea aceasta familiară a î ncălzit-o împotriva voinţei şi a iuţit pasul şi mai mult.

N-ar fi putut spune ce a făcut-o să se oprească în p lin avânt, dar nu se ştie ce instinct primar a silit-o să pr ivească din nou, cu mai multă atenţie. A cercetat cu m ai multă nelinişte zidurile înalte şi podurile cereşti până când a observat: focul din mangaluri era verde. Precu m focul spiriduşilor.

Abia începuse să-i înţeleagă semnificaţia când cev a a lovit-o cu putere în ceafă şi totul a dispărut.

Era târâtă de glezne şi capul i se hârjâia pe pământ ul inegal, provocându-i durere. Imagini fără noimă îi str ăfulgerau privirea şi apoi se stingeau în beznă.

O poartă mare s-a deschis fără zgomot.

Zidurile au închis cerul tot mai întunecat.

În jos. Fiecare treaptă îi zbuciuma chinuitor dosul c apului.

Nemişcare.

Frig.

Tăcere.

După ce s-a trezit, nu a înţeles unde era şi de cât ti mp stătea acolo. O străpungeau săgeţi de durere, radii ndu-i din cap de-a lungul tuturor nervilor din trup. Umă rul încă îi zvâcnea în locul în care o muşcase Câinele şi în gură simţea gustul de sânge vechi. A gemut şi s-a gh emuit şi mai strâns.

Ce se întâmplase?

Zăcea pe nişte paie aspre, în fundul unei celule. O singură lumânare ardea mocnit între gratiile uşii.

Era clar, se afla în temniţa Lojii Vânătorilor. Preţ de o clipă confuză, s-a întrebat dacă nu cumva toate fuses eră un vis, până când a simţit că îi zvâcneşte capul şi c ă o doare şi, ridicând degetele, a simţit o pată caldă, u medă şi lipicioasă.

S-a ridicat anevoie, ignorând suferinţa care-i zbiera în trup, şi a mijit ochii împrejur.

— Widge? a icnit ea imperceptibil. Widge, eşti aici?

A ciulit urechile, sperând să audă ceva de la el, dar toate erau cufundate într-o tăcere sinistră. Inima i s-a s trâns agonizant când a înţeles că veveriţa chiar nu era acolo. Cercetând celula, a descoperit că nu lipsea doar

Widge – îi dispăruseră şi sacul, şi topoarele, şi piatra se lenară.

Treptat, înăbuşindu-şi panica din ce în ce mai mar e, Doisprezece a încercat să-şi amintească ce se întâm plase.

Labă-de-vulpe. Ciocan-stejar. Bătaia aceea cumplit ă.

Unde era Widge? Unde erau ceilalţi? Oare o căuta u? Oare-i păsa? O măcinau remuşcările pentru cuvintel e rostite. A avut o pornire iraţională să-i ceară iertare l ui Şase, dar a stăvilit-o. Când spera ca el şi Cinci să se i erte unul pe celălalt, când spera să n-o facă. Emoţii co nfuze îi vuiau încoace şi-ncolo în inimă, într-atât încât n u mai voia decât să evadeze din propria minte.

De n-ar fi aflat că Şase şi Şapte se trăgeau din clan ul peşterilor. Aproape că tânjea după ideea asta. Începe use să-l considere prieten pe Şase. Şi Şapte semăna at ât de mult cu Poppy. Nu şi-ar fi recăpătat surioara dacă o salva pe Şapte, dar tot ar fi fost ceva. Ceva bun. Acu m toate erau distruse – Şase era un mincinos şi Şapte ... Şapte nu mai era.

Doisprezece s-a scuturat toată; nu trebuia să-i pes e de duşmani. Altfel, unde ar fi ajuns? Să-i ierte pe cei care îi uciseseră familia şi-i furaseră viaţa? Să le permit ă să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi în timp ce ei îi refuzaseră această viaţă? Bineînţeles că nu: trebui a să-şi pună familia pe primul loc, să le onoreze amintir ea.

Şi-a adunat genunchii la piept amărâtă. Chiar şi cu braţele strânse pe lângă trup, îi era rece fără căldura pl ăcută a lui Widge lipită de ea. Unde o fi fost? Oare era t eafăr? De teamă pentru el, îi venea greu să respire. O l acrimă rece i-a alunecat pe obraz când şi-a odihnit cap ul pe genunchi, încercând să se împotrivească gânduril

or negre ca temniţa.

Aproape că îşi făcuse prieteni şi apoi îi atacase, îi părăsise. Îl pierduse pe Widge. Acum era cu adevărat singură. Poate că altceva nici nu merita.

— Asta pur şi simplu nu e adevărat, Starling.

Mama părea obosită şi cam iritată.

— Ba este!

Vocea lui Starling, furioasă.

— A făcut-o intenţionat! A rupt coarnele lui Cerbişor. Una ca asta nu se întâmplă din greşeală!

Culorile tremurau, când limpezi, când obscure, prezentul şi trecutul se amestecau şi Doisprezece a clipit până când scena i s-a conturat clar înaintea ochilor.

Mama şedea pe un scăunel mic, cu o viaţă de om în urmă.

Capitolul 37

Mama ei stătea aşezată în spatele casei, amestecând în ceaunul lor cel mai mare, suspendat deasupra flăcărilor. Alături avea un coş cu flori de lavandă separate cu grijă de tulpiniţe. Era o zi călduroasă şi focul era fierbinte; părul întunecat şi neîmblânzit al mamei i se lipea de frunte în şuviţe transpirate. Cu o mână amesteca şi cu cealaltă îşi făcea vânt, privind-o pe fata ei mai mare. Starling stătea în faţa ei, roşie în obraji şi înţepenită de o furie răzbunătoare.

— Of, Starling, a oftat mama ei. Fie. Cheam-o pe Poppy.

Starling parcă mai avea puţin şi exploda.

— De ce? Nu mă crezi?

— Te cred, a spus mama ei cu o notă de încordare ameninţătoare în voce. Dar voi asculta ce are de spus şi ea. Nu pot să las săpunul aşa că te rog s-o aduci tu, a

mai adăugat, făcând semn spre ceaunul aburind.

Doisprezece s-a apropiat încet, inspirând mirosurile bine ştiute ale satului Poa: fum de lemn, iarbă, animale blânde. A plimbat degetele pe pereţii lăcuiţi ai casei, fă ră a-şi lua ochii de la spatele mamei. Ar fi vrut să-i vad ă chipul, dar, când s-a apropiat, Starling a pornit cu o î ncruntare furtunoasă, călcând apăsat şi urlând numele surorii ei. Doisprezece n-a putut decât s-o urmeze.

— Poppy? a ţipat Starling, trecând pe lângă casă, î n drum spre pajişte. POPPY! UNDE EŞTI?

— Nu mai zbiere atâta, a strigat Bătrânul Skylark, a plecându-se pe fereastra casei din vecini. Lasă plozii şi moşii să se odihnească!

Oarecum jenată, Starling aplecat capul şi i-a cerut i ertare.

— Dar aţi văzut-o? a întrebat ea, ridicând cu spera nţă ochii la faţa bătrânului.

— Da, a oftat el. S-a dus la şura vitelor acum vreo z ece minute. Părea tare supărată.

— Aşa îi trebuie, a bombănit Starling. A dat de bele a.

— Chiar aşa? a mormăit Bătrânul Skylark, dispărân d în umbra răcoroasă a locuinţei sale.

Fata a ezitat, privind în capătul pajiştii, la şură, apo i a scos bărbia înainte şi a pornit spre ea cu paşi apăsaţ i. Doisprezece a urmat-o de aproape, tot mai tulburată cu fiecare pas.

— Poppy! Ştiu că eşti aici! a strigat Starling, dând u şa de perete după un minut.

Un sunet ca un suspin, care venea din podul cu fâ n, i-a confirmat bănuiala. Capul întunecat al lui Poppy s -a ivit peste margine, privind în jos cu ochi înroşiţi.

— Ţi-am... ţi-am spus deja că-mi pare rău, a bâiguit ea printre sughiţuri. O să-l repar pe Cerbişor, promit!

— Nu poţi, ştii bine, a spus Starling amărâtă deoda tă. I-ai rupt coarnele. E distrus.

— N-am vrut, a şoptit Poppy. Îmi pare rău.

Chipul fetei mai mici era îmbujorat şi plin de regre t. Preţ de o clipă, a părut că Starling avea să se înmoai e – îşi frângea degetele la spate, privind în sus, la surio ara ei. Apoi furia a năpădit-o din nou şi s-a strâmbat.

— Ţi-am spus să nu te joci cu el! Mereu eşti atât de nătângă! De ce eşti atât de proastă?

A strigat ultimul cuvânt şi Poppy a început să plâng ă din nou. Apoi, iute ca fulgerul, a coborât scara, a fugi t pe lângă Starling şi a ieşit în dogoarea strălucitoare şi arzătoare a după-amiezii.

— Nu poţi să fugi de mine la nesfârşit! a ţipat Starli ng după silueta micuţă care alerga pe pajişte. Mama vr ea să vorbească cu tine!

Bombănind supărată, a pornit cu paşi grei înapoi s pre casă.

Acum Doisprezece a urmat-o mai de aproape, neră bdătoare să-şi revadă mama. Starling a înconjurat cas a, în spatele căreia femeia încă amesteca în săpun, ad ăugând pumni de flori de lavandă.

— Nu vrea să vină, a izbucnit Starling fără să stea pe gânduri. Iar

a fugit.

— Vai, oare de ce? a spus mama, adunându-şi păru l de pe faţă.

Lui Starling nu i-a scăpat sarcasmul.

— Tu şi tata îi luaţi partea întotdeauna!

Doisprezece a ignorat-o pe Starling şi s-a holbat la mamă, sorbindu-i din ochi chipul mult iubit. A năpădit-o un dor cum nu mai simţise niciodată. S-a apropiat atât de mult, că ar fi putut să întindă mâna şi să-i atingă pă rul negru atât de familiar.

— Asta pur şi simplu nu e adevărat, a spus mama e i pe un ton calm, inspirând aerul puternic parfumat.

A observat încruntarea lui Starling şi a oftat.

— Adu-l încoace şi ia loc lângă mine.

A făcut semn spre un alt scăunel din umbra casei.

Starling s-a supus agasată, deşi dogoarea flăcărilor era aproape de nesuportat şi-i clocotea sângele.

— Uită-te la mine, a spus mama ei.

Fetei i-a fost imposibil să nu asculte de porunca din vocea ei.

— Îţi aminteşti de Redfern? Tatăl tău te-a dus acolo odată, când erai mică.

Starling a încuviinţat din cap.

— Ei bine, cu mulţi ani în urmă, cei de acolo au înc ercat să cultive făină-verde.

A făcut o pauză, ca să mai arunce un pumn de lava ndă în săpun.

— E o plantă delicată, greu de cultivat. Dar, datorit ă acestui fapt, se vinde mereu la un preţ mare. Dar în a nul acela redfern a avut ghinion – primăvara a adus o f urtună cumplită, care a culcat la pământ tânăra recolt ă. Nu s-au lăsat şi anul următor au pus seminţe noi. S-a abătut o altă furtună primăvara şi le-a zădărnicit efortu l.

Starling asculta şi pe tâmplă îi aluneca un fir de su doare. Asculta şi Doisprezece.

— În al treilea an, a continuat mama ei, oamenii s-au adunat ca să discute ce era de făcut şi au hotărât c a de data asta să planteze porumb. Primăvara a venit ş i a trecut cu vreme bună, iar recolta de porumb a avut succes. La fel au făcut şi anul următor, şi doi ani mai tâ rziu, şi tot aşa. Cinci ani la rând n-a mai fost nicio furtu nă de primăvară, dar ei n-au mai încercat să cultive făi

nă-verde.

Mama ei a dat din cap, mulţumită de povestire.

— Înţelegi ce spun, Starling?

Fata s-a holbat la ea derutată.

— Îmm...

A tăcut o clipă, apoi a continuat:

— ... dacă Poppy nu mi-ar mai strica lucrurile, le-aş avea mereu la fel de frumoase...?

— Nu! a exclamat mama uluită.

— Ei, atunci de ce nu-mi spui clar? a mormăit Starli ng. Niciodată nu-ţi înţeleg poveştile.

Deodată, mama ei a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Semeni atât de mult cu tatăl tău, a spus ea zâm bind larg. Bine. Îţi spun clar. Tu eşti ca furtuna din pove ste, Starling.

— Cum? a bolborosit Starling. Nu eu stric întruna lu crurile!

A încrucişat braţele la piept.

— Despre asta vorbeam. Tu şi tata chiar sunteţi me reu de partea lui Poppy!

— Ajunge! a exclamat mama şi din ceaun a sărit să pun, sfârâind în flăcări.

A inspirat adânc.

— Sora ta e neîndemânatică, o ştim cu toţii. Dar re acţiile tale...

A ridicat ochii la cer, de parcă norii ar fi putut să ex plice în locul ei. Vorbind mai departe, a pronunţat cuvin tele lent, alegându-le cu grijă.

— Reacţia ta, furia ta e la fel de distrugătoare ca st ângăcia lui Poppy. Poate chiar şi mai distrugătoare. La asta te-ai gândit?

— Nu.

Starling plecase umerii şi avea o privire ursuză pe chip.

— Oricum, nu-i adevărat.

— Ea strică ceva la care ţii, a spus mama, şi tu ţipi şi tot ţipi la ea până când începe să plângă. Nu-ţi dai se ama că şi tu strici ceva?

Starling a ridicat din umeri.

— Crezi că furia o să-ţi repare jucăria stricată ca pri n magie? Că o să dea timpul înapoi?

— Bineînţeles că nu, a spus Starling încruntată, răs colind cu vârful piciorului pământul prăfos de lângă fo c.

— Atunci... ce rost are? a întrebat mama.

— E vina ei! a izbucnit Starling. N-ar mai trebui să mă mai port aşa cu ea dacă nu m-ar enerva întruna.

Spre surprinderea ei, mama a râs.

— Vorbeşti de parcă n-ai avea de ales.

Starling a ridicat din umeri şi mama a privit-o cu o expresie gravă.

— Mereu poţi să alegi cum te porţi cu oamenii, Star ling, a spus ea. Când simţi furie, să te exteriorizezi nu e singura reacţie posibilă.

A tăcut un moment, aşteptând răbdătoare, dar Star ling nu şi-a luat ochii de la flăcări.

— Te-ai gândit vreodată că ar fi mai bine s-o ierţi? a întrebat ea încet. Ce ai avea de pierdut mai exact?

Lui Starling i s-au înmuiat umerii şi i s-a încruntat fr untea.

— Adică să mă prefac că nu-mi pasă. S-o las să sca pe basma curată?

— Iertarea nu e totuna cu indiferenţa, a oftat mam a. Într-un anumit sens, sunt chiar opuse.

— Mie îmi par acelaşi lucru.

Suspinele le-au atras atenţia că se apropia Poppy. Le-a apărut înainte, strângându-şi la piept păpuşa de p aie preferată, pe Min. Mama cususe o hăinuţă pentru e

a, identică cu a lui Poppy.

Starling s-a holbat la faţa surorii ei mai mici şi Dois prezece a observat ruşinea care-i apăruse brusc pe chi p, înţelegerea faptului că, deşi Poppy greşise faţă de e a, aceeaşi Poppy suferise cel mai mult. Chiar ea o făcu se să sufere.

— Ştiu... ştiu că am greşit, a spus Poppy, cu o lacri mă alunecându-i pe obraz. Nu pot să-l repar pe Cerbişo r – am încercat.

A inspirat, tremurând.

— L-am distrus.

Încă o lacrimă.

— Dar ştiu cum să-mi repar greşeala.

Suspinând, a aruncat-o pe Min în flăcări, ascunzând u-şi faţa ca să nu vadă cum ia foc.

Mama a ţipat şi a sărit în picioare, dar Starling a fo st mai rapidă. Luându-i din mână băţul cu care ameste ca în ceaun, l-a întins în foc şi a azvârlit afară păpuşa lu i Poppy, după care a sărit pe ea, înăbuşind flăcările.

— De ce ai făcut asta? a ţipat ea, întorcându-se înd ată spre Poppy.

Pe chipul surioarei ei curgeau din nou lacrimi.

— Ca... casă ştii sigur că sunt la fel de tristă ca tin e, a bâiguit ea. Şi că îmi pare rău. Chiar îmi pare rău.

— Vai, Poppy, a oftat mama lor, strângând-o în braţ e.

Starling s-a holbat la păpuşa din mâinile sale. În ciu da reacţiei rapide, paiele se sfărâmau înnegrite şi hăin uţa era distrusă.

Sub ochii lui Doisprezece, chipul lui Starling s-a str âmbat de confuzie şi vinovăţie.

— Acum înţelegi, Starling? a oftat mama.

Doisprezece a deschis ochii în bezna celulei, trezită

de cârcelul din picior. S-a ridicat cu greu, tremurând de greaţă, cu întrebarea mamei răsunându-i în toată fiinţa.

Acum înţelegi?

Nu înţelesese. Nu atunci. Cuvintele ei fuseseră ca un puzzle. Acum, în întunericul temniţei şi în bezna şi mai adâncă a propriei deznădejdi, cuvintele îi şopteau iar şi iar.

Iertarea nu e totuna cu indiferenţa.

Mereu poţi să alegi...

Capitolul 38

Cuvintele se războiau în capul chinuit al lui Doispre zece. Stătea la intrarea în celulă, cu degetele strânse pe gratii şi cu privirea ţintă la lumânarea tot mai împuţinată.

Şase era un mincinos.

Şapte dispăruse.

Nu avea importanţă. Amândoi se trăgeau din clanul peşterilor, aşa că n-avea de ce să-i pese. Neamul lor îl omorâse pe al ei. Avea să-i răzbune, nu să se lase păcălită şi să salveze o fată dispărută a clanului peşterilor. Avea să-şi onoreze familia mult iubită.

Dar oare *chiar* îi onora? i-a şoptit o voce trădătoare. Asta ar fi dorit familia pentru ea? S-ar fi simţit măguliţi de ura pe care o purta în inimă?

Gândeşte-te ce fel de persoană vrei să fii.

Cuvinte pe care i le adresase Silver aici, jos, în temniţă.

Cuvinte pe care şi tatăl ei i le adresase cu ani în urmă, într-o noapte înstelată.

Acum i-au revenit în gând, mai limpezi ca niciodată, împinse în braţele ei cu de-a sila de întunericul sâcâi

tor.

Ce însemnau toate astea? Doisprezece şi-a ascuns faţa în mâini, simţind mai mult ca oricând lipsa lui Wid ge, care ar fi ajutat-o să reziste groaznicei singurătăţi. Ce n-ar fi dat ca să-i simtă din nou lăbuţele pe umăr.

Dar Şase ce ar fi dat ca s-o recupereze pe Şapte? G ândul a luat-o pe nepregătite, dar deja ştia răspunsul: orice. Ar fi dat orice, ar fi făcut orice, ar fi *spus* orice, p entru că Şapte era sora lui. Întocmai cum şi ea ar fi dat orice ca să-i recapete pe Poppy şi pe Widge, pentru că-i iubea. O fi fost el din clanul peşterilor, dar, în privinţa asta, nu era nicio diferenţă între ei.

Atunci pentru ce erau toate? Ani întregi de planuri de răzbunare chibzuite îndelung, după care îi întâlneşt e pe primii oameni din clanul peşterilor şi… îi simpatize ază? Râsete nebune şi amare i-au pătruns trupul şi voc ea mamei i-a şoptit din nou:

Iertarea nu-i totuna cu indiferenţa.

Oare putea să-l ierte? Era prima dată când se gând ea la posibilitatea asta şi ideea aproape că o rupea în d ouă. Şase era din neamul peşterilor. Şi minţise.

Dar aproape că-i devenise prieten. Fiecare părticic ă din trupul ei a suspinat de dor după mama ei, după o chii ei liniştiţi şi după cuvintele înţelepte. Ea ar fi ştiut c um era mai bine.

Mama i-ar fi detestat visurile de răzbunare. Doispre zece a priceput atât de subit şi cu atâta convingere, înc ât i s-a tăiat respiraţia. S-ar fi îngrozit dacă ar fi aflat ce lucruri negre îşi închipuise în ultimii doi ani. La fel şi tat ăl ei, şi Poppy. Evitase adevărul acesta dificil alungând orice gând şi orice amintire legate de familia sa. Toate valorile la care ţinuseră ei se opuneau de-a dreptul pla nurilor pe care şi le făcuse ea. Îngăduise mâniei şi urii s -o otrăvească, s-o transforme în ceva ce familia ei n-ar

mai fi recunoscut.

Nu putea ignora concluzia asta. I-a deformat lumea şi a ţintuit-o locului. Şi odată cu ea a străpuns-o o durer e proaspătă, pe măsură ce amintirile pe care le înecase în laptele-somnului ieşeau la suprafaţă. Îi era dor de fa milie. Voia să le vorbească din nou, să le mărturisească temerile, să-i lase s-o consoleze şi, la rândul ei, să-i con soleze şi ea. Voia să se întoarcă în timp şi să fie o soră mai bună pentru Poppy – cât de diferită ar fi fost relaţia lor dacă ar fi primit încă o şansă.

În stomacul fetei s-a lăsat o greutate rece. Gânduri inutile. Nu era cale de întoarcere. Nu mai putea să le c eară iertare. Familia ei dispăruse pe vecie şi nimic nu p utea schimba realitatea aceasta.

Şi totuşi, a şoptit ceva, oare *chiar* dispăruseră? Înc ă le purta amintirea. Nu putea să-i ţină în viaţă pe altă cale? O învăţaseră atât de multe şi-i arătaseră ce înse mna bunătatea. Dacă exista vreo ofrandă demnă de ei, oare nu aceasta era?

Putea să devină o persoană mai bună. De dragul lo r. *Avea* să devină o persoană mai bună.

Deşi întunericul dimprejur o învăluia cu teroarea lui apăsătoare, Doisprezece s-a simţit deodată mai uşoar ă. Senzaţia era de nedescris: era întâia oară după ani î ntregi când se gândea la cei iubiţi fără ruşine, agonie s au disperare. La tatăl ei, care îi acordase încredere şi o îndemnase să fie mai bună. La mama ei, care o învăţas e să ierte şi-i demonstrase puterea mai subtilă de care era nevoie pentru aceasta. Şi la Poppy. La surioara ei, c are o admirase, o imitase şi o enervase. Doisprezece s- a gândit acum la familia ei cu dorinţa arzătoare de a-i c insti şi cu convingerea simplă că putea s-o facă.

S-a mușcat de buză şi s-a silit să-şi ordoneze gând urile. Avea să le îndrepte pe toate; nu era prea târziu.

Trebuia cumva să-l ajute pe Şase să-şi găsească sora, chiar şi dacă ar fi durat ani întregi, chiar şi dacă acum el o ura. Dar mai întâi trebuia să evadeze şi să afle ce s e întâmplase cu Loja.

Nu-i dădea pace amintirea focului verde. Oare spiri duşii veniseră aici din nou? Era imposibil; Vânătorii treb uie să fi surpat tunelul şi să fi intrat în stare de alertă, î n aşteptarea unui nou atac. Totuşi era clar că lucrurile nu erau în regulă. Probabil că încălcase o sută de reguli ale Lojii când pornise în căutarea lui Şapte, dar Vânător ii n-ar fi lovit-o niciodată în cap, târând-o inconştientă î ntr-o celulă. Ar fi dus-o la Bătrâna Silver. Nu, nu la Silve r, şi-a amintit fata cu severitate, străpunsă de încă un fior de durere.

Un sunet îndepărtat a făcut-o să se încordeze. Se a propiau paşi repezi şi, odată cu ei, lumina unei torţe. D oisprezece s-a împotrivit pornirii de a se retrage în fun dul celulei şi şi-a apropiat faţa de gratii, încercând să v adă mai bine pe coridorul întunecat.

— Cine-i acolo? a strigat ea, observând cu uşurare că vorbea pe un ton încrezător, chiar impunător. De ce sunt închisă aici?

Sub nivelul gratiilor, a strâns degetele în pumni, tre murând.

— Şşş, i-a şuierat cineva în răspuns. Vrei să te aud ă?

Vocea îi era cunoscută.

— Victory? a întrebat Doisprezece şi inima i-a tresă rit la apariţia unei siluete. Tu eşti? Ce se petrece?

Chipul instructoarei a apărut în dreptul celulei: ave a în mână o torţă care-i proiecta umbre adânci sub och i. Arăta groaznic: era palidă şi răvăşită.

Departe de Vânătorul foarte stăpân pe sine cu care se obişnuise Doisprezece.

— Au cucerit Loja, a spus Victory fără alte cuvinte premergătoare.

— Ce? a icnit ea. Cine?

Victory a vorbit mai departe, ca şi când n-ar fi auzi t.

— Trebuie să fi fost mai multe tuneluri. Mult mai m ulte. Am reuşit să cobor aici şi să scap de ei pe coridoa re, dar nu vom…

— Victory! a strigat Doisprezece, întinzând mâna p rintre gratii şi apucând Vânătorul de umăr. Cine? Cine a atacat Loja?

— Spiriduşii, a şoptit instructoarea. Foarte mulţi.

Spiriduşi. Şocul i-a ferecat buzele. Aşadar, Ciocan-s tejar se ţinuse de cuvânt. Chiar îi adusese la cetatea sp iriduşilor. Doar că aceasta se afla într-un loc neaştepta t.

Victory avea o privire sălbatică, dar ochii i s-au liniş tit când au întâlnit chipul lui Doisprezece.

— Ai avut dreptate, a spus ea. A fost o prostie din p artea lui Hoarfrost să nu creadă ce ai văzut aici. Trebui e să aducem ajutoare. Am un plan, dar am auzit când t e-au adus aici, jos, şi mi-am spus că trebuie să te scap.

Lui Doisprezece i-a sărit inima şi Victory şi-a îndrep tat atenţia asupra lacătului.

— L-ai… l-ai văzut pe Widge când m-au adus? a înt rebat ea, temându-se oarecum să afle răspunsul.

— Pe cine? a întrebat Victory.

— Pe veveriţa mea.

— Ah, mă tem că nu.

Victory nu a ridicat ochii, lucrând încruntată.

Doisprezece a dat din cap, înghiţindu-şi nodul din g ât. Probabil că Widge era undeva, în siguranţă, şi avea să-l găsească. Alternativa era de neînchipuit.

După o clipă, lacătul a ţăcănit şi uşa s-a deschis lar

g. Spre uimirea fetei, Victory a strâns-o la piept scurt şi cu putere.

— Poţi să mergi?

Fetei îi tremura vederea, dar a făcut câţiva paşi de încercare şi a încuviinţat din cap.

— Nu mi-e aşa de bine, dar o să ţin pasul.

Pe chipul lui Victory a apărut un zâmbet rar.

— Eşti o luptătoare. Haide!

Luând-o de braţ, Vânătorul a tras-o după ea pe cât eva coridoare, până când, deodată, au ajuns la baza sc ărilor în spirală. Fără urmă de ezitare, Victory a început să urce, trăgând-o pe Doisprezece după ea.

Instructoarea era curajoasă, dar asta părea o nebu nie chiar şi pentru ea.

— Ce facem? a şoptit Doisprezece. Nu putem să ieş im pe terenul de antrenament aşa, pur şi simplu.

— De ce nu? a spus Victory sumbru, urcând în cont inuare. Nu se aşteaptă la una ca asta. Până să se dumi rească, vom deschide poarta.

— Dar nu avem arme! a şuierat Doisprezece şi s-a î mpotrivit smuciturilor insistente ale Vânătorului.

— Lasă în seama mea, a spus Victory întorcând pri virea la ea. Unde sunt ceilalţi? Unde-i Păzitorul?

Holbându-se la spatele instructoarei, fata abia a au zit întrebarea. Era ceva neobişnuit pentru Victory: de o bicei era calmă, chiar rece ca gheaţa, perfect stăpână pe situaţie. Şocul provocat de atac trebuia să-i fi afecta t judecata. Doisprezece s-a opintit în călcâie şi a întors- o pe Victory cu faţa la ea, cât pe ce să cadă amândouă înapoi, pe scări.

— Nu putem să dăm buza pe terenul de antrename nt fără arme, a spus ea, străduindu-se să păstreze un t on egal. Dacă dăm de spiriduşi, o să murim până să ap ucăm să facem trei paşi. Ai spus că au venit prin tunelu

ri – hai să le găsim. Dacă reuşim să scăpăm, câştigăm t imp şi punem la cale un contraatac. Ce zici de tunelul i niţial, cel prin care a venit primul atac? Mai e deschis? Atunci aş şti să-l găsesc.

Victory a clătinat din cap şi a urcat mai departe.

— Ţi-am spus, am un plan. Va trebui să ai încreder e în mine.

Doisprezece a încuviinţat din cap. Bineînţeles că av ea încredere în Victory… dar, în acelaşi timp, toate fiinţ a ei urla că făceau o greşeală cumplită.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, i-a amintit Victory. Unde sunt ceilalţi?

— M-am despărţit de ei, a spus Doisprezece gâfâin d şi ameţind din cauza efortului. Între mine şi Şase a fo st o… am… ne-am certat.

— Dar Păzitorul?

Victory încă înainta cu spatele la ea, dar chiar şi aş a fata a văzut că umerii i se încordaseră:

— Era cu voi? Când l-ai văzut ultima dată?

Întrebările au curs repede, iar în vocea Vânătorului se citea agitaţia. Aproape că ajunseseră în capătul scăr ilor. Uşa era întredeschisă şi prin crăpătură, pe terenul de antrenament de afară, Doisprezece a zărit lumini de torţă şi mişcarea unor siluete. A cuprins-o panica.

— Victory, te rog…

— Spune-mi odată, s-a răstit aceasta, întorcându-s e brusc spre Doisprezece după ce au urcat şi ultima tre aptă.

În lumina torţelor, chipul ei era o mască schimonos ită de furie.

— Spune-mi unde-i blestematul de Păzitor *chiar ac um!*

Doisprezece s-a holbat la Vânător, cu mintea amorţ ită din cauza durerii.

Uşa s-a deschis şi în lumina de afară s-a conturat o siluetă mică. În mână acesteia ardea o minge de foc ve rde, care îi dezvăluia trăsăturile crude şi armura sclipit oare. A vorbit cu o voce gravă, aspră şi ciudat de famili ară. Era spiriduşul mag care atacase Loja mai devrem e, Doisprezece era convinsă de asta.

— Parcă ţi-am spus să laşi în seama noastră intero gatoriul, Victory, a spus el. În fond, e specialitatea noas tră.

Rânjetul i-a scos la vedere dinţii piliţi şi ascuţiţi.

Doisprezece a ţipat, aşteptându-se ca instructoare a să se repeadă la arma spiriduşului, să încerce să-l îm pingă pe scări, pe scurt, *orice* în afară de ceea ce a făc ut.

— Morgren, a oftat Victory, lăsând o mână pe umăr ul lui. Trebuia să încerc. Durează mult mai puţin şi e m ult mai puţin murdar să întrebi, pur şi simplu.

— Dar nu ţi-a ieşit, aşa-i?

Morgren a luat-o la ochi pe fată şi rânjetul i s-a lun git.

— Şi apoi, mie îmi place să mă murdăresc.

Capitolul 39

Doisprezece s-a holbat când la Victory, când la Mor gren, străduindu-se să priceapă situaţia. Înfăţişarea agi tată şi răvăşită a instructoarei dispăruse. Acum stătea dreaptă, cu capul sus, poate puţin mai dezordonată de cât de obicei, dar, altfel, era aceeaşi persoană din trec ut. Nu părea câtuşi de puţin surprinsă să întâlnească u n spiriduş mag – de fapt, părea chiar bucuroasă să-l va dă.

Victory s-a întors spre Doisprezece şi a luat-o de br aţ, trăgând-o pe terenul de antrenament. Uluirea fetei

n-a făcut decât să sporească. Cerul de deasupra era înt unecat şi Loja îi părea atât familiară, cât şi ciudată. Tor ţele ardeau cu flăcări verzi şi lumina lor bolnăvicioasă distorsiona umbrele a sute de spiriduşi care mişunau în coace şi-ncolo. De o parte a terenului octogonal se căs ca o gaură mare, încă o intrare de tunel. Figuri scunde intrau şi ieşeau din el, cărând lăzi din adâncul tunelului spre clădirea consiliului.

— Ce ai făcut? a ţipat Doisprezece, zbătându-se în strânsoarea lui Victory. Unde sunt ceilalţi Vânători?

Într-o clipă, instructoarea i-a sucit braţul la spate, d eschizând iarăşi rana lăsată de muşcătura Câinelui şi fă când-o să icnească de durere.

— Nu mi te împotrivi, Doisprezece, a şoptit Victory. Poate să-ţi fie uşor sau foarte, foarte greu.

A strâns-o cu şi mai multă putere.

— Mărturisesc, sunt puţin dezamăgită. De câte ori să-ţi spun? Vigilenţă constantă. N-ar fi trebuit să te pot lua pe nepregătite.

Doisprezece a încercat să i se smulgă din mâini şi Victory i-a sucit braţul şi mai tare. Nu avea nicio noimă. Victory făcea parte din Lojă, era un membru esenţial. E a şi Silver erau... Gândul la Silver a făcut-o să se oprea scă subit. Brusc, s-a revăzut pe terenul de antrenamen t în timpul atacului Macabrului, privind cum Silver şi Vic tory luptau cot la cot, în sincronizare perfectă... până c ând Victory s-a împiedicat, dezechilibrând-o din greşeal ă pe Silver.

Dar oare chiar fusese o greşeală?

Doisprezece nu mai putea să respire. Pieptul o strâ ngea îngrozitor.

— Silver, a icnit ea, ai... ai...

Victory a slăbit strânsoarea.

— Multă vreme Silver mi-a fost foarte dragă, a ofta

t Vânătorul, vorbind apoi pe un ton aspru. Dar, odată c u înaintarea în vârstă, a început să se înmoaie şi am de păşit-o. N-ar fi acceptat în veci era aceasta nouă a Lojii Vânătorilor. Am sesizat oportunitatea şi am profitat de ea. A murit aşa cum îşi dorea, cu săbiile în mâini.

O amorţeală ciudată o cuprinsese pe Doisprezece, dar cuvintele lui Victory au pârjolit-o. A străpuns-o o fur ie fierbinte şi amară ca cenuşa.

— A murit aşa cum îşi dorea? a izbucnit ea. Trădată de prietena cea mai apropiată?

— Ei, a recunoscut Victory, poate nu *exact* aşa cum îşi dorea.

Doisprezece şi-a recăpătat puterile, zbătându-se în mâinile instructoarei, ignorând durerea şi încercând să-şi elibereze braţul. S-a oprit brusc la auzul unui sunet î nfiorător. Morgren le privea râzând în hohote. Focul ver de din mâna lui s-a învăpăiat şi mai luminos. Chicotele sale răguşite au răsunat pe tot terenul şi au început să i se alăture şi alţi spiriduşi. Sunau exact ca nişte ciori.

— Vai, Victory, a gâfâit el. Asta e fata despre care ne-ai vorbit? Eşti sigură?

— Foarte, a spus Victory sumbru, strângând-o mai tare pe Doisprezece, până când a ţipat.

Morgren şi-a şters lacrimile de la ochi şi s-a îndrept at de spate, privindu-le din nou cu o expresie serioasă. S-a apropiat de Doisprezece, cercetând-o din ochi, şi fa ta şi-a înghiţit spaima. De aproape, a văzut că avea oc hii violeţi şi părul lung şi întunecat, legat la spate în co adă. Era mai înalt cu un cap decât ceilalţi spiriduşi şi m ult mai bine îmbrăcat, cu o mantie lungă şi îmblănită c are îi atârna de umeri.

— Şi totuşi, nu ţi-a spus nimic, a murmurat el, întor când privirea la Victory. Nu prea se grăbeşte să cooper eze. Dar sunt sigur că pot să-i… slobod limba. Trebuie

să aflăm unde e Păzitorul – ar putea să ne strice toate planurile.

Văzând zâmbetul care i s-a întins pe chip, Doisprez ece a simţit fiori pe şira spinării. S-a silit să-şi stăpânea scă expresia feţei şi a ridicat bărbia la el. Ar fi fost fata l, s-a gândit ea, să se arate speriată.

— A, dar are totuşi spirit de luptă, a spus el rânjind. Admir asta.

I-a întâlnit privirea, cu un surâs ca de lup.

— Sper că nu ai de gând să cooperezi prea uşor, vâ nătoraşo. N-am mai interogat pe nimeni de foarte mult timp.

Fata a strâns pumnii ca să-şi oprească tremurul mâ inilor în momentul în care spiriduşul a băgat mâna înău ntrul mantiei şi a scos un cuţit. Era scurt şi lat, o armă urâtă, al cărei tăiş a lucit, oglindind lumina verde şi lug ubră. Era fără îndoială ascuţit.

— E o moştenire de familie, i-a spus Morgren, mân gâind mânerul cu degetele. Se numeşte Jupoi şi cu el a u fost jupuite unele dintre cele mai renumite personaje din istorie. Aproape că mi-e jenă să-l folosesc pentru ci neva atât de neînsemnat ca tine, dar…

A ridicat din umeri nepăsător şi i-a apropiat lama r ece de obraz. La atingerea metalului, fetei i s-a tăiat re spiraţia.

— N-are rost să-l ascut dacă nu-l folosesc, a şoptit el.

În ochi îi sclipea un entuziasm tulburător.

— Încetează, Morgren, l-a dojenit Victory, smucind fata de lângă cuţit. Voi obţine eu răspunsurile care ne t rebuie. Între timp, aminteşte-ţi că nu era singură. Mai b ine am surpa tunelurile, ca să fim siguri.

— Imediat după ce le golim, a mârâit el, încruntând u-se la spiriduşii care alergau grăbiţi în spatele său.

— Nu, acum! a spus ferm Victory. Probabil că Păzit orul e în preajmă. Dacă reuşeşte să intre, toate au fost în zadar.

— *Probabil* în preajmă nu e suficient pentru măsuri atât de drastice, a spus Morgren şi a arătat cu cuţitul la ochii lui Doisprezece. Ea ştie sigur unde e. Lasă-mă să preiau interogatoriul.

— Nu, a spus Victory liniştită. Aş vrea să rămână în treagă dacă se poate.

Morgren a rânjit, înclinând capul într-o parte, şi apo i a strigat:

— Unde e Croke?

Un spiriduş i-a venit alături într-o clipă, trăgându-şi sufletul.

— Trebuie să sosească din clipă în clipă, stăpâne, a spus el, gâfâind.

— Foarte bine, a spus Morgren. Vezi ce poţi face, Vi ctory. După aceea, după ce ajunge Croke, se poate ocu pa el.

Victory a răspuns pe un ton neutru şi a împins-o pe Doisprezece spre clădirea consiliului.

— Nu! a ţipat fata, împotrivindu-se acum cu toată f orţa şi regretând mai mult decât oricând lipsa topoarel or. Trădătoareo, *cum ai putut?* Ce ai făcut cu ceilalţi Vâ nători?

Pumnul lui Victory a izbit-o cu putere în tâmplă şi f ata a văzut stele verzi l-au cedat genunchii. A mai simţi t doar că instructoarea o târa în sus, pe scări, spre Sala Mare.

Capitolul 40

Când şi-a revenit şi i s-a limpezit vederea, era legat ă de un scaun şi se afla în mijlocul încăperii cavernoas

e. Spiriduşii stivuiau lăzi de-a lungul pereţilor. Construi seră o schelă de lemn rudimentară şi sus, în vârful ei, a lţi spiriduşi desprindeau din tavan pietrele selenare cu nişte cuţite cu lame înfiorătoare. Flăcările verzui ale tor ţelor împrumutau scenei un ton nelumesc, ca şi când a r fi fost sub apă.

Doisprezece a inspirat tremurând şi s-a holbat la in structoarea aşezată înaintea ei. În mijlocul dezastrului pe care-l provocase, Victory părea desăvârşit de calmă şi de stăpână pe sine.

— Am avut încredere în tine, a şoptit fata, zdruncin ată de şoc. Te admiram. Am vrut... am vrut să fiu ca tin e.

Gândul acesta îi provoca greaţă acum.

Victory a zâmbit.

— Pentru că suntem la fel, Doisprezece, a spus ea cu blândeţe.

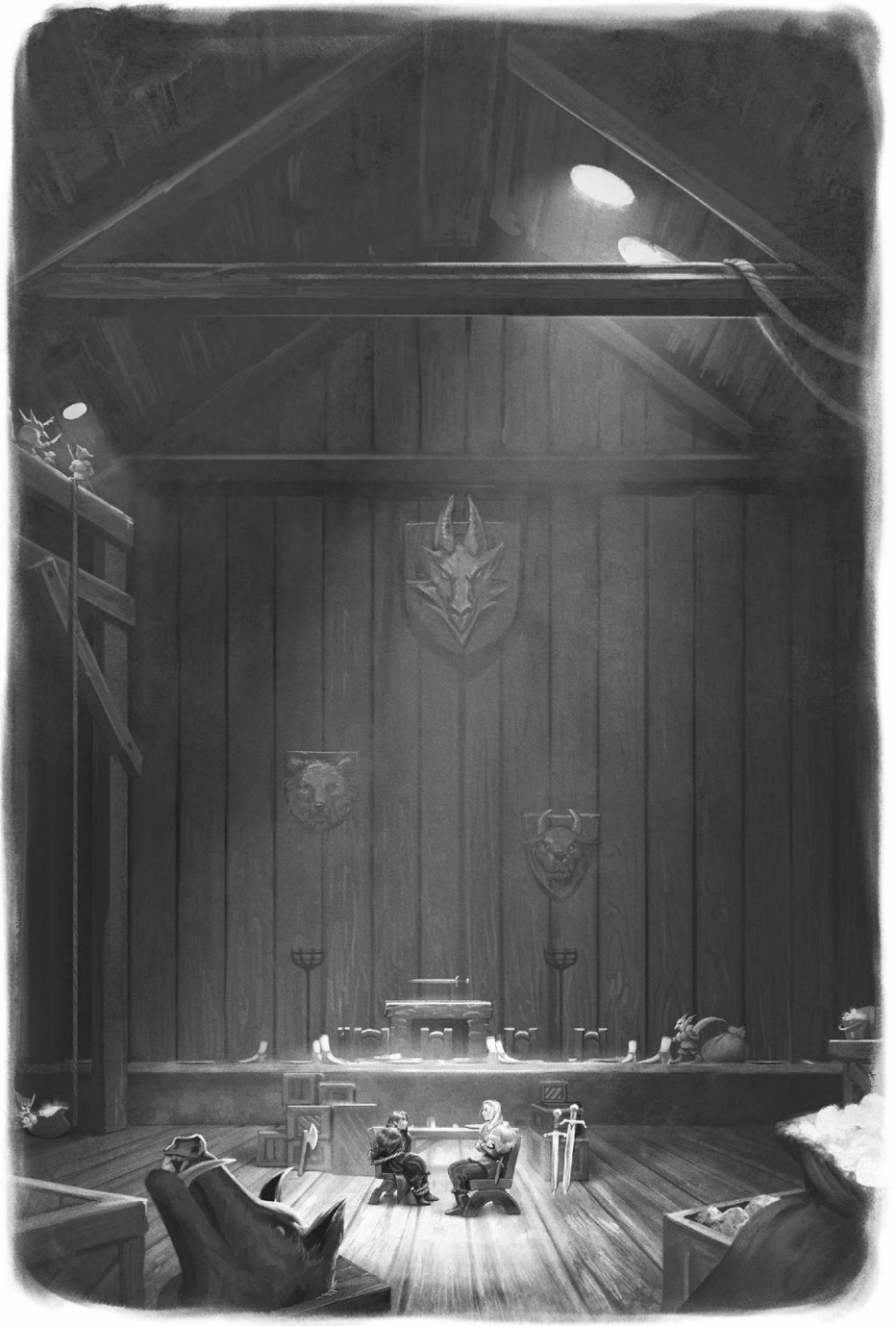

Fata a scuturat din cap cu atâta putere, încât a înc eput să-i zvâcnească.

— Unde sunt ceilalţi Vânători? Ceilalţi vânătoraşi? Ce le-ai făcut?

Victory a mijit ochii:

— Adică Vânătorii care s-au plâns atât de tine? Car e nu ţi-au recunoscut potenţialul? Te referi la vânătora şii care te-au dispreţuit?

Doisprezece şi-a simţit gura ca umplută cu nisip.

Şi-a pierdut încrederea în propria voce.

Victory şi-a subţiat buzele.

— Nu i-am omorât, dacă la asta te gândeşti. Nu înc ă. Croke ne va spune care dintre ei se va supune cauze i noastre. Ceilalţi vor fi… înlăturaţi.

O umbră de zâmbet i-a apărut pe buze.

— O mie de ani de istorie, sute de atacuri respinse şi Loja în sfârşit se prăbuşeşte. La picioarele mele.

Zâmbetul i s-a transformat într-un rânjet crispat.

— Atâta atenţie acordată lumii din afară, dar deloc celei dinăuntru. În cele din urmă, a fost mai uşor decât unele vânători la care am participat.

— Ce ai făcut? a repetat Doisprezece pe un ton dez nădăjduit.

Avea frânghiile legate strâns în jurul încheieturilor şi gleznelor. Îi amorţeau degetele, aşa că le-a scuturat disperată.

— Am otrăvit apa, a spus Victory, ridicând din ume ri. Îţi vine să crezi că le va aduce sfârşitul ceva atât de simplu? Că măreţii Vânători sunt închişi, aşteptându-şi soarta, pentru simpla faptă de a-şi fi potolit setea?

De data asta, zâmbetul i s-a întins pe toată faţa.

— Dar de ce? a şoptit Doisprezece.

Chipul lui Victory a rămas impasibil.

— A apărut o oportunitate şi am decis să profit de

ea, a spus ea. În Lojă suntem sclavi acelui Jurământ ridicol; ne împovărează fiecare mişcare. Cu ajutorul lui Morgren m-am eliberat de legăturile lui. Acum, în sfârşit, talentele îmi vor câştiga respectul meritat.

— Dar *erai* respectată, a spus Doisprezece, din ce în ce mai scârbită. Te vor urî pentru asta.

A plimbat ochii prin clădirea de consiliu de-acum mutilată, simţind că o cuprinde disperarea. Cum avea să scape din situaţia asta? Frânghiile îi răneau încheieturile, fiind strânse cu o putere nemiloasă. În mod cert, Victory nu voia să-şi asume niciun risc cu ea. Dacă Widge ar fi fost de faţă, ar fi ros legăturile. A simţit o frică atât de mare pentru el, încât a ameţit.

— Ai o gândire prea limitată, Doisprezece, a oftat Victory, încrucişând braţele şi rezemându-se de spătarul scaunului. Ăsta e doar începutul. Planurile noastre…

A sfredelit-o cu privirea:

— Nu. Mai întâi, spune-mi unde e Păzitorul.

Lui Doisprezece i-a vuit mintea. A alungat gândul la Widge şi s-a silit să se concentreze.

— Otrava n-ar fi avut efect asupra Câinelui, a spus ea încet. Şi nici o sută de spiriduşi n-ar fi putut să treacă de el.

Victory a încuviinţat din cap, parcă aproape încântată de ea:

— Mereu ai fost isteaţă. Mai departe.

— Cumva trebuia să-l faci să plece de la Lojă.

A tăcut, înţelegând enormitatea situaţiei

— Dar asta înseamnă că atacul Macabrului răpirea lui Şapte, toate au fost doar…

— … o diversiune, a spus Victory, zâmbind lupeşte. Ca să scăpăm de Păzitor. Da. Bine, oarecum, s-a corectat ea. Dacă informaţiile mele sunt de încredere, Şapte are şi un talent deosebit. S-ar putea chiar să ne fie util

ă.

A strâmbat din buze.

— Nu-mi vine să cred că spun aşa ceva despre o ra tată jalnică aşa cum e ea.

— Dar ne-am luat după urmele ei a spus Doispreze ce, devenind din ce în ce mai confuză. Le-am urmat toc mai până la Pădurea Îngheţată. Am…

A tăcut, copleşită de un gând înfiorător.

S-a uitat la Victory şi Vânătorul a încuviinţat cu o pr ivire vicleană, înălţând colţurile gurii.

— Cred că te-ai prins.

Şapte fusese răpită pentru că trebuia să-l scoată p e Păzitor în afara zidurilor. Dar, odată împlinită fapta as ta…

Lui Doisprezece i-a venit să urle de groază. Nu urm ărise paşii lui Şapte până la sănii cu propriii ochi, nu vă zuse că ultimele urme porneau în direcţia opusă, cu tăl pile goale? Cele din tabăra spiriduşilor indicau că se înc ălţase din nou, dar fuseseră puţine şi atât de superficia le. Prea superficiale, de fapt, pentru mărimea şi greutat ea lui Şapte. Brusc, Doisprezece a tras concluzia certă că nu Şapte purtase acele ghete, ci un alt spiriduş.

Ceea ce însemnă că toate fuseseră un şiretlic.

— Nici n-a urcat în sănii, a spus Doisprezece uluită.

— Nu, a spus Victory, cu o satisfacţie vădită.

Şi-a pocnit încheieturile degetelor, una câte una.

— Cel mai iscusit plan pe care l-am formulat vreod ată. A apărut un moment dificil când Păzitorul ăla hidos a refuzat să plece în căutarea ei, dar eu ştiu să fiu foart e convingătoare.

Lui Doisprezece i s-a făcut rău, amintindu-şi cât de furioasă fusese pe Câine pentru că nu voia să plece de la Lojă. Avusese dreptate încă de la început.

Cu un fior de spaimă, s-a gândit la el, la Cinci şi la

Şase, care umblau dincolo de ziduri, fără să ştie de peri col. Şi-a promis să nu spună nimic care să-i dea de gol, orice-ar fi fost.

— Atunci e în viaţă? a întrebat Doisprezece. Şapte e aici?

Fără să vrea, speranţa i-a înflorit în inimă.

— Da, a spus Victory rânjind. Morgren şi-a folosit m agia ca să şteargă urmele lăsate la întoarcerea de la să nii şi a dus-o la unul dintre celelalte tuneluri. Acolo au a şteptat până când i-am... imobilizat pe Vânători, după care au ieşit la iveală. Pentru moment, asta ne va fi ba za. Şapte va rămâne în viaţă atât timp cât o va conside ra utilă stăpânul nostru.

— Stăpânul vostru? a şoptit Doisprezece, simţind p e piele un fior rece şi umed.

În ochii lui Victory apăruse o lumină fanatică, îngro zitoare.

— Da, a spus Victory. O să-i placă de tine, Doisprez ece. Eşti exact ca mine... plină de întuneric. Te-am obs ervat încă din clipa sosirii tale.

Fata a simţit că i se face greaţă. A clătinat din cap.

— Nu, a şoptit ea, nu sunt. Nu semăn deloc cu tine.

Atunci Victory a râs. A izbucnit în hohote sonore şi vesele, contrastând cu situaţia lor sumbră.

— Mincinoaso, a pufnit ea. Înăuntrul tău arde acee aşi furie şi aceeaşi dorinţă aprigă de a o folosi. Să nu-m i spui că, în timpul antrenamentelor de luptă, nu-ţi ima ginezi că răneşti pe cineva cu topoarele cu adevărat. D e ce crezi că niciun elev nu voia să facă echipă cu tine? Au observat şi ei.

Doisprezece a clătinat din cap amuţită şi pe chipul lui Victory s-a abătut o negură trecătoare.

— Faţă de mine nu va trebui niciodată să-ţi ascunzi latura aceea, Doisprezece, a spus ea, aplecându-se de

odată cu o privire sinceră. Alături de mine, poţi să te la şi în voia ei, să devii cea mai reuşită versiune a fiinţei t ale.

— Nu.

— Ba da. În biroul lui Silver ţi-am vorbit sincer. Ai mult talent cu topoarele acelea, mai mult decât aveam eu la vârsta ta, ceea ce nu e puţin lucru. Alături de min e, vei fi de neoprit.

Gândurile lui Doisprezece deveniseră tulburi, haoti ce, dar, când Victory a adus vorba despre Silver, i s-au aşezat cu o limpezime rece şi perfectă, ca de cristal.

— Nu-mi vorbi de Silver, a izbucnit ea. Numele ei n- are ce căuta în gura ta. Ai ucis-o. Nu semăn deloc cu ti ne.

Pe faţa lui Victory a apărut ceva asemănător dureri i, moment în care o bufnitură zgomotoasă a făcut-o să se întoarcă brusc în scaun.

— Aveţi grijă, netrebnicilor! a ţipat ea. Ne-au trebui t ani întregi să le facem.

În graba lor, doi dintre spiriduşi scăpaseră lada pe care o cărau. Conţinutul s-a revărsat şi s-a rostogolit pe podea până la Doisprezece şi Victory. Săgeţi, sute de s ăgeţi. Una s-a oprit lângă piciorul lui Doisprezece şi a c oborât ochii la ea, încruntându-se.

Băţul era făcut dintr-un lemn foarte întunecat, păre a o fâşie de noapte pe fondul pardoselii. Şi în capăt ave a fixate aripi de liliac.

Doisprezece s-a împins de lângă ea cu toată putere a şi a fost cât pe ce să se răstoarne cu scaun cu tot. A cuprins-o groaza. Nu mai văzuse asemenea săgeţi din ultima noapte petrecută la Poa. Ce putea să însemne?

Gândurile i s-au ordonat treptat.

Victory şi spiriduşii făceau săgeţi – imitaţii perfecte ale modelului specific clanului peşterilor. Exact acelaşi

model pe care-l observase la toate săgeţile înfipte în tr upurile tuturor oamenilor ucişi în satul ei. Al mamei ei. Al tatălui ei. Al surorii ei. Toţi fuseseră ucişi de săgeţile astea. Avusese ocazia să le studieze în amănunt.

În fond, îi trebuise mult timp ca să îngroape toate t rupurile.

Şira spinării i-a îngheţat şi a început să respire gre u. Toţi dădeau vina pe clanul peşterilor pentru masacra rea satului ei, din cauza acelor săgeţi. Şi *ea* dădea vina pe clanul peşterilor.

Dar oare nu cumva ucigaşul familiei sale îi stătea d rept sub ochi?

Capitolul 41

— Tu ai fost? a întrebat Doisprezece uluită, pe un t on inegal. Tu ai atacat Poa?

— Ah, a făcut Victory încruntată, privind când la să geată, când la Doisprezece. Ce situaţie… nefericită. Av eam de gând să-ţi spun puţin mai târziu, după ce vei fi văzut mai limpede imaginea de ansamblu. Şi vei fi înţel es puţin mai bine.

Un suspin îngrozit s-a smuls dintre buzele lui Doisp rezece.

— *Nu.*

— N-ai idee ce şoc am avut când ai ajuns aici şi am aflat de unde veneai, a spus Victory, aproape cu regre t. Credeam că ai văzut ceva şi că ai venit ca să-mi faci probleme. Ar fi trebuit să am încredere în mine; mereu ne facem treaba cu multă atenţie.

Doisprezece se zbătea ca să se elibereze de frângh iile care-o legau, uitând de frică şi de durere. Mai impor tant era să-şi simtă degetele strânse în jurul gâtului lui Victory.

Vânătorul s-a uitat la ea.

— Nu, te rog, Doisprezece, a spus ea. Ştiu că e un şoc – în noaptea aceea ţi-am schimbat cursul vieţii, dar fără îndoială că l-am schimbat în bine. Nu se poate să nu înţelegi. Crezi că ai fi fost mai fericită irosindu-ţi viaţ a într-un loc de nimic ca acela, învăţând să cultivi recol te?

Apoi Victory a pufnit dispreţuitor:

— Te-am salvat de la mediocritate.

— I-ai omorât pe toţi! a ţipat Doisprezece, simţind l acrimile alunecându-i pe faţă în timp ce se lupta din ră sputeri cu legăturile. Pe toţi oamenii pe care-i iubeam! Pe toţi cunoscuţii mei! Sora mea avea doar 7 ani. Şi ap oi te-ai ascuns în spatele prejudecăţilor. Ai pus crimele în spinarea clanului peşterilor! Pentru asta te-ai antren at atâţia ani? Pentru asta ţi se pare că meriţi *respect?*

Doisprezece i-a azvârlit cuvântul cu furie.

— Mi-e… mi-e scârbă de tine. Eşti un monstru!

Victory a strâns din buze.

— Ei, a spus Morgren tărăgănat, ivindu-se în spatel e instructoarei, se pare că nu s-a alăturat cauzei noastr e.

— O va face, a spus Victory sumbru.

— Croke va decide, nu tu, i-a amintit Morgren.

Instructoarea a mormăit:

— Dacă soldaţii tăi neghiobi n-ar fi scăpat toate să geţile, ar fi fost mult mai uşor. A aflat de Poa.

— De ce? a ţipat Doisprezece cu vocea sugrumată. De ce aţi făcut-o?

Morgren i-a aruncat o privire scurtă şi iritată, parcă fără s-o vadă.

— Ne-a cerut-o stăpânul nostru, a spus el. Oricum, n-a păţit-o numai satul tău.

Şocul a izbit-o ca o lovitură fizică. Nu o păţise num

ai Poa?

Morgren a vorbit mai departe.

— Cu cât e mai multă violenţă, cu cât există mai m ult haos şi mai multă distrugere, cu atât devine mai pu ternic.

Un zâmbet strâmb i-a fulgerat chipul.

— A fost o decizie înţeleaptă să ne aleagă pe noi, V ictory.

A întors din nou privirea spre Doisprezece şi, de da ta asta, fata a observat pe chipul lui o notă dezaprobat oare.

— Dar cred că-ţi faci iluzii în privinţa ei.

Vânătorul a ridicat din umeri, fără a-şi lua ochii de l a ea. Privirea îi era greu de descifrat.

— Surpăm tunelurile, a spus el în continuare. Urmă toarea etapă a planului nostru începe odată cu sosirea lui Croke.

Victory şi-a venit în fire şi s-a ridicat de pe scaun. O nerăbdare înflăcărată şi hâdă i-a fulgerat pe chip.

— Lasă-l să înceapă cu Şapte şi Doisprezece, a spu s ea aspru. După aceea poate să se ocupe de Vânători după bunul plac.

— Aşa mă gândeam şi eu, a încuviinţat Morgren.

Două figuri au intrat în sală în spatele lor, purtând î ntre ele o a treia persoană. Din creştetul figurii subţiri ş i chircite se revărsa un ciuf de păr roşu-aprins. Chiar şi înainte ca fata aceea să ridice capul, Doisprezece a înţ eles că era Şapte. Privirile li s-au întâlnit şi, în ciuda dur erii din capul şi din inima sa, Doisprezece a simţit un fi or de emoţie. Tot ce îndurase în ultimele zile împreună cu ceilalţi era de dragul ei. De dragul acestei fete mici şi palide ca o stafie, care fusese bună cu ea fără niciun motiv. Deşi n-ar fi trebuit să simtă că meritase atâtea e forturi, asta a simţit acum.

Expresia lui Şapte îi oglindea gândurile. Speranţa, bucuria şi disperarea i-au zburat pe chip ca nişte nori c e traversau un cer furtunos.

— C-c-chiar eşti aici, a spus ea încet, dar cuvintele i-au fost acoperite de Morgren, care a strigat să se adu că încă un scaun.

Gărzile au târât-o mai aproape, timp în care un sca un a fost adus în grabă şi aşezat lângă Doisprezece. Şa pte nu a avut puterea să li se împotrivească atunci cân d au legat-o de el. Era albă la faţă şi ochii albaştri i se î nfundau deasupra obrajilor învineţiţi şi a buzei despicat e. Era slabă ca un pui de pisică şi tremura. Doisprezece a bănuit că nu primise mai nimic de mâncare în ultimel e zile. O furie încurajatoare i s-a aprins în piept.

— Da, sunt aici, a şoptit Doisprezece. Am vrut să te salvez, dar am înţeles totul de-a-ndoaselea.

Şapte a clătinat din cap.

— Nu, a spus ea, n-n-nu-i aşa. Nu ştiu c-c-ce…

— Linişte, a spus Morgren.

Şi-a dat jos mănuşa şi între vârfurile degetelor i-a a lunecat o flacără palidă. A ridicat mâna şi s-a uitat la e a lacom, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că era aiev ea. Victory a privit-o neliniştită.

— Vedeţi cum se ţine de cuvânt stăpânul nostru? a murmurat Morgren. Magia va fi înapoiată neamului nos tru, ne vom recuceri pământurile. Vom fi compensaţi p entru generaţiile întregi de ruşine.

S-a întors spre Şapte şi zâmbetul lui a scos la veder e şiruri de dinţi ascuţiţi.

— Începând cu peşterile. Ar fi trebuit să ne revină a cum mulţi ani. Voi ajunge în Caverna Luminii şi voi smu lge toate pietrele selenare de pe pereţi.

Spre oroarea lui Doisprezece, a scos piatra ei din b uzunar.

— Asta e doar o fărâmă din bogăţia care-mi va rev eni.

A aşezat-o pe braţul scaunului lui Victory, unde piat ra a început să lumineze strălucitor, descoperind sala mutilată dimprejur. Doisprezece s-a mirat de junghiul d e vinovăţie şi de ruşine care a străpuns-o când a văzut- o în mâinile lui. O primise de la Şapte, o salvase de ygr ex şi-i oferise lumină în locuri nespus de întunecate. Ac um o pierduse.

— N-n-nu se va întâmpla niciodată, a spus Şapte, c u trupul ei fragil tremurând sfidător. Niciodată.

Spiriduşul a strâmbat din nas la ea.

— Vom afla în curând dacă acesta e adevărul sau d oar o speranţă neputincioasă, aşa-zisă clarvăzătoare.

O voce a răsunat din pragul uşii din spatele lui, şte arsă şi ciudată.

— Adevărul e alunecos, Morgren. Nu ţi-l pot promit e, îţi promit doar gândurile şi visele lor.

Părul i s-a zburlit pe ceafă înainte măcar ca Doispre zece să vadă fiinţa care vorbise. A cuprins-o frica, o fric ă pură, instinctivă, ca aceea pe o care o simţise în copil ărie, la auzul lupilor urlând în noapte.

Spiriduşii au sărit în lături ca împunşi cu lănci şi pâ nă şi Victory a tresărit. Numai Morgren părea neafectat şi privirea lui, trecând peste Şapte, a scânteiat cu răuta te triumfătoare.

— Ai venit exact la timp, ca de obicei, a murmurat el încântat.

Capitolul 42

În pragul uşii stătea o figură subţire, îmbrăcată cu o mantie lungă şi neagră. Trupul îi părea uman, dar Doi sprezece nu-i vedea chipul de sub gluga largă. Chiar şi

când a păşit în lumina orbitoare a pietrei selenare, faţa i-a rămas învăluită în întuneric şi lipsită de trăsături. Su b poalele mantiei nu i se vedea niciun picior şi nu s-a a uzit niciun sunet de paşi. Fetei îi bubuia inima şi palmel e îi deveniseră alunecoase de la sudoare. Frica părea s ă mişune în jurul lui Croke, înfiorându-i pe toţi. Alături, Şapte tremura atât de tare, încât i se zguduia şi scaunu l.

— Îţi mulţumesc că ai venit atât de repede, a spus Morgren. E mare nevoie aici de talentele tale unice.

Înciuda tonului călduros al acestuia, Doisprezece a observat că s-a dat în spate la apropierea lui Croke. Vic tory nu s-a sinchisit să-şi ascundă scârba şi s-a depărta t cu câţiva paşi, strâmbând din buze.

Vocea dinăuntrul glugii era complet ştearsă.

— Adesea e nevoie de ele.

Doisprezece şi-a făcut curaj şi a privit în întunericul de sub glugă, încercând să desluşească trăsăturile chip ului ascuns. Gluga a tremurat, Croke s-a întors spre ea şi fata a ţipat şocată. Puterea atenţiei lui a fost ca o for ţă fizică ce a cuprins-o şi a sfărâmat-o până când a sim ţit că aveau să-i crape coastele. Înaintea ochilor i-au da nsat puncte negre.

După ce presiunea s-a domolit, Doisprezece i-a văz ut pe Morgren şi pe Victory stând de o parte şi de alta a creaturii. Croke era nemişcat, în timp ce Vânătorul şi magul se răsteau unul la altul. Îşi luaseră atenţia de la fete, măcar pentru moment.

— D-d-doisprezece, a şoptit Şapte.

Doisprezece a privit la fata de alături. Avea ochii b ulbucaţi şi fruntea îi lucea de transpiraţie.

— V-v-vede lucrurile pe care le ştim, a bâiguit ea. P -p-pentru asta a venit.

— Cum se poate? a întrebat Doisprezece în şoaptă,

încercând să nu mişte din buze.

A apăsat-o groaza. Gândul o înfiora mai mult decât tortura spiriduşilor la care încerca din răsputeri să nu s e gândească.

— Se uită în capul tău, a mormăit Şapte. Nu ştiu c-c-cum, dar aşa face.

Doisprezece a înăbuşit un val de greaţă. Şi ygrexul îi intrase în cap şi se folosise de cele găsite acolo ca s-o păcălească şi s-o prindă în capcană. Ciocan-stejar îi p rivise în inimă, îi găsise secretele cele mai întunecate ş i le dezvăluise cu o plăcere răuvoitoare. Creatura asta nouă ce avea să facă?

— Imaginează-ţi un zid sau un ocean, i-a şoptit rep ede Şapte. Ceva de care să nu poată trece. Imaginează -ţi-l c-c-cu toată fiinţa ta.

A ţipat când Croke s-a uitat la ea, întorcându-se ap oi spre Doisprezece. Nu avea timp să facă nimic, să for muleze niciun plan. Croke s-a apropiat şi o povară inviz ibilă a cuprins-o din toate părţile, îngreunându-i respira ţia. S-a oprit în faţa ei şi dintre faldurile mantiei i-au ap ărut două braţe subţiri ca nişte chibrituri. Nici măcar de la distanţa aceasta fata nu a văzut nimic sub glugă. Po ate că pur şi simplu nu avea niciun fel de faţă, a gândit Doisprezece înfiorată, şi nevoia de a ţipa a devenit apr oape de nestăvilit.

Încet şi cu grijă, Croke şi-a dat jos mănuşa neagră şi lungă de pe fiecare mână. Sub ele, pielea era palidă, ca de vierme, şi pătată de frig, dar însemnele i-au atra s atenţia. În jurul degetelor i se înfăşurau caractere tra sate cu întuneric lichid, ale căror modele complexe miş unau de parcă ar fi fost vii, tremurând în lumina pietrei selenare.

O sudoare rece ca gheaţa i-a alunecat lui Doisprez ece pe şira spinării. Înainte să-şi poată ordona gânduril

e, Croke s-a năpustit la ea. Mâinile lui palide, cu degete lungi, s-au întins spre faţa ei şi fata şi-a dat seama că, oricât s-ar fi zbătut, nu putea să scape, că legăturile de la încheieturile şi gleznele ei erau prea strânse. Ultimul ei gând coerent s-a îndreptat spre Silver, care murise l a atingerea unui monstru.

Degetele lui Croke erau reci de-ţi îngheţa sângele. O lumină albă a explodat scurt, orbitoare şi arzătoare, ca şi când o flacără i s-ar fi aprins înaintea ochilor, dup ă care imagini fugare au început să i se perinde în mint e. Scârbită şi ameţită, lui Doisprezece i-a trebuit un mo ment ca să-şi dea seama că nu erau doar imagini, ci pr opriile-i amintiri.

Simţurile i s-au răscolit ca o tornadă; zgomote, mir osuri şi emoţii au năvălit peste ea, uneori aşezându-se uşor ca un fluture preţ de o clipă, pentru ca imediat să-şi ia din nou zborul.

Din ce în ce mai panicată, Doisprezece a încercat c u disperare să ridice un zid, dar Croke l-a străpuns cu u şurinţă, de parcă ar fi fost făcut din hârtie. L-a simţit fu rişându-i-se prin gânduri, pe sub şuvoiul de amintiri, ne milos şi întunecat. Apoi a pătruns mai adânc şi fata şi-a mai văzut doar trecutul.

Capitolul 43

Ea şi Poppy stăteau împreună pe o pajişte scăldată de soare.

— Nu, uite aşa, a explicat ea, îndrumând degetele l ui Poppy, în timp ce fata mai mică împletea iarbă sub f orma unui castron strâmb.

Mama lor stătea lângă foc, periind ciuful de păr a lu i Poppy până când a început să-i scânteieze. Lui Starlin

g îi sfârâia pieptul de iritare; Poppy stătea aşa de-o veş nicie – nu mai venea şi rândul ei?

Traversa un peisaj sterp. Poate că avea să ajungă l a Lojă, poate că nu. Avea încălţările găurite şi vântul o împingea înainte cu cruzime. Inima îi era frântă şi viitor ul era o pustietate goală şi nesfârşită.

Silver s-a aplecat asupra ei şi întrebările i-au căzut printre buze ca nişte stele sfărâmate. Doisprezece era atât de obosită, încât nu mai auzea, nu se putea mişca, nu simţea nimic. Silver a adunat-o de pe jos, cu o blând eţe infinită în privire.

Cinci i-a oferit un măr după antrenament. Braţele îi tremurau din cauza efortului de a mânui topoarele şi c hipul zâmbăreţ al băiatului i-a stârnit o furie inexplicabi lă. I-a aruncat mărul în unul dintre mangaluri. Coaja i s- a înnegrit şi a crăpat.

Amintirile au vuit şi mai repede şi Doisprezece a si mţit nerăbdarea lui Croke. Căuta altceva.

Echipa stătea înaintea defileului cu târâtori de grot ă. Cinci făcea glume, deşi mâinile îi tremurau, pe când Şase şi Câinele erau la fel de neclintiţi ca întotdeauna. Î ncercau să găsească împreună o cale de a traversa de fileul în siguranţă.

În cuibul ygrexului, Şase i-a aruncat topoarele cu o privire plină de uşurare, pe când Câinele înfrunta creat ura.

Ciocan-stejar le rânjea de sus şi ei stăteau în faţa l

ui, pierzându-şi încrederea fragilă pe care o căpătaseră unii în alţii.

„Sper că a şi murit". Resentimentele i-au explodat l a vederea Lojii. Câinele a ţâşnit între ei.

Doisprezece l-a simţit pe Croke concentrându-şi at enţia şi roiul de gânduri a încetinit. Fata a retrăit lupta cu Şase, tresărind la amintirea loviturilor şi a muşcături i nechibzuite a Câinelui. Croke a zăbovit asupra acestor momente până când presiunea care-i apăsa capul lui D oisprezece a devenit atât de mare, încât a simţit sigur că avea să-i crape. Apoi, deodată, presiunea s-a domoli t. Năvala de imagini a încetinit, ca un fir de apă, şi Crok e a dat să-i părăsească mintea. A apărut o ultimă imagi ne, în care îi vorbea Scânteie-Aprigă, spriţul de foc. *Eşti diferită de ei,* a spus el.

Acest lucru i-a atras atenţia lui Croke, care a reveni t cu toată forţa, cercetându-i amintirile legate de spriţii focului. Le-a rostogolit încoace şi-ncolo ca pe nişte măr gele, până când a descoperit ce se întâmplase în defile ul târâtorilor de grotă. A derulat scena iar şi iar; Şase îi striga numele, Scânteie-Aprigă arunca un pumn de flăc ări asupra ei şi scânteile aurii şi arzătoare apăreau ca d in senin şi-l înconjurau. Fetei i-au zvâcnit vârfurile dege telor de fierbinţeală şi furia pe care o simţise atunci a c uprins-o acum din nou.

Croke şi-a mutat atenţia. Amintiri aparent aleatorii i-au fulgerat înaintea ochilor, emoţiile au năvălit peste ea până când s-a convins că avea să vomite şi apoi, to cmai când şi-a spus că mai rău nu se putea, Croke a gă sit ce căuta.

Focul ardea şi ea stătea în faţa acestuia, pe iarbă, î

n tăcere, cu picioarele încrucişate şi cu spatele ţeapăn. Luna împrăştia o lumină rece şi vântul bătea prin Poa. Uşile scârţâiau şi obloanele zăngăneau. Nu se obosise s ă închidă niciunul: nu mai era cui să-i pese.

În spatele ei stătea de veghe un morman uriaş de pământ răscolit recent. Braţele încă îi tremurau în urm a efortului depus cu săpatul, cu căratul locuitorilor şi cu reumplerea gropilor cu pământul rece. Spera ca groap a să fie suficient de adâncă. Faţa îi era mânjită de noro i, care i se încrustase şi sub acele unghii care-i mai răm ăseseră. Movila îi şoptea să se uite la ea, dar fata se îm potriva, încercând să nu se gândească la glodul care a păsa gene şi umplea guri. Tremura, deşi avea foc, şi se întreba dacă poveştile legate de stafii erau adevărate.

Era epuizată, dar să doarmă era de neconceput. Mi şca neîncetat între degete una dintre săgeţi, privind-o î n lumina focului şi studiindu-i aripioarele din piele legat e strâns la capăt. A aşezat-o cu grijă pe foc şi a privit-o arzând.

Alături avea topoarele tatălui ei, cărora le-a mângâ iat mânerele netezite de mâinile lui după mulţi ani de f olosire. Le-a ridicat cu degete tremurându-i, descoperi nd că erau mai grele decât se aşteptase. Ştia că ar fi tr ebuit să se ridice şi să părăsească locul acela bântuit, dar nu se putea mişca şi abia putea respira.

Odată cu înălţarea lunii, mânia a luat locul stării de şoc. A crescut şi a tot crescut, ca un hău nesfârşit de fu rie şi ură. Cu fiecare răsuflare prindea putere, lărgindu- se în interiorul ei, apăsând în afară, ameninţând să-i ru pă cusăturile fiinţei. Era dureros; un singur trup nu put ea stăpâni atâtea şi fata respira cu greutate.

Toate trebuiau să sufere în acelaşi chip. Nu era cor ect ca grâul să tremure în continuare în adierea vântul ui şi casele să rămână în picioare când, de fapt, lumea

luase sfârşit. Voia să spintece luna, prăvălind-o de pe c er, să sfărâme copacii împăcaţi şi frumoşi ai câmpiei. S enzaţia o pârjolea. Degetele o furnicau şi căldura i s-a r ăspândit în trup. Văpăile focului s-au aplecat spre ea şi i-au mângâiat genunchiul, arzându-i pantalonii rupţi și f ăcându-i băşici pe piele.

Cumva, focul a deşteptat înăuntrul ei ceva ce nu m ai observase. Era un fel de fereastră, pe care dacă ar fi deschis-o...

Furia i-a ţâşnit din trup asupra satului şi focul a ur mat-o bucuros, spulberând şi casele, şi recoltele. Nu şi-a auzit propriul ţipăt şi, când a deschis ochii, nu a înţel es de unde apăruse zidul de foc dimprejur.

Nu i-a păsat. Simţea că e bine. Oricum, nimic nu av ea importanţă.

Croke s-a dat înapoi.

Doisprezece s-a aplecat în faţă, sleită de puteri.

— Cred, a spus Croke pe tonul lui sec şi inexpresiv, că am face bine să stingem torţele.

Capitolul 44

— Ce tot spui? s-a răstit Morgren. Unde-i Păzitorul?

Victory şi-a încleştat fălcile şi a privit încruntată câ nd la Doisprezece, când la Croke.

— Ce ai văzut? a întrebat ea.

Croke a vorbit din nou.

— Stingeţi torţele. Acum.

Doisprezece le auzea cuvintele ca de la mare depă rtare, cu mintea înceţoşată şi nesimţitoare. Era copleşit ă de scârbă. Croke îi scotocise prin amintiri de parcă ar fi fost nişte haine de mâna a doua expuse la o tarabă. Dar, în acelaşi timp, îi arătase ceva esenţial, ce nu dori

se să-şi amintească. Fără să-şi dea seama, făcuse ceva în acea ultimă noapte petrecută la Poa. Ceva imposibil.

S-a dus cu gândul la defileul târâtorilor de grotă şi l a momentul în care Scânteie-Aprigă fusese înconjurat d e flăcări ivite din senin. Oare tot ea le provocase şi pe acelea?

Gărzile spiriduşi stingeau torţele într-o găleată cu a pă, în vreme ce Victory şi Morgren se uitau pieziş la Cr oke.

Şapte s-a mişcat lângă ea.

— Eşti b-b-bine?

Doisprezece s-a holbat la ea, aproape în stare de ş oc, şi s-a mirat când a văzut lacrimile care-i alunecau p e obraji.

— Îmi p-p-pare rău, a şoptit ea. Atâtea lucruri nu su nt clare, drumurile sunt atât de îmbârligate, dar am şti ut mereu că trebuie să afli a-aici, pe calea asta. Ţi-aş fi spus mai devreme, dar n-n-nu m-ai fi crezut.

Doisprezece a privit-o ameţită, abia reuşind să-i înţ eleagă cuvintele.

— E o elementală, le-a spus Croke lui Victory şi Mor gren.

Oare era doar închipuirea ei sau vocea lui nu mai e ra chiar atât de inexpresivă ca înainte?

Victory a ridicat din umeri iritată şi Morgren părea să privească în gol.

— Un fel de vrăjitoare, a spus Croke. Un soi foarte r ar. Din câte se ştie, ultimele au fost ucise în tipul Războ iului Întunecat.

Doisprezece a simţit un zvâcnet mocnit de surprind ere. *O vrăjitoare?*

— E puternică? a întrebat Morgren.

A fixat-o cu o privire severă. Fata nu mai avea pute re nici să ia o atitudine sfidătoare.

— Atunci poate că ne va fi utilă.

— Puternică, da, a spus Croke încet, dar nu se va al ătura cauzei noastre niciodată. Drumul ei se opune dru mului nostru.

— Nu, s-a auzit Victory vorbind răguşit. Nu e vrăjito are, nu se poate! O cunosc de ani întregi şi aş fi observ at dacă ar fi purtat o asemenea impurita…

A tăcut brusc la apropierea lui Morgren.

— Vom găsi o cale s-o facem să înţeleagă, a spus e a mai încet, cu o notă ciudată de rugăminte în glas. Are nevoie doar de timp. Poate atunci când îl va cunoaşte pe stăpânul nostru…

Doisprezece a ridicat ochii. Aşadar, nu Croke era st ăpânul lor? S-a cutremurat. Dacă era mai îngrozitor de cât Croke, atunci nu se grăbea să-l cunoască.

Morgren s-a încruntat.

— Când s-a mai întâmplat să se înşele Croke, Victo ry? Dacă această copilă are puteri şi ni se pune împotri vă… Îţi dai seama că nu trebuie să permitem una ca as ta.

L-a scos pe Jupoi din teacă şi a păşit în faţă.

— De dragul tău, voi termina repede, fără gălăgie.

A ridicat cuţitul şi s-a năpustit la gâtul lui Doispreze cu cu o mişcare largă şi arcuită.

Şapte a ţipat şi Doisprezece s-a împins în scaun cu toată puterea, dărâmându-l pe spate. A simţit tăişul şfi chiuind aerul şi trecându-i pe lângă gât la o distanţă de -un fir de păr şi a căzut, rugându-se ca scaunul să se ru pă. De-ar fi reuşit să-şi elibereze măcar un membru…

Morgren a înaintat din nou, blestemând. Încă un ţip ăt a cuprins sala. De data asta s-a auzit dinspre terenul de antrenament de afară. Toţi au încremenit. Un zgom ot umed şi bârâit le-a ajuns la urechi. Lui Doisprezece i s-a strâns stomacul. Cineva tocmai murise în chip cum

plit.

Expresiile lui Morgren şi Victory i-au indicat că şi ei ajunseseră la aceeaşi concluzie.

— Gărzi, la noi! au răcnit amândoi odată, contopind u-şi vocile întruna singură.

— Baricadaţi uşile! a strigat Morgren şi focul verde i s-a aprins în mână.

Unul dintre braţele scaunului crăpase şi Doisprezec e a tras de el cu disperare, simţind că cedează încă puţ in. Vânătorul şi spiriduşii scoseseră armele şi se înşiruis eră în arc înaintea uşii, aşteptând. Şi ceva într-adevăr v enea spre ei. A auzit şi Doisprezece, ceva mare se apro pia iute şi podeaua îi vibra sub trup.

A izbutit să-şi elibereze braţul şi a început să dezle ge frânghia de la cealaltă încheietură, cu un ochi la uş ă.

— Poţi s-o faci! Chiar o *v-vei face,* a şoptit Şapte pe nerăsuflate, holbând ochii la spinările spiriduşilor.

Doisprezece s-a chinuit să slăbească nodurile cu de gete amorţite. Şi-a eliberat şi celălalt braţ şi a trecut la glezne, moment în care ceva enorm a năvălit prin uşă, azvârlind aşchii şi spiriduşi în toate părţile.

Cineva a zbierat în apropiere – un urlet aspru de ag onie, întrerupt subit, în urma căruia încăperea s-a umpl ut de ordine strigate şi de scrijelituri de oţel. Doispreze ce a smucit de frânghii, sperând să se elibereze şi s-o e libereze şi pe Şapte înainte ca cineva să-şi amintească de ele. În sfârşit, legăturile s-au desprins şi fata s-a ridi cat împleticit.

— DOISPREZECE!

Un urlet atât de puternic, încât pământul s-a cutre murat.

Vocea i-a părut atât de familiară, încât s-a ferit să

privească, de teamă că avea să fie o iluzie. Dar s-a forţ at să ridice ochii.

Inima i s-a oprit.

Mânjit de noroi, Câinele stătea în mijlocul unui cerc de spiriduşi, câtuşi de puţin îngrijorat de toate armele aţintite asupra lui. În spinarea lui erau Cinci şi Şase, şi mai murdari de pământ decât Păzitorul şi mult mai îngr ijoraţi, dar cu armele înălţate cu hotărâre. În mod şi ma i uimitor, parcă s-au bucurat când au văzut-o.

— *Iar* ai scăpat astea! a strigat Şase, scoţându-i to poarele de la spate şi aruncându-i-le pe deasupra cape telor spiriduşilor.

Capitolul 45

Doisprezece avea un nod în gât care-i îngreuna res piraţia şi care o împiedica să vorbească. Dar a prins to poarele, cu inima zvâcnindu-i de adrenalină şi de uluir e.

Numai Şase avea arc şi s-a şi folosit de el, doborând unul dintre spiriduşii care s-a întors spre Doisprezece când aceasta a sărit în picioare.

Câinele s-a năpustit înainte şi Victory i-a sărit din c ale. Morgren a azvârlit spre băieţi o mână de flăcări ver zi şi Cinci le-a respins îndată cu sabia, întorcându-i-le în dărăt. Magul a sărit în lături, ţipând înăbuşit.

Doisprezece a tăiat repede frânghiile cu care era le gată Şapte. A ridicat-o în picioare, simţind cum se clăti na periculos şi văzând cum dă să închidă ochii.

— Ţine-te după mine, i-a şoptit, stăpânindu-şi porni rea de a o strânge în braţe.

Şapte a dat din cap.

Peste tot se auzeau sunete de oţel şi un spiriduş s- a repezit la Cinci Sabia lui şi-ar fi nimerit ţinta, dar Câin

ele a sărit graţios într-o parte. I-a prins umărul între făl ci şi l-a aruncat cât colo, ca şi când ar fi fost o simplă p ăpuşă.

Uimirea şi spaima au cuprins-o pe Doisprezece. Se obişnuise cu Câinele atât de mult, încât aproape că uit ase de ce era atât de mare şi de ce dinţii îi erau atât de ascuţiţi. Fusese creat pentru luptă, fapt ce nicicând nu fusese mai limpede ca acum. Blana de pe ceafă i se zb urlise, făcând o creastă, şi Păzitorul mârâia fioros, cu b uzele întinse în lături. Fata nu credea că mai văzuse ce va atât de magnific şi de înfiorător. Spiriduşii nu ştiau c e să facă: armele lor nu făceau decât să-i ricoşeze de tr up. Dintr-o singură săritură a ajuns lângă ea şi deodat ă, în chip incredibil, Şase a urcat-o pe Doisprezece în s pinarea lui, iar Cinci a luat-o pe Şapte.

— Unde sunt Vânătorii? a mârâit Câinele.

Lui Doisprezece îi vuia mintea. Victory spusese că nu-i omorâse, că erau închişi. Dar unde? Nu jos, în tem niţă, asta era sigur. În tăcerea aceea profundă auzeai ş i mişunatul şobolanilor. Nu se putea ca sute de Vânător i să fi fost încuiaţi acolo fără să-i ajungă la urechi măca r un foşnet.

— În dormitoarele vânătoraşilor, a spus ea pe neră suflate. Acolo trebuie să fie – numai încăperile acelea a u zăvoare în afară!

— Atunci acolo mergem! a răcnit Câinele, ţâşnind î nainte şi năvălind în mulţimea de spiriduşi care încerca u să-i taie calea la intrare.

A gonit prin ei, aruncându-i în toate părţile. Ordinel e pe care le zbierau Victory şi Morgren s-au amestecat în urma lor când au ieşit în aerul rece al nopţii.

— Ţintiţi băieţii, a auzit-o Doisprezece pe Victory ur lând. Pe Păzitor putem doar să-l imobilizăm!

Auzind cuvintele Vânătorului, sângele i-a clocotit d

e ură şi a strâns mâinile pe topoare. Greutatea lor famil iară nu-i mai provocase aşa o bucurie niciodată.

— Cum aţi intrat? i-a strigat lui Şase, privind în spa te şi simţind că-i creşte inima.

— Ţi-am găsit topoarele. Am văzut focurile spiriduşi lor, a mârâit Câinele, traversând în salturi terenul de a ntrenament spre clădirea de odihnă şi izbind alţi spirid uşi în drumul lui. Era clar ce se întâmplase.

— Am avut noroc cu tunelul, a strigat Cinci. Magul nu ştersese urmele de la intrare. Aproape că ajunseser ăm pe teren când spiriduşii au încercat să-l surpe.

În spatele ei, Şase s-a cutremurat.

— A fost cât pe ce să fim îngropaţi de vii. Câinele n e-a scos afară.

Uşile clădirii de odihnă li s-au înălţat înainte. În ulti ma clipă, Doisprezece a priceput că Păzitorul nu avea d e gând să se oprească şi să le deschidă. Şi-a ascuns faţ a între braţe, ţinându-se de Câine cu picioarele, şi împr eună au străpuns uşile, împrăştiind bucăţi de lemn pes te tot.

Înăuntru, Doisprezece s-a convins că avusese drept ate. Strigăte estompate şi zăngăneli se auzeau dinspre toate dormitoarele: era zgomotul a sute de Vânători ca re încercau să se elibereze.

— Repede! a lătrat Câinele. Eliberaţi-i. Eu voi păzi i ntrarea.

Spunând acestea, câteva săgeţi s-au lovit de el, făr ă efect. A împins uşile la loc şi s-a rezemat de ele cu gr eutatea trupului. Se frânseseră în unele locuri, dar ofer eau un dram de protecţie.

Dinspre terenul de antrenament, Doisprezece a au zit năvala de paşi şi strigătele lui Victory.

— Sunt neînarmaţi! a ţipat ea. Adunaţi-vă în faţa d epozitului de arme. Fără ele, sunt neajutoraţi.

În timp ce cobora de pe Câine împreună cu ceilalţi, fata s-a străduit să nu se gândească la cele ce aveau s ă se întâmple. Două coridoare se întindeau de o parte ş i de alta a unei scări centrale, unul pentru băieţi şi unul pentru fete. Focul acela verde şi sinistru ardea şi în cap etele torţelor de aici.

Doisprezece s-a repezit pe coridorul băieţilor alătur i de Şase şi au început să tragă zăvoarele, dând uşile d e pereţi. Vânătorii au ieşit dinăuntru dezorientaţi şi zdr enţuroşi şi, cu inima strânsă, fata a înţeles că otrava lui Victory trebuia să fi fost puternică. Erau suficient de co nştienţi încât să ştie ce se întâmplase şi să încerce să e vadeze, dar aveau privirile tulburi şi mişcările lente. S-au revărsat pe coridor, privind cu groază luminile verzi, plesnindu-se peste obraji, scuturând din cap şi încercâ nd prin orice mijloace să se dezmeticească.

Widge nu s-a ivit printre ei pe măsură ce au năvălit afară din camere. Doisprezece şi-a înăbuşit teama din ce în ce mai apăsătoare, spunându-şi că, deşi nu era ai ci, asta nu însemna că murise. Dar în burtă simţea un g hem rece de frică, greu de ignorat, care tot creştea.

Strigătele întrebătoare au copleşit-o şi Vânătorii s-a u prins de ea, cerând explicaţii. S-a smucit furioasă din mâinile lor şi a alergat la ultima uşă, dinspre care se au zeau strigătele cele mai puternice. Când a tras zăvorul, Bătrânul Hoarfrost a dat buzna afară, umplând aproape tot cadrul uşii cu trupul lui înalt. Părul alb îi ieşea de su b cască în ciufuri şi ochii negri şi ageri îi fugeau de colo colo, evaluând situaţia într-o clipă. Spre deosebire de c eilalţi Vânători, părea perfect lucid şi stăpân pe sine. Pr ivindu-l o singură clipă, lui Doisprezece a început să-i c rească inima. Nu i-o fi fost drag, dar toţi Vânătorii se te meau de el şi-l respectau. Poate că totuşi exista speran ţă pentru Lojă.

Hoarfrost a citit starea lucrurilor dintr-o singură pri vire: Câinele, care păzea uşa, Vânătorii, care încercau s ă se îmbulzească pe lângă el, spre terenul de antrena ment.

— Crili ciripitori! Toată lumea, gura! a răcnit el. Păz itorule, raportează!

În cât mai puţine cuvinte, Câinele a descris situaţi a. Doisprezece a văzut cum Bătrânul s-a făcut alb la faţ ă când Câinele i-a povestit despre trădarea lui Victory, dar, după o clipă, când a vorbit, vocea i-a răsunat poru ncitor.

— Întâi şi-ntâi, a răcnit Hoarfrost, vânătoraşi, sus p e scări, imediat! Adăpostiţi-vă în camerele Bătrânilor d e la ultimul etaj şi baricadaţi blestematele de uşi.

Elevii au pornit în grabă spre scări. Doisprezece, Şa pte, Cinci şi Şase nu s-au clintit. Observându-i, Hoarfro st n-a făcut decât să mijească uşor din ochi.

— Apoi, armele, a strigat el. Ce avem?

Când spiriduşii i-au cărat pe Vânătorii inconştienţi l e-au luat toate armele aflate la vedere. Dar toţi Vânăto rii demni de acest titlu purtau măcar câte un cuţit ascu ns şi toţi le-au scos acum: lungi, scurte, curbate sau zi mţate, toate extrem de ascuţite. Având iarăşi arme în mâini şi primind ordine de la Bătrânul lor, începeau să pară mai alerţi şi, a observat Doisprezece, mult, *mult* mai mânioşi.

— Păzitorule! a strigat Hoarfrost, croindu-şi loc prin mulţime până la Câine. Cum stau lucrurile afară?

Câinele s-a dat înapoi, lăsându-l pe Hoarfrost să pri vească printr-una dintre găurile frânte din uşă. Doispre zece a profitat de ocazie şi a fugit şi ea la uşă, ducând ochiul la o gaură. I s-a strâns inima. Terenul de antrena ment strălucea verzui în lumina spiriduşilor, suficient c ât să se vadă sute de spiriduşi adunaţi în faţa depozitul

ui de arme. Printre ei stăteau şi Victory şi Morgren. Săb iile, topoarele şi armurile lor luceau. Doisprezece a îng hiţit în sec – deodată, cuţitele Vânătorilor păreau mult mai puţin impresionante.

Hoarfrost a clipit, observând-o ghemuită lângă el.

— Ei, a mormăit el, ce crezi?

N-a înţeles cum şi de unde, dar cuvintele care i-au i eşit pe gură nu au fost cele intenţionate:

— Eşti sigur că nu vrei să-l întrebi pe unul dintre el evii tăi mai *de încredere?*

Apoi s-a întrebat dacă nu cumva tresărirea uşoară a colţurilor gurii acestuia era doar o închipuire.

— Mă mulţumesc cu tine, a spus el pe un ton sec.

Doisprezece şi-a muşcat buza.

— Trebuie să ajungem la depozit şi ştiu şi ei asta, a şoptit ea.

Bătrânul a încuviinţat din cap, privind-o cu ochi de şoim.

— Nu există altă cale de acces în afară de terenul d e antrenament, a continuat ea, chibzuind atent. Victory îl va apăra cu toate forţele.

— Şarpe ce e! a izbucnit Hoarfrost, după care a ins pirat adânc. Mai departe…

— Dar noi avem Câinele, a şoptit ea pătimaş.

Câinele coborâse capul ca să-i asculte şi a mârâit î ncet.

— Primul atac, cel în care au răpit-o pe Şapte, nu a fost decât o diversiune menită să-i scape de el.

— Cum? a şuşotit Hoarfrost, cu o groază evidentă.

— Mi-a spus chiar Victory, a continuat Doisprezece cu amar. Se tem de Câine mai mult decât de orice altc eva. El ar putea să le străpungă rândurile, să deschidă un drum până la depozit.

S-a întors spre Păzitor, căutând confirmare, şi aces

ta a mârâit şi mai tare.

— Bineînţeles că pot, a spus el, cu flăcări aprige în ochi. Pentru asta am fost creat. Pot să străpung porţile depozitului. Să lărgesc intrarea ca să puteţi pătrunde mai repede.

Hoarfrost a încuviinţat din cap şi s-a ridicat, îndrept ându-se de spate. Le-a comunicat repede planul Vânăt orilor şi aceştia s-au înşiruit în spatele Câinelui, cuprinş i de încordare. Şase, Cinci şi Şapte şi-au făcut loc până în faţă, oprindu-se lângă Doisprezece.

— Voi patru tăiaţi-o la etaj, cu ceilalţi, a spus Hoarf rost. Aici ne staţi în cale.

De data asta, Doisprezece şi-a stăpânit mânia. Ina micul nu era Hoarfrost.

— Numai noi avem arme adevărate, i-a atras ea at enţia.

— Dacă n-am fi fost noi, încă aţi fi încuiaţi, a adăug at Cinci.

— Rămânem, a spus Şapte cu o fermitate care l-a f ăcut pe Hoarfrost să holbeze ochii.

Fata l-a luat de braţ pe Şase şi i-a întâlnit privirea c u hotărâre.

— T-t-trebuie.

— Pe mine m-au uimit, a mârâit Câinele, luând o cli pă ochii de la uşă. Au înfruntat târâtori de grotă, un ygr ex şi un urzitor al morţii. Au fost însângeraţi. Şi-au câşti gat locul.

Doisprezece a simţit o căldură luminoasă în trup.

Hoarfrost a şovăit, dar apoi a încuviinţat din cap.

— Bine, a spus el în cele din urmă. Dar aici trebuie să vă păziţi unii pe alţii. Poate că sunteţi însângeraţi da că Păzitorul garantează pentru voi, dar mai avem sâng e de vărsat şi în noaptea asta.

Capitolul 46

Hoarfrost s-a întors spre adunarea tăcută de Vânăt ori, cercetând pe rând chipul fiecăruia. Sub privirea lui, Doisprezece i-a văzut îndreptându-se de spate, înălţân d fruntea şi strângând mai bine cuţitele în mâini.

— Dincolo de uşile astea ne aşteaptă cea mai impo rtantă luptă a vieţilor noastre, a strigat Hoarfrost. Instr uctoarea noastră ne-a înşelat încrederea şi a adus ina micul drept pe terenul nostru de antrenament. Îşi zice că poate să distrugă într-o singură noapte ceea ce a fo st construit într-o mie de ani, dar, blestemăţie, eu zic c ă nu poate.

Vânătorii au izbucnit în urale răguşite şi Doisprezec e a prins curaj. Şapte a luat-o de mână şi a strâns-o cu putere.

Hoarfrost a vorbit din nou.

— Ştiu că sunteţi vlăguiți, ştiu că sunteţi jerpeliţi, d ar în noaptea asta trebuie să luptăm mai aprig decât or icând. Veţi lupta pentru protecţia pe care ne-a oferit-o Loja? Veţi lupta pentru numele câştigate aici şi pentru cei dragi pierduţi în numele lor?

Prin mulţimea de Vânători s-a răspândit un val de e nergie, ca mârâitul unei fiare care se deşteaptă.

Hoarfrost a ridicat vocea, ajungând să răcnească.

— Veţi lupta alături de mine în numele celor pe car e-i apărăm? Pentru dreptate? *Veţi lupta pentru căminul nostru?*

Zgomotul care a izbucnit atunci nu a fost deloc fira v. Strigătul de luptă al fiecărui Vânător a umplut sala şi picioarele au început să bată în podea cu un ritm lent ş i amenințător, cutremurând pereţii.

Lui Doisprezece i-a furnicat pielea braţelor şi piept ul i s-a strâns din nou. Şi-a potrivit agitată priza pe top

oare şi s-a întors spre Câine. Toată atenţia lui era îndreptată spre cele ce se petreceau dincolo de uşă şi încordarea îi vibra în întregul trup. Mârâia, arătându-şi dinţii, şi părea mai mare decât oricând. În lumina verde şi fantomatică, era ca scos dintr-un coşmar. A durut-o inima de mândrie.

A ridicat mâna la umăr, ca să-l atingă pe Widge, ca blana lui moale şi caldă s-o liniştească.

Atunci şi-a amintit, tresărind ameţitor, că dispărus e.

— V-v-vulpea trebuie să-şi păstreze botniţa, a şoptit Şapte, cu respiraţia caldă.

— Ce? a întrebat Doisprezece încruntându-se şi alungând gândul la veveriţă. Ce înseamnă asta?

— Nu… nu ştiu, a bâiguit Şapte pe un ton îndurerat. D-d-dar e important.

Nu mai era timp să-i pună nicio întrebare şi nici să stea pe gânduri.

— Sunteţi gata? a întrebat Hoarfrost, apucând un canat al uşii.

Răspunsul Câinelui a fost un simplu mârâit.

Doisprezece a pus mâna pe celălalt canat şi l-a tras în acelaşi timp.

Câinele a ţâşnit afară din clădirea de odihnă, urmat de năvala de Vânători. Doisprezece a alergat înainte, cu urletele de luptă răsunându-i în urechi, cu pământul tremurându-i sub picioare şi cu topoarele în mâini.

În celălalt capăt al terenului, Victory a ridicat sabia şi, umflându-şi tendoanele gâtului, a urlat:

— ÎNAINTE!

Capitolul 47

Doisprezece gonea spre un zid de spiriduşi care ţin

eau armele ridicate, arătându-şi dinţii ascuţiţi. Păreau f ormidabili, de neînvins şi, preţ de o clipă, inima i-a tre murat în piept.

— Ţineţi rândul! a zbierat Victory, cu o hotărâre evi dentă în fiecare silabă.

Aruncând o privire instructoarei, Doisprezece a sim ţit că se întăreşte şi că picioarele îi zboară mai iute. În *veci* nu trebuia să permită unui asemenea monstru să î nvingă.

Cu un răcnet înfiorător, cele două tabere s-au ciocn it în mijlocul terenului de antrenament. Săbiile s-au înt âlnit şi oţelul a şuierat; cuţitele şi trupurile s-au izbit un ele de altele. Câinele a năvălit printre rânduri, azvârlin d cât colo spiriduşii ale căror arme îi ricoşau inutil de tr up.

— Vânători, spre *depozitul de arme!* a urlat Hoarfro st.

A blocat cu cuţitul lovitura arcuită şi mortală a sabi ei unui spiriduş şi pe altul l-a izbit cu cotul în faţă, înain tând cu forţă.

Şapte, Cinci şi Şase s-au strâns în jurul lui Doisprez ece şi împreună s-au repezit în învălmăşeală. Săgeţile l ui Şase erau ucigătoare, eliberându-le calea de spiriduş i înainte ca aceştia să se apropie destul încât să loveas că, dar, deodată, trei dintre ei le-au tăiat calea. Toţi era u scunzi, abia ajungându-i la umăr lui Doisprezece, dar erau rapizi şi agili şi pe chipurile lor era întipărită o încr âncenare nemiloasă.

— Ştiu că au săbii, dar oricând i-aş prefera pe ei târ âtorilor de grotă, a mormăit Cinci.

— Categoric, a încuviinţat Şase, de cealaltă parte a lui Doisprezece.

Toţi trei au păşit înainte ca un singur trup şi lumea fetei s-a restrâns la topoarele din mâini şi la pământul

de sub picioare. A respins lovitura unuia dintre spiriduş i şi i-a dat un picior zdravăn în burtă, împingându-l cu u n pas înapoi.

— Capul jos! a ţipat Şapte din spate.

Doisprezece nu s-a mai întrebat cum de a înţeles c ă îi strigase ei. A plecat capul, a simţit o sabie şuierând u-i pe deasupra şi s-a întors îndată cu faţa la atacator. Acesta a sărit la ea şi fata i-a împins sabia într-o parte, izbindu-l în tâmplă cu mânerul celuilalt topor şi scoţând u-l din simţiri.

Alături, Cinci şi Şase luptau împreună împotriva un ui al treilea spiriduş, dar, când Doisprezece s-a întors s pre Şapte, inima a fost cât pe ce să i se oprească. Prim ul spiriduş îi smulsese din mână cuţitul primit de la Cin ci şi se apropia de ea rânjind triumfător.

Doisprezece a sărit între ei tremurând de furie şi zâ mbetul lui s-a risipit, fiind înlocuit de o încruntare schi monosită şi de un şuierat mânios. A blocat cu uşurinţă primele ei atacuri sălbatice şi aproape că a nimerit-o c u o lovitură mortală, mişcând arma de sus în jos. Doisp rezece a sărit în spate în ultima clipă şi aproape că s-a ciocnit de Şapte.

Era priceput. Gândul a înspăimântat-o, dar şi-a alu ngat frica şi au început să se învârtă în cerc. În momen tul acela, frica n-ar fi făcut decât să-i provoace moarte a. Inspirând adânc şi calmându-se, şi-a amintit că şi ea era pricepută, ba chiar foarte pricepută. A sărit la atac ţipând. Spiriduşul a fentat la stânga, dar apoi a împins cuţitul drept spre stomacul ei. Topoarele ei încrucişate au coborât asupra armei, aruncându-i-o din mână. O lo vitură de picior rapidă şi puternică l-a împins cu un pas în spate şi spiriduşul a dus mâna la sabia din teaca de l a brâu. Capătul mânerului ei era cioplit sub chipul frum os al unei vulpi.

Vulpea trebuie să-şi păstreze botniţa.

Amintirea cuvintelor şoptite de Şapte i-au inspirat o certitudine subită: ceva cumplit avea să se întâmple dacă îl lăsa să-şi scoată sabia. Înăbuşindu-şi groaza, a ţâşnit înainte, învârtind vijelios topoarele, împingându-l înapoi şi dezechilibrându-l. A atacat din nou, tăindu-i cu reaua sabiei şi azvârlindu-i arma la pământ. Urletul lui furios a fost profund satisfăcător, dar, înainte ca Doisprezece să mai facă vreo mişcare, o săgeată a apărut din senin şi s-a înfipt în umărul lui. Urlând de durere, spiriduşul i-a sărit din cale şi s-a pierdut în hărmălaia mulţimii. Fata s-a întors şi l-a văzut pe Şase cu arcul ridicat.

— Mersi! a gâfâit ea, cu mâinile tremurându-i din cauza fiorului de adrenalină.

— Aproape am ajuns! a strigat Cinci, arătând spre depozitul de arme.

Avea dreptate. Câinele aproape că eliberase calea şi Vânătorii îl urmau îndeaproape, răzbind printre rândurile de spiriduşi. Doisprezece a fost cât pe ce să chiuie, dar atunci a observat ceva ce i-a tăiat vocea. Vânătorii se strânseseră în urma Păzitorului şi spiriduşii îi încercuiseră din spate.

— Hoarfrost! a strigat Doisprezece, dar fără rost. Nu putea s-o audă în cacofonia bătăliei.

— Situaţia ar putea deveni extrem de urâtă, a mormăit Şase, văzând ce observase şi ea. Dacă nu intrăm în depozit repede…

— O să reuşim cu ajutorul Câinelui, a spus Cinci cu încredere, trăgând de ei înainte, înapoi în torentul de Vânători.

Păzitorul era de neoprit, sărea încolo şi-ncoace printre rândurile spiriduşilor, împingându-i în lături cu uşurinţă, ca pe nişte piese de domino. A ţâşnit în mijlocul luptei în apărerea unui Vânător care aproape că fusese c

opleşit de oponenţi, după care a sărit din nou în ajutoru l altuia.

Vocea lui Victory a răsunat pe deasupra terenului d e antrenament.

— Pregătiţi laţurile! a răcnit ea, sărind din calea Câi nelui când acesta a năvălit pe lângă ea.

Doisprezece a simţit o umbră de îndoială, încercân d să desluşească la ce se referea. O armă veche şi de modată: un lanţ cu greutăţi în capete. Oare ce urmărea Victory cu aşa ceva?

A înţeles prea târziu.

— Câine, nu! a urlat ea, cuprinsă de o oroare cople şitoare.

Sărise dintr-o încleştare de trupuri într-un spaţiu lib er, ca să vadă unde era nevoie de el. Victory a profitat de ocazie.

— Acum! a ţipat ea cu faţa schimonosită.

Cu un pocnet, trei maşinării de lemn au tras din sp atele Păzitorului şi trei lanţuri i s-au încolăcit în jurul pic ioarelor. Pe chipul lui a fulgerat o expresie îngrozită şi, încercând să se mişte, a descoperit că nu putea.

Schelălăind, şi-a pierdut echilibrul şi s-a prăbuşit.

Capitolul 48

O rumoare triumfătoare a izbucnit între spiriduşi şi peste aceasta a răsunat vocea lui Morgren.

— Victoria va fi a noastră! Loja Vânătorilor va fi a n oastră!

Magul a azvârlit o vrajă asupra Câinelui, care i-a sf ârâit în coastă, lăsând o urmă neagră. Urletul Păzitorul ui a fost sfâşietor.

— Nu! a ţipat Doisprezece.

Nu avea sens; Câinele n-ar fi trebuit să simtă durer

ea.

— Haideţi! le-a strigat Cinci peste umăr. *Trebuie* să -l scăpăm de lanţuri.

Cei patru vânătoraşi s-au repezit la Păzitorul căzut, dar, cu cât se apropiau, cu atât Vânătorii se îmbulzeau mai strâns în jurul lor. Spiriduşii îi înconjuraseră din toa te părţile şi se apropiau încet, simţind că erau în avant aj. Doisprezece a privit în jur alarmată – Vânătorii erau buimăciţi. Jumătate dintre ei încă încercau să-şi facă lo c spre depozit, pe când cealaltă jumătate lupta ca să aj ungă la Câine.

— Spre depozit! a tunat vocea lui Hoarfrost, văzân d ce se petrecea. Vânători, cu mine!

Doisprezece a înţeles oripilată că era imposibil. N-a veau să ajungă. La ordinele lui Victory, în faţa depozitul ui de arme se formaseră rânduri noi de spiriduşi îmbrăc aţi cu armură grea. Erau prea mulţi. Era şi Morgren aco lo, adunând lumină verde în mâinile făcute căuş, cu o e xpresie monstruoasă.

Fata s-a uitat la mag, străpunsă de o teamă înţepăt oare. Buzele nu i se mai opreau şi magia din mâinile lui reacţiona, revărsându-i-se printre degete sub forma un or fire tremurătoare. Acestea au ţâşnit peste capetele Vânătorilor încolţiţi, legându-se între ele şi formând o p lasă sclipitoare, ce plana ameninţător peste ei. Zvâcne a sfârâind uşor şi împrăştia o lumină sinistră. Acum Vâ nătorii erau înconjuraţi din toate părţile şi ameninţaţi şi de deasupra.

— OPRIŢI-VĂ!

Vocea triumfătoare a magului a răsunat de o sută de ori mai puternic decât ar fi fost normal.

— ALTFEL VĂ OMOR PE TOŢI!

A arătat plasa licăritoare cu degetul, cu sclipiri fana tice în ochi.

O tăcere tulburătoare s-a lăsat printre grupurile im plicate în luptă, armele s-au oprit din mişcare şi lumea şi-a ţinut respiraţia. Toţi au privit în sus. Câţiva spiriduş i încolţiţi în mulţimea de Vânători au încercat cu disper are să scape cu forţa de sub plasa magică, cu groaza î ntipărită pe chip.

Hoarfrost a observat toate acestea cu privirea sa a scuţită.

— Cu monstruozitatea asta nu-i ameninţi doar pe V ânătorii mei, tolomac ţiuitor ce eşti! a strigat el.

— Îţi închipui că nu-mi voi sacrifica fraţii ca să cuce resc Loja asta? s-a stropşit Morgren.

Ca demonstraţie, a coborât o margine a plasei, atin gând braţul unui spiriduş de dedesubt. Acesta a căzut urlând şi mirosul de carne arsă a cuprins terenul.

Victory s-a întors spre mulţime.

— Lăsaţi armele! a strigat ea.

Văzând că ezită, a mijit ochii.

— Acum!

La vederea ei, Doisprezece şi-a simţit furia clocotin du-i în piept. Fără să stea pe gânduri, a dat pe spate to porul din mâna dreaptă şi l-a aruncat cu toată puterea. Arma s-a repezit drept la Victory, dar sabia instructoar ei s-a ridicat în ultima clipă şi a azvârlit toporul la pământ. I-a întâlnit privirea lui Doisprezece şi în ochii ei fata a văzut uimire şi durere.

— Bună încercare, a bâiguit Şase încurajator.

— A spus să le *lăsaţi,* a strigat Morgren. Nu să le *ar uncaţi!* Vrei să-i omori pe toţi, fetiţo?

De cealaltă parte a terenului, Hoarfrost i-a întâlnit privirea şi a încuviinţat din cap o singură dată. Cu sânge le bubuindu-i în vene, Doisprezece şi-a lăsat celălalt t opor să cadă şi Vânătorii au lăsat cuţitele jos. Cinci, Şa pte şi Şase au făcut întocmai, în spatele ei.

Morgren a zâmbit, luând-o la ochi pe Şapte.

— Clarvăzătoareo, vino la mine de bunăvoie, ca cei lalţi Vânători să poată părăsi Loja nevătămaţi.

Doisprezece s-a cutremurat, văzându-i scânteierea rece din ochi. Plasa tremura, sfârâind nemilos.

Lui Şapte i s-a oprit respiraţia.

— Nu ştiu de ce, dar am o senzaţie ciudată că nu s pune adevărul, a şoptit Cinci, apropiindu-se de Şapte.

Şase a apucat-o de mână şi a tras-o înapoi când fat a a dat să pornească spre Morgren.

— Nu, a şuierat el, abia te-am regăsit!

De pe jos, vocea Câinelui s-a înălţat cu un urlet furi os:

— Pleacă acum, magule! Aminteşte-ţi că nu pot mu ri. Te voi vâna până la marginile Emberului.

Morgren a ridicat dintr-o sprânceană, privind triumf ător cu ochii lui întunecaţi.

— Ai fost creat prin magie şi pe aceeaşi cale poţi fi distrus. Voi găsi o metodă, fii sigur.

Ridicând vocea, s-a întors spre Vânători:

— Daţi-mi fata şi Loja şi în schimb vă voi cruţa pe t oţi. Dacă vă împotriviţi, veţi muri cu toţii.

Plasa le şuiera deasupra, vie şi ucigătoare.

— Nu aveţi de ales. Nu aveţi arme, nu aveţi Păzito r, nu aveţi nicio speranţă.

Doisprezece a privit în jur, copleşită de uluire şi de disperare. Se sfârşise; erau învinşi.

Dar atunci un glas singuratic a răsunat din locul în care lupta fusese cea mai încrâncenată, tremurând de epuizare.

— Îmi închin viaţa Lojii Vânătorilor.

Preţ de o clipă, noaptea parcă a stat în loc şi apoi s ute de voci s-au unit într-una singură.

— Jur să slujesc toate cele şapte clanuri ca şi când

ar fi ale mele,

Să le apăr de cele din afară.

Doisprezece s-a întins în spate şi a strâns mâna lui Şase, auzindu-şi propria voce înălţându-se odată cu cel elalte. Cuvintele au reverberat de ziduri, crescând în vo lum şi putere până când inima a început să-i cânte oda tă cu ele. Era prima dată când spunea Jurământul cu co nvingere adevărată.

— Renunţ la toate legăturile de sânge şi la duşmăn iile ancestrale, jertfindu-mi numele şi trecutul.

O mişcare i-a atras atenţia deasupra plasei tremur ătoare. Trei scântei zburau în întuneric, devenind tot m ai mari şi coborând sub podurile cereşti.

A tresărit surprinsă. Spriţii focului. Pentru ce se înto rseseră la Lojă? În jurul ei, vocile Vânătorilor s-au transf ormat într-un urlet.

— Vânătorii sunt familia mea acum şi în veci.

Jur înaintea lor că niciodată nu voi coborî armele în aintea întunericului şi nici nu voi permite înălţarea tiran iei.

Încet, Doisprezece s-a aplecat şi a ridicat toporul d e pe jos.

Capitolul 49

Cei trei spriţi au năvălit asupra terenului de antren ament ca nişte săgeţi. Spre oroarea lui Doisprezece, Sc apără-Foc şi Picioruş-Ars au apucat sinistra plasă. Aripil e lor au împrăştiat rotocoale spectaculoase de flăcări c ând au atins firele magice şi le-au tras în sus, departe de Vânătorii de dedesubt. Plasa li s-a împotrivit, uriaşă pe lângă trupurile lor, şi i-a cuprins împrejur, strivindu-l e aripile pe măsură ce spriţii răspândeau pe suprafaţa ei valuri cumplite de foc.

— În numele Emberului, ce fac? a exclamat Cinci ul uit.

— Se pare că ne salvează, a spus Doisprezece sum bru, fără a-şi lua ochii de la bătălia scânteietoare de de asupra.

Morgren a blestemat furios şi a început să arunce v rajă după vrajă la spriţii care se zbăteau încurcaţi şi ne ajutoraţi deasupra lui. Dar plasa se scutura şi se destră ma şi era limpede că Morgren nu reuşea s-o mai susţin ă.

— Vânători, ÎNAINTE! a tunat vocea lui Hoarfrost, p rofitând de ocazie.

Peste tot, împrejur, Vânătorii s-au năpustit la cuţit e.

Rândurile de spiriduşi din faţa depozitului de arme au ridicat armele în acelaşi timp, cu expresii pustii ca n işte măşti ale morţii.

— Nu vom trece de ei în veci! a strigat Şase. Ne tre buie ajutorul Câinelui.

Vânătorii din jur au ţâşnit înainte, târând micul lor grup odată cu ei.

— Trebuie să încercăm, a spus Doisprezece, pregăt ind toporul care-i mai rămăsese, în timp ce se apropia de şirurile de spiriduşi.

S-au oprit când Scânteie-Aprigă i-a apărut deodată în faţă, privind-o cu o furie încordată.

— Ce faci? a zbierat el, strângându-şi mânuţele în pumni arzători. De ce nu-ţi foloseşti puterea?

— Nu… ce? a făcut Doisprezece surprinsă, în timp ce Vânătorii năvăleau pe lângă ei, împrăştiind strigăte de luptă din buze.

Deasupra lor, Scapără-Foc şi Picioruş-Ars şi-au lans at ultimul şi cel mai sclipitor val de foc de-a lungul firel or plasei, dispărând odată cu ea într-o explozie de lumi

nă violetă. Morgren a urlat de furie.

Scânteie-Aprigă a ameţit în zbor şi ar fi căzut pe jos dacă Doisprezece n-ar fi întins mâna înmănuşată, prinz ându-l. Preţ de o clipă, focul i s-a stins de tot şi spriţul a părut imposibil de fragil, aşa chircit cum stătea în palm a ei. Aripile îi erau diafane şi pielea aproape translucid ă.

— Au…?

Doisprezece nu ştia cum să termine întrebarea.

— Dispărut, a şoptit Scânteie-Aprigă. S-au întors în sânul Marii Flăcări.

— Îmi pare atât de rău, a spus Doisprezece.

Focul i s-a revărsat din nou peste trup şi spriţul i-a zburat din palmă, lungindu-şi dinţii mânios.

— Părerea de rău e inutilă, a şuierat el. Am promis să te slujim şi asta şi facem.

S-a apropiat de ea în zbor şi Doisprezece a înghiţit derutată.

— Te-ai jucat destul cu topoarele, i-a sâsâit el în ur eche. Acum trebuie să lupţi.

Fata nici n-a apucat să se supere la vorbele lui, că Scânteie-Aprigă i-a aterizat pe umăr şi i-a lipit palma ar zătoare de obraz. Durerea i-a cuprins faţa, dar n-a putu t să se ferească. Ca un iepure zărit în lumina torţei, a în cremenit înaintea puterii transmise de atingerea spriţul ui. Focul a izbucnit între ei, flămând şi neostoit. Şi în ini ma lui se afla zăvorul ferestrei pe care o descoperise în tâmplător la Poa.

Doar că acum o vedea limpede şi i se părea caragh ios de uşor de deschis. Cum de o ştiuse un sprit al focul ui, când nici ea n-o ştia?

Te ascunzi de tine însăţi.

Doisprezece a fost aproape sigură că acel gând ap ăsător nu era al ei, ci al lui.

Undeva, departe, în spatele ei, Croke a urlat cu o v oce de nerecunoscut, avertizând asupra pericolului.

— Acum! a şoptit Scânteie-Aprigă şi fata a descope rit că avea dreptate.

Morgren fugise de lângă soldaţi şi stătea deoparte. O lumină i se învârtea în mâinile făcute căuş, o nouă m onstruozitate pe care o aducea şoptit la viaţă.

Doisprezece şi-a muşcat buza. În Poa, dezastrul fus ese provocat de o furie amorfă. De data asta, situaţia e ra diferită: oamenii se bizuiau pe ea, oameni la care ţin ea. Poate că ar fi reuşit să-i salveze dacă ar fi procedat cu atenţie. Trebuia să se concentreze, întocmai cum se concentrase asupra spriţilor în defileu, altfel ar fi putut să-i incendieze pe toţi.

S-a gândit întâi la Poppy, la râsetele ei furate. Apoi la părinţii şi la prietenii din Poa; la Şapte, atât de palidă şi de slăbită în urma corvezii îndurate; la toate suferinţ ele suportate în încercarea de a o salva; la Jupoi şi la c ât de mândru era Morgren de pagubele acestuia…

— E suficient! a exclamat Scânteie-Aprigă vlăguit, cu palma arzându-i pe obraz. Mai mult decât suficient!

Căldura prindea putere şi i se răspândea în trup. O simţea împletită în funii groase, răsucindu-i-se în vene. A curs tot mai repede şi mai năvalnic, îmbrăcându-i em oţiile şi crescând în intensitate. Degetele i-au zvâcnit d ureros şi, fără să stea pe gânduri, Doisprezece şi-a smu ls mănuşa şi a ridicat mâna, împingând totodată fereas tra aceea misterioasă.

Şi aceasta a dezlănţuit focul.

Capitolul 50

Ştiuse ce avea să se întâmple şi totuşi puterea ace asta nemăsurată a luat-o pe nepregătite. Flăcările i-au

izbucnit din vârfurile degetelor în explozii aurii şi tremu rătoare. Au ţâşnit pe deasupra capetelor Vânătorilor şi ale spiriduşilor în aceeaşi clipă în care Morgren şi-a dez lănţuit vraja nou urzită. Cele două forţe magice s-au înt âlnit în aer şi cea a magului a fost azvârlită drept înapo i. L-a izbit în piept, aruncându-l la pământ. Focul lui Doi sprezece a gonit pe lângă el şi a explodat în zidurile Loj ii.

Un val de energie a erupt din ea, doborându-i pe to ţi şi scuturând Loja fără milă. Lumina era de un alb orbi tor, iar căldura, mistuitoare. I-a stors aerul din plămâni şi s-a înălţat vijelios de-a lungul zidurilor. Numai Doispr ezece şi Scânteie-Aprigă mai rămăseseră în picioare şi, prin lumina densă, fata a văzut ceva de neînchipuit. Zi durile – care rezistaseră o mie de ani – au început să se surpe. Crăpături arzătoare s-au răsfirat în piatră ca o p ânză de păianjen, zgomotoase ca loviturile de bici.

Scânteie-Aprigă i-a luat mâna de pe faţă. Când leg ătura dintre ei a fost întreruptă, Doisprezece a răsărit c a şi când ar fi venit de sub apă. A tras aer în piept cu n esaţ şi a căzut, cu picioarele înmuiate şi inima poticnit ă.

— Au un mag! a ţipat un spiriduş din apropiere, vizi bil panicat.

— Unde-i Morgren? a strigat altul.

Lumea se tulbura şi iar se limpezea, în timp ce Dois prezece se chinuia să rămână trează.

I-a văzut pe Şapte, Cinci şi Şase opintindu-se în jur, cu armele iarăşi în mâini.

I-a văzut pe Vânători regrupându-se în jurul lui Hoa rfrost, i-a văzut smulgând săbiile din mâinile spiriduşilo r şi năvălind în depozit, în frunte cu Bătrânul.

A văzut grajdurile incendiate, pe miţoşi luând-o la g oană şi paiele aprinse care pluteau peste toate.

Apoi nu a mai văzut nimic.

Capitolul 51

Frunzele foşneau în adierea caldă şi în aer se simţe a parfumul greu şi ameţitor al florilor-de-nori. Doisprez ece era legată la ochi cu o fâşie de pânză înmuiată de l a cât fusese întrebuinţată şi totuşi a înţeles limpede un de era.

În apropiere se auzeau chicote estompate. O creng uţă s-a rupt şi paşi sprinteni s-au apropiat din jur, depă rtându-se apoi din nou. Doisprezece s-a întors încet, ur mărind sunetul. Ştia că nu trebuia să-şi dea jos eşarfa, dar deodată n-a mai putut să-şi stăpânească curiozitat ea şi a tras-o de pe ochi, clipind în lumină.

Era aşa cum se gândise. Se afla în luminiş, în locul l or special. Tufele din jur se aplecau sub povara florilor l

or albe şi aerul fremăta de insecte ameţite de nectar.

— Mereu tragi cu ochiul!

O siluetă scundă s-a ivit în mijlocul luminii albe, pă şind poticnit la început şi apoi cu mai mult curaj, apropi indu-se până când Doisprezece în sfârşit a văzut-o clar.

Mică de statură. Ochi cenuşii. O mogâldeaţă de păr negru.

— Poppy, a şoptit ea.

A privit în jur, căutând-o pe Starling, care întotdeau na o târa după ea în aceste vise, dar nu mai era nimeni în afară de ea şi Poppy.

— Nu-i aici, a spus fetiţa zâmbind, oprindu-i-se în f aţă.

Rochia ei preferată, albastră, fâlfâia în vânt.

— De data asta e visul meu, nu al tău.

— Nu înţeleg, a spus Doisprezece.

Pentru întâia oară, o simţit un junghi de nelinişte şi a făcut jumătate de pas în spate.

— Nu sunt ygrex, dacă asta te întrebi, a spus Popp y.

După tonul vocii, părea uşor jignită.

— El m-a copiat pe mine, nu invers! Dar nu-l voi lăs a să ne fure locul ăsta.

Cu pumnii mici în şold, a scos bărbia înainte hotărâ tă.

Doisprezece a privit în jur din nou şi i s-a părut că î nţelege. Acesta fusese unul dintre locurile lor dejoacă p referate, ale cărui ramuri dense erau ideale pentru v-aţ i-ascunselea. Ygrexul se folosise de el, sucindu-i aminti rile şi urzindu-le sub forma şiretlicului său crud.

— Nu prea te mai gândeşti la mine, a spus Poppy, apropiindu-se şi luând-o de mână.

În tonul ei nu era nici acuzaţie, nici răutate, ci doar tristeţe.

— Începi să uiţi toate astea, să uiţi de noi. Am vrut să-ţi amintesc.

Doisprezece a simţit o asemenea durere în piept, î ncât abia a mai putut respira, dar mânuţa din mâna ei a strâns-o încurajator, dându-i puterea să vorbească.

— Mă doare când îmi amintesc, a şoptit ea. Am... a tâtea regrete. Am distrus totul.

I-a tremurat vocea.

— Nu ai distrus nimic, Starling.

Doisprezece a tresărit la auzul numelui ei vechi.

— Ne-am certat la urmă, dar n-a fost vina nimănui.

— Ba a fost, a spus Doisprezece.

A spus Starling.

— A fost vina mea. Şi, dacă te-aş fi luat cu mine, n- ai mai fi... n-ai mai fi...

— Şi, dacă trădătorii nu ne-ar fi atacat satul, n-ar m ai fi murit nimeni. Ne-am certat, aşa cum se întâmplă u neori între surori – dar n-ai făcut decât să fii tu însăţi. N u tu m-ai omorât. Trebuie să te ierţi.

— Nu ştiu dacă pot.

— Poţi, a spus Poppy hotărât. Te gândeşti doar la s fârşit. Dar trebuie să-ţi aminteşti că am fost şi fericite. Atât de des am fost fericite.

Doisprezece a simţit pişcături familiare în dosul oc hilor şi presiunea tot mai mare a lacrimilor.

— Uneori mă gândesc doar la cât de mult te-am ră nit, la cât de dor mi-e de tine, a spus ea. Chiar aşa am f ost? Fericite?

— Bineînţeles, prostuţo!

Poppy a râs subţire şi melodios.

— Ne-am certat cu cruzime şi ne-am iubit pe depli n. Eram surori. Trebuie să înţelegi.

Râsul i s-a stins când a observat nehotărârea de pe

chipul lui Doisprezece.

— Nu uita de noi, Starling.

A spus-o încet, cu o umbră de rugăminte în glas.

— Nu voi uita, a şoptit ea.

— Foarte bine, a spus Poppy. Te iubesc. Te voi iubi mereu.

Ceva întunecat şi spinos i s-a dezlegat în piept, cev a ce purta de atâta vreme, încât îi uitase teribila greuta te. Lacrimi fierbinţi i s-au revărsat printre gene şi a înc uviinţat din cap amuţită.

Poppy a *strâns-o în braţe. Doisprezece a închis ochi i şi i-a inspirat mirosul: lavandă şi creţuşcă.*

— Nu e prea târziu, să ştii, să fii cine vrei să fii.

Cuvintele lui Poppy s-au auzit atât de firav, încât p arcă le murmurase vântul şi, preţ de o clipă glorioasă, t oate s-au pus în ordine. Sora îi era alături şi Doisprezec e era împăcată.

— Doisprezece, mă auzi?

Vocea lui Şase parcă venea de departe.

Peisajul s-a dizolvat şi Poppy a dispărut – şi totuşi *n u* a dispărut. Nu mai era pierdută, ca înainte. Doispreze ce a descoperit o căldură în piept, o linişte care i-a răm as chiar şi după plecarea surioarei.

— Doişpe?

A deschis ochii, descoperindu-l pe Şase aplecat pes te ea, cu chipul plin de teamă şi speranţă.

— Te-ai trezit, a exclamat el.

Apoi, ridicând vocea şi mai mult, a strigat:

— S-a trezit.

Doisprezece a tresărit şi a gemut, împingându-l şi ţ inându-se cu dinţii de urzeala destrămată la visului.

Nu e prea târziu…

Ceva i-a mişcat pe piept. A simţit două lăbuţe pe b ărbie şi, brusc, lumea vizibilă a fost ascunsă de o faţă

mică şi arămie care o privea atent, cu ochi mici şi lucit ori.

— Widge! a icnit ea, ridicând greoi braţele ca să-l mângâie. Eşti teafăr! Am crezut… am crezut…

Nu putea termina fraza, nu putea s-o spună cu voc e tare. Lacrimile i-au usturat ochii. Recunoscătoare, şi-a afundat degetele în blana lui şi nodul rece de spaimă din inima sa în sfârşit s-a relaxat. Veveriţa era teafără.

— E un adevărat supravieţuitor, a spus Şase zâmbi nd larg. Cred că-l ţineau în bucătărie.

S-a încruntat şi a clătinat din cap.

— Să nu ne întrebăm de ce. Dar a apărut atunci câ nd s-a prăbuşit. A fugit drept la tine şi nimeni n-a mai r euşit să-l urnească de atunci.

Zâmbetul i-a şovăit.

— Dar cred că a fost foarte îngrijorat. Iar ţi-a meste cat părul. Mult de tot.

Widge a părut ruşinat când Doisprezece a dus mân a la cap. Părul chiar îi *părea* mai scurt pe o parte decât pe cealaltă. Dar nu prea i-a păsat; nu i s-a părut import ant. Nu acum, după ce atâta vreme se gândise că poat e nu avea să-l mai vadă niciodată.

— O să-mi crească la loc, a spus ea, spre uşurarea evidentă a veveriţei.

Chiţăind liniştită, i s-a gudurat pe lângă gât, mulţu mită să-i fie alături, pur şi simplu.

— Stai.

Doisprezece s-a încruntat deodată, tresărind din ca uza durerii înţepătoare de pe obraz.

— Şase, cum adică „atunci când s-a prăbuşit”?

A privit în jur şi era şi mai derutată; părea că se afl au într-un fel de cort. Zăcea pe un pat de campanie, cu un morman de blănuri adunate pe ea.

— Unde suntem?

— Ah.

Şase a privit sumbru.

— Ei bine…

A fost întrerupt de o clapă de pânză care a fost trasă şi de intrarea grăbită a unor oameni. În frunte era Şapte, zâmbind luminoasă ca zăpada, apoi Cinci şi Bătrânul Hoarfrost. Câinele era prea mare, aşa că s-a mulţumit să bage capul pe la intrare.

— Ştiam că o să-ţi r-revii, a spus Şapte.

Uşurarea de pe chipul ei spunea altceva.

— Bineînţeles, a spus Şase zâmbind.

— E *clar,* e la fel de tare precum Câinele, a adăugat Cinci, lovind-o peste braţ fără prea multă blândeţe.

— Au!

Doisprezece s-a strâmbat. Parcă avea vânătăi pe tot corpul, dar, cumva, era în viaţă. Era de-a dreptul mir aculos. S-a holbat la ceilalţi, contemplându-le feţele cu nesaţ, nevenindu-i să creadă că, după toate pe care le suferiseră, după toate vorbele groaznice pe care şi le spuseseră, veniseră s-o salveze. L-a strâns aproape pe Widge şi s-a lăsat cuprinsă de un sentiment cald de siguranţă.

Era printre prieteni.

Capitolul 52

— Mă bucur că te găsesc trează, Doisprezece, a spus Hoarfrost aspru, luând un scăunel dintr-un ungher al cortului şi aşezându-se.

La fel au făcut şi ceilalţi.

— Ăştia mi-au povestit atât cât au putut, dar încă am câteva goluri bune în minte.

Cu chiu, cu vai, Doisprezece s-a ridicat în pat şi a încuviinţat din cap.

Hoarfrost părea istovit, avea cercuri negre sub ochi şi o tăietură urâtă la frunte, dar stătea ţeapăn de spate şi avea privirea la fel de pătrunzătoare ca întotdeauna.

— De ce, a spus el încet. De ce a făcut Victory una ca asta?

Fetei i s-a oprit respiraţia şi un gust acru i-a umplut gura.

— Pentru respect.

A spus-o şuierat. Hoarfrost a mijit ochii.

Doisprezece le-a relatat cu lux de amănunte tot ce păţise de când se despărţise de ceilalţi: cum Victory ve nise în temniţă, prefăcându-se că o salvează, cum o int erogase cu privire la Câine şi cum îl lăsase pe Croke să -i invadeze mintea. Apoi a inspirat cutremurându-se şi l e-a spus despre săgeţi şi despre adâncurile de nepătru ns ale întunericului şi ale perfidiei instructoarei.

Hoarfrost s-a ridicat brusc, doborând scăunelul.

— Spectre spărgătoare! N-aş fi crezut-o dacă n-aş fi văzut-o cu ochii mei. Să lupte alături de blestemăţii d e spiriduşi! Victory!

— A scăpat? a întrebat Doisprezece, ştiind deja răs punsul.

— Da, a mârâit Hoarfrost. Dimpreună cu ce-o mai fi rămas din magul ăla şi cu cel căruia îi spui Croke. Nu p uteam să trimit o echipă după ei, când toate erau aşa a napoda.

A mijit ochii.

— Dar o să-i *prindem.*

Cinci privea încruntat, chibzuind spusele fetei.

— La ce se referea Victory când a vorbit de „stăpâ n”? a întrebat el.

— O întrebare excelentă, a spus Câinele. Oare se r eferea la Morgren?

Doisprezece a clătinat repede din cap şi imediat a r

egretat. Durerea i-a străpuns gâtul.

— Nu, a spus ea, strâmbându-se. Şi Morgren vorbe a de un stăpân şi…

S-a oprit şi s-a încruntat:

— Am impresia că stăpânul ăsta îi dăduse puterile.

Doisprezece şi-a amintit cum magul se holbase la f ocul din mâini, cu bucurie, lăcomie şi uimire întipărite p e chip.

— Nu cred că le are de multă vreme.

— N-ar fi trebuit să le aibă deloc, a mârâit Câinele. Vrăjitoarele au ferecat magia spiriduşilor.

— Ce ne mai poţi spune despre acest „stăpân”, Doi sprezece? a întrebat Hoarfrost.

Fata s-a gândit din răsputeri.

— Când am întrebat de… de Poa, când am întrebat de ce…

Vocea i-a tremurat şi a strâns pumnii:

— Morgren a spus că asta le ceruse stăpânul. A spu s: „Cu cât e mai multă violenţă, cu cât există mai mult haos şi mai multă distrugere, cu atât devine mai puter nic”.

Câinele a scâncit încet. Widge s-a lipit de obrazul e i.

— Precis asta a spus, cuvânt cu cuvânt? a întrebat Hoarfrost, încruntându-se.

Doisprezece a încuviinţat din cap.

— O creatură care se hrăneşte cu haosul? a spus Ş ase. N-am mai auzit aşa ceva.

— Nici eu, a spus Hoarfrost încet. Dar, din câte spu n Victory şi Morgren, de la ea au pornit toate şi ei ar tre bui să ştie cel mai bine! Creatura a găsit aliaţi, le-a îna poiat spiriduşilor magia interzisă şi a reuşit să adune d estule fiare întunecate încât să poată ataca Loja. Nu şti u ce fel de fiinţă e, dar cert e că-i puternică.

— Şi inteligentă, a mârâit Câinele. Dacă se hrăneşt e din dezastre, atunci se întreţine fără probleme.

— Te gândeşti la atacul asupra satului lui Doisprez ece? a întrebat Hoarfrost.

— Nu doar Poa a fost atacat, le-a amintit ea cu un nod în stomac. Morgren a spus că au fost şi altele.

Bătrânul a clătinat din cap.

— Nu-mi vine a crede că Loja nu a auzit despre ase menea evenimente.

— În ultimii ani, rupturile dintre clanuri s-au întins mai mult ca niciodată, a spus Cinci. Unele zone s-au izo lat cu totul. Satele plutitoare şi caravanele deşertului o ricum umblă din loc în loc. Dacă *chestia* asta le-a ataca t şi pe ele, s-ar putea să treacă o vreme până ca oame nii să le simtă lipsa şi să dea alarma.

— Dar, când se va da alarma, poţi fi sigur că vina v a cădea asupra unuia dintre celelalte clanuri, nu asupr a unei creaturi întunecate şi misterioase pe care n-a m ai văzut-o nimeni, a spus Doisprezece cu amar.

— Şi astfel, h-haosul se răspândeşte, a spus Şapte î ncet, cu o privire distantă.

— Dar pentru ce? a întrebat Şase. Ce urmăreşte?

— S-a mai auzit ca vreo creatură întunecată să urm ărească altceva pe lângă următoarea masă? a pufnit H oarfrost.

— Nu, a mârâit Câinele. Băiatul are dreptate. Fiinţa asta nu e ca celelalte. E chibzuită şi are simţ organizat oric. Deja a reuşit multe. Are un plan. Un ţel final.

S-a lăsat tăcerea şi Doisprezece s-a cutremurat. Şi ceilalţi păreau la fel de îngrijoraţi ca ea.

— Cum putem s-o oprim? a întrebat Şase în cele di n urmă.

Hoarfrost a încuviinţat din cap aprobator.

— Aşa te vreau.

Apoi s-a ridicat brusc:

— Şerpi şuierători, nu rezolvăm nimic dacă stăm cu mâinile în sân!

Energia lui neostoită era molipsitoare şi Doisprezec e s-a ridicat greoi în picioare, simţindu-se de parcă fuse se călcată în picioare de o cireadă de miţoşi. Widge a c hiţăit îngrijorat, dar fata l-a liniştit şi s-a dus şchiopătat la Câine. Păzitorul a înghiontit-o uşor cu botul.

— Mă bucur că te-ai trezit, a spus el. Că eşti în viaţ ă.

— Mulţumesc, Câine, a şoptit ea, sprijinindu-se de el, aplecând capul ca să iasă din cort şi întrebându-se c e o aştepta afară.

Întâi a observat mirosul: de cenuşă şi cordită. Înain te chiar să vadă Loja, a înţeles că pagubele trebuiau să fie cumplite. Dar nu se aşteptase să descopere că trei dintre cei opt pereţi se năruiseră, că frumoasele poduri cereşti se prăbuşiseră şi că toate clădirile erau mistuit e. Pământul înzăpezit era acoperit de pietre arse şi fum egătoare. Loja Vânătorilor era distrusă.

— Cum s-a întâmplat? a exclamat ea.

Ceilalţi se apropiaseră şi se opriseră alături.

— Două cuvinte: prin tine, a spus Cinci, impresiona t chiar şi fără să vrea. În numele Emberului, nici acum nu pricep ce-ai făcut!

Câinele i-a aruncat o privire mânioasă, dar nimeni nu l-a contrazis.

Doisprezece s-a holbat la dezastru din ce în ce mai îngrozită.

— L-am ţintit pe Morgren, a şoptit ea, clătinând din cap. Nicio clipă… nicio clipă nu m-am gândit că…

A tăcut, prea uluită ca să mai poată vorbi.

Lui Hoarfrost priveliştea ruinelor parcă îi provoca o durere fizică, aşa că le-a întors spatele, mormăind.

— Ne-ai salvat.

A spus-o fără să se uite la ea, ca şi când ar fi încerc at să se convingă pe sine însuşi.

— Tunelurile erau surpate şi porţile încuiate – nici e i, nici noi nu aveam pe unde ieşi. Ne-am fi măcelărit înt re noi dacă n-ai fi… făcut ce ai făcut.

— E-e adevărat, a spus Şapte, apropiindu-se de Doi sprezece.

Ochii lui Hoarfrost au fugit de la una la cealaltă.

— Amândouă aveţi un soi de magie, a spus el în cel e din urmă.

Nu era o întrebare.

Doisprezece s-a întors şovăitor spre Şapte.

— Da, a spus simplu cealaltă fată.

Hoarfrost a plimbat din nou privirea peste ruine şi a încuviinţat încet din cap.

— De multă vreme n-am mai avut vrăjitoare la Loj ă. Poate că ăsta e preţul.

— Doisprezece nu e vinovată pentru cele întâmplat e, a spus Câinele, mârâind discret. Vina e a lui Victory ş i a spiriduşilor.

— Îţi închipui că nu ştiu? s-a răţoit Hoarfrost.

Nici ea nu s-a mai putut uita la Lojă – i-a întors spat ele, privind împrejurimile pentru întâia oară. Stătea în pragul unuia dintre sutele de corturi ridicate la o distan ţă sigură de cetate. Focuri ardeau în gropi săpate la int ervale egale şi în jurul taberei Vânătorii clădeau o palis adă rudimentară din lemn.

— Asta-i tot? a şoptit Doisprezece şi vocea i-a trem urat de vinovăţie. Asta a mai rămas din Lojă?

— Da şi nu, a spus Hoarfrost pe un ton mai blând d ecât se aşteptase, întorcând în sfârşit privirea spre ea. Loja a fost mereu mai mult decât zidurile ei, mai mult d ecât armele. Oamenii fac locul, Doisprezece.

A inspirat adânc şi încet.

— Şi, că tot veni vorba, trebuie să-ţi mulţumesc.

Doisprezece a clipit, convinsă că nu auzise bine. Să -i *mulţumească* ei?

— Ai înfruntat-o pe Victory, ai eliberat Vânătorii şi n e-ai dat sorţi de izbândă. Niciunul dintre noi nu a murit azi-noapte şi asta datorită ţie. Mai mult, tu eşti cea car e a procedat corect. Ai pornit pe urma lui Şapte după c e a fost răpită şi ai făcut tot posibilul s-o salvezi.

Hoarfrost a tăcut o clipă şi a clătinat din cap.

— Scorpii scorţoase! Vânătorii ar fi trebuit s-o caut e. Nu ştiu de ce am ascultat de Victory când a propus s ă plece Câinele.

— E convingătoare, a mârâit Păzitorul.

Hoarfrost a încuviinţat din cap, întorcându-se spre Şapte, Cinci şi Şase.

— Toţi aţi dat dovadă de multă tărie şi de curaj ne măsurat.

Apoi a tăcut, încruntându-se.

— Şi acum am ajuns la o situaţie delicată. E clar că voi patru aţi încălcat unele dintre cele mai importante r eguli ale Lojii. Şase şi Şapte, sunteţi fraţi?

Copiii s-au făcut albi ca ceara şi au dat din cap.

— Şi fiecare dintre voi ştie din ce clan se trage celă lalt? a întrebat el.

Au încuviinţat în tăcere. Doisprezece s-a gândit să-i atragă atenţia că nu ştia de unde venise Cinci, dar a ho tărât să se abţină. Deocamdată Hoarfrost părea deose bit de îndârjit.

Aerul i-a izbucnit din piept într-un oftat prelung.

— Ar trebui să fiţi izgoniţi pentru asta! Şi totuşi, în ultimele zile aţi demonstrat calităţi vrednice de Vânăto ri adevăraţi. Fără voi, noaptea trecută s-ar fi desfăşurat cu totul altfel.

— D-da, aşa ar fi fost, a spus Şapte cu convingere.

Răsplata ei a fost o privire fulgerătoare din partea l ui Hoarfrost.

— Apoi, trei dintre voi aţi traversat Pădurea Îngheţ ată. Aţi reuşit în ciuda faptului că aţi întâlnit un ygrex, un urzitor al morţii şi creatura aia, Ciocan-stejar, care c ine ştie ce-o fi fost.

— Am avut noroc, a spus Şase repede.

Hoarfrost a pufnit.

— Noroc? Auzi la el, „noroc”! Să întâlniţi scârboşeni ile alea şi să supravieţuiţi? Nu. Cinci, Şase şi Doispreze ce, aţi realizat fapte demne de elevi mult mai mari şi v- aţi dovedit capabili pe măsura provocării. Aţi reuşit să vă promovaţi însângerarea fără măcar să fi fost trimişi la ea.

Grupul lor mic a ascultat într-o tăcere uluită.

— Adică… suntem Vânători adevăraţi? a întrebat Ci nci cu prudenţă.

— Cei mai tineri din ultimele cinci generaţii, a spus Hoarfrost.

S-a strâmbat pe rând la fiecare, ca şi când ăsta le ş i fusese planul.

— Dar niciodată, *niciodată,* nu veţi divulga că Şase şi Şapte sunt înrudiţi.

Patru capete au încuviinţat în acelaşi timp. Şase a simţit o asemenea uşurare, încât s-a clătinat. Şapte i-a zâmbit radios.

— Vă veţi continua antrenamentul până când veţi fi pregătiţi să vânaţi pentru clanuri. Dacă e să judecăm d upă episodul ăsta, vă veţi bucura de mari succese împr eună.

Un respect încăpăţânat i-a apărut pe chip.

— Diseară îi anunţ şi pe ceilalţi. Vom ţine obişnuitul ospăţ, ca să vă sărbătorim.

— Chiar aşa? a întrebat Cinci, privind îndoielnic în j ur, la tabăra rudimentară.

— Da! a strigat Hoarfrost încruntat. Cât despre *cele lalte* talente ale voastre, a continuat el, adresându-li-se lui Şapte şi Doisprezece, cred că o să trimit un şoim la vrăjitoare. Sper să-l poată identifica pe „stăpânul" ăsta al nostru. O să le cer sfatul şi în ceea ce vă priveşte pe voi două, deşi mă aştept ca în răspuns să mă asurzeas că cu aceeaşi tăcere de până acum. Dar, până atunci, vă interzic categoric să folosiţi aceste... puteri.

Şapte a deschis gura ca să spună ceva, dar Şase i-a tăiat vorba dintr-o privire. Doisprezece a încuviinţat d in cap, cu maxilarul tremurându-i dureros.

— Nu-i problemă, a spus ea încordată.

Hoarfrost s-a holbat la ea un moment, apoi a dat di n cap o singură dată.

— Mă bucur. Aveţi întrebări?

Toţi au clătinat din cap.

— Bine, a spus el, privindu-i pe toţi odată din nou. O să fac anunţul. Vă sfătuiesc să vă gândiţi la noile voa stre nume de Vânători.

Un zâmbet bătut de furtuni i-a fulgerat pe faţă şi i mediat a dispărut.

— Ce mai, le meritaţi din plin.

Capitolul 53

S-au dus la cel mai apropiat foc de tabără şi s-au a şezat pe buturugile dimprejur. Li s-au pus în mâini mân care şi băutură, dar apoi, deodată, au rămas singuri, pr ivindu-se nesigur între ei. Se întâmplaseră atât de mult e şi nimeni nu ştia cum să abordeze discuţia. Au dat ag itaţi din picioare, Şase a devenit foarte interesat de cea iul său şi Cinci şi-a îndesat, hotărât, în gură o bucată ur

iaşă de prăjitură. Câinele se uita pe rând la fiecare, cu o speranţă cumplit de enervantă pe chip.

— V-vă mulţumesc că m-aţi salvat, a zis Şapte în c ele din urmă şi sângele i-a năvălit pe faţa palidă.

Mâncarea parcă îi dăduse puteri noi şi cuvintele i s e rostogoleau nestăvilite.

— N-am ştiut sigur dacă o veţi face. Am făcut tot p osibilul ca să vă fie mai uşor, dar, de fapt, n-am făcut mare lucru.

A ridicat din umeri şi s-a uitat la Doisprezece.

— Doar ţi-am dat piatra selenară, sperând că va fi de ajuns.

O umbră a apărut pe chipul lui Şase.

— De ce nu mi-ai spus nimic? a întrebat el. Puteai s ă mă avertizezi sau… să faci ceva! Te-aş fi protejat! Ori … măcar aş fi încercat.

— Am vrut s-o fac, a spus Şapte amărâtă, plecând umerii la accesul lui de mânie. D-d-dar, în orice fel ţi-aş fi spus, în final tu mureai. Şi lucrurile s-au schimbat atâ t de mult între noi de când am venit la Lojă. N-am mai vorbit ca lumea de când am sosit. Ş-ştiu că am venit ai ci din cauza mea, a adăugat ea repede, ridicând mâna ca să-i taie vorba lui Şase. Dar o parte din mine s-a într ebat dacă nu cumva a fost o uşurare pentru tine. Că nu a mai trebuit să te chinui cu… toate astea.

S-a arătat pe sine cu un gest vag.

Şase părea profund jignit.

— Asta-i ridicol, a spus el şoptit.

Şapte a încuviinţat din cap repede, dar cu o privire nesigură.

— Nu, a spus Şase mai hotărât şi a luat-o în braţe. Mi-a fost dor de tine în fiecare zi şi mi-am făcut griji. M-am gândit că, dacă aş fi petrecut timp cu tine, ar fi fost mai greu pentru amândoi. Îmi… îmi pare rău. Ştiu că a

fost mult mai complicat pentru tine decât pentru mine. Am fost egoist.

Zâmbetul lui Şapte a radiat ca soarele, preschimbâ ndu-i chipul pe deplin. Preţ de o clipă, Doisprezece a re văzut-o în ea pe Poppy.

— Nu, a-a-ai avut dreptate, a spus fata. Toate s-au petrecut aşa cum trebuia.

Fratele ei a clipit surprins şi s-a dat înapoi.

— Serios? Niciodată nu spui asta.

— Da, a spus Şapte, zâmbind fericită. De data asta, am fost exact la locul potrivit, la momentul potrivit. Un singur drum ducea aici. Şansele erau extrem de m-m-mici, dar am reuşit.

Uşurarea i se auzea limpede în voce.

Doisprezece s-a întrebat unde ar fi dus celelalte dr umuri, ce alt destin mai văzuse Şapte pentru ei. S-a cut remurat, în ciuda băuturii fierbinţi şi a lui Widge, care i se înfăşurase strâns în jurul gâtului. Darul lui Şapte păr ea mai curând un blestem.

— De acord, a spus vesel Cinci. Şi locul, şi moment ul sunt perfecte ca s-o tragem de urechi pe Doisprezec e!

— Îţi dai seama că pot să te fac scrum, nu? a întreb at Doisprezece, mirându-se că se amuza, în loc să se s upere.

— Mi se pare că sunt la adăpost, a spus Cinci, ridic ând din umeri. Bun, e *clar* că trebuie să discutăm unele lucruri: temperamentul tău coleric, atitudinea necuviin cioasă, pumnii pe care ni i-ai dat şi, cel mai important, faptul că ai fugit şi ţi-ai abandonat prietenii.

Le-a enumerat pe degete, privind-o şi clătinând din cap.

— Nu aşa te porţi cu prietenii.

Doisprezece a simţit că i se aprind obrajii de ruşin

e, chiar dacă inima i-a tresărit la auzul cuvântului „prie teni”. Acum ori niciodată.

— Iertaţi-mă, a spus ea, surprinsă de uşurinţa şi de convingerea cu care a spus-o. V-am aruncat vorbe îngr ozitoare tuturor şi n-ar fi trebuit.

Apoi a întâlnit privirea lui Şase.

— Mă refer mai ales la ce am spus despre Şapte şi despre clanul peşterilor. A fost îngrozitor din partea me a şi… m-am înşelat cumplit în toate privinţele. Îmi pare rău.

— Şi eu am spus nişte lucruri groaznice, a spus Şas e încet. Amândoi ne-am purtat la fel de urât. Şi mie îmi pare rău.

Un nod stupid i s-a pus în gât lui Doisprezece. A hot ărât că era mai bine să nu vorbească şi s-a mulţumit să dea din cap, sperând că băiatul avea să înţeleagă cât d e mult însemnau cuvintele lui pentru ea.

Câinele începuse să dea încet din coadă, dar acum o agita şi mai repede, cu o uşurare vădită pe chip. Se p limba vioi în faţa lor.

— Eşti bine, Câine? a întrebat Doisprezece.

— Chiar aşa, a spus Cinci, încruntându-se. Înţeleg c ă e bine să gândeşti pozitiv, dar de-acum ne *sperii* cu a tâta veselie.

— Ştiu, a spus el fără să se oprească, cu un ameste c ciudat de mârâit şi schelălăit. Nu mă pot abţine. Nu p uteţi şti cum e. De unde să ştiţi?

— La ce te referi? a întrebat Şase.

— Zidurile, a spus Câinele, oprindu-se deodată şi în torcându-se spre ei. S-au prăbuşit.

— Asta înseamnă… că nu te poţi întoarce în ele, a s pus Doisprezece încet, înţelegând subit.

— Da, a spus Păzitorul. Hoarfrost le va reconstrui în cele din urmă. Dar, pentru moment, sunt liber. Îmi dau

seama că ne aşteaptă vremuri tulburi, dar…

A tăcut, căutând cuvântul potrivit.

— Sunt *entuziasmat.*

— Ei, asta *clar* nu m-aş fi aşteptat să aud vreodată.

— Hoarfrost a primit răspuns de la tribul munţilor, a spus Câinele. Ne oferă adăpost. Mâine pornim într-ac olo. De o mie de ani n-am mai părăsit Loja decât ca să l upt. Când se întâmpla să mai călătoresc, ori mă ducea m la bătălii, ori mă întorceam de la ele. De fiecare dată mă aştepta întunericul nesimţitor al zidurilor. Dar acu m, poate că…

S-a oprit derutat.

— Acum poţi să trăieşti, a spus Şapte cu blândeţe. Ai dovedit deja că nu eşti bun doar la luptă.

Câinele a încuviinţat din cap, dând din coadă încet.

— Poate că a venit vremea să-mi extind rolul, a înc uviinţat el.

Văzându-i sclipirea din ochi, lui Doisprezece i-a cân tat inima.

— Mă simt diferit, a spus el. Poate că Ciocan-stejar a schimbat ceva în mine. *Simt* totul mai intens. Vântul. Zăpada răcoroasă de sub labe. Am simţit dogoarea zid urilor cuprinse de flăcări. Şi mâncarea.

A mirosit aerul.

— Aproape că aş putea să-i simt gustul.

Numai Cinci s-a încruntat.

— Şi durerea, a adăugat el. Vrăjile lui Morgren n-ar fi trebuit să te afecteze, dar e *clar* că te-au rănit.

— E adevărat.

Câinele a încuviinţat din cap încet.

— Totuşi, l-am învins, a spus Şase, întorcându-se s pre Doisprezece.

O întrebare îi plutea pe buze.

— Chiar eşti o vrăjitoare, adică pe *bune?* a izbucnit

Cinci.

Şase, Cinci şi Câinele s-au holbat la ea.

Limba i s-a îngreunat deodată şi s-a străduit să găsească un răspuns bun. Şapte a salvat-o în cele din urmă.

— E o vrăjitoare elementală, a explicat ea, privind-o cu căldură. E limpede că are putere asupra focului. Cred că Scânteie-Aprigă a ajutat-o să înţeleagă asta.

Cinci şi Şase au căscat gura de uluire.

Auzind de Scânteie-Aprigă, Doisprezece s-a îndreptat de spate şi a privit în jur.

— Unde e? a întrebat ea.

Widge i-a mârâit la ureche, evident nemulţumit, dar, de data asta, l-a ignorat. Simţea o afinitate faţă de sprit care o entuziasma şi o îngrozea în acelaşi timp. Îi a rătase cum să-şi folosească puterile şi o ajutase să-i salveze pe toţi, cu preţul unui mare sacrificiu personal. Dar Doisprezece a simţit fără urmă de îndoială că spriţul s-ar fi bucurat de distrugerea Lojii, care ei îi provocase doar ruşine şi groază.

— Hoarfrost l-a alungat, a spus Cinci abătut. A privit incendierea Lojii cu mult prea multă plăcere. O fi contribuit şi el la dezastru.

— Bineînţeles, a spus Doisprezece încet, înăbuşindu-şi un fior de tristeţe.

— Se va î-î-întoarce, a spus Şapte hotărât, înghiontind-o.

— Nu spune asta! a exclamat Cinci, tresărind oripilat. Totuşi – s-a oprit şi a aruncat o privire la Doisprezece – acum înţeleg de ce i-a plăcut de tine atât de mult.

A fluierat.

— O vrăjitoare elementală.

— Nu ştiam, a spus Doisprezece, înroşindu-se în obraji. Adică povestea cu focul mi s-a mai întâmplat, dar

nu cu atâta putere. Nici acum nu ştiu ce înseamnă.

S-a uitat la Câine.

— Croke a spus că ultimii elementali au trăit pe vre mea Războiului Întunecat. Ştii ceva despre ei?

Câinelui i-a dispărut privirea fericită şi şi-a pitit coa da între picioare. Lui Doisprezece i-a căzut inima.

— Ştiu câte ceva, a spus el.

A vorbit încet, ca şi când şi-ar fi ales cuvintele cu m are grijă.

— Magia lor era… imposibil de stăpânit. Şi nu se nă scuseră cu ea. Vrăjitoarele de la Icegaard se nasc cu m agia lor. Elementalii cresc.

— Cresc? a întrebat Cinci, strâmbând din nas.

— Sunt modelaţi de circumstanţe, a explicat Câinel e. Circumstanţe mereu neplăcute.

A dat din cap încet şi s-a întors din nou spre Doispr ezece.

— Elementalii apar în vremuri tulburi în vremuri cu mplit de întunecate. Veacuri la rând n-a mai existat nici unul. Acum ai apărut tu.

A cuprins-o un fior rece şi Widge s-a lipit de ea.

— Mmm, n-am putea să ne bucurăm şi noi măcar o clipă? a spus Cinci, rupând tăcerea. Adică Victory n-a r euşit să ne omoare; n-au reuşit nici spiriduşii; suntem î mpreună; am găsit-o pe Şapte.

Le-a enumerat pe degete.

— Pe tot îngheţul, avem o groază de motive de buc urie!

Un strigăt le-a atras atenţia. Un grup de Vânători în cerca să fixeze încă o parte din palisadă. Câinele le-a s ărit în ajutor.

Doisprezece a înconjurat focul şi s-a apropiat de Ci nci, ştiind că trebuia să lămurească ceva cu el. Cearta dintre ei încă îi şoptea în ureche ca o stihie. Băiatul se

uita îndelung la Şase, care o ţinea de umeri pe Şapte, r âzând amândoi cu zâmbete identice.

Doisprezece a inspirat adânc şi s-a aşezat lângă Ci nci.

Asta era ultima problemă. Ultima greşeală de îndre ptat.

Capitolul 54

— Să ştii că nu e nimic între mine şi Şase, a spus D oisprezece încet, privind oriunde, numai la Cinci nu.

Alături, băiatul a pufnit.

— Nici între mine şi el!

Resemnarea şi amarul din vocea lui au înduplecat- o să-l privească făţiş.

Spre uimirea amândurora, Widge a sărit sprinten p e umărul lui. Doisprezece ar fi putut să jure că veveriţa l-a lins scurt pe obraz. Cu câteva zile în urmă, ar fi dev enit cumplit de geloasă. Acum surprinderea şi bucuria de pe chipul lui Cinci i-au stârnit râsul.

— Vrea să-l mângâi, a spus ea zâmbind larg. Dar te avertizez: o singură dată s-o faci şi probabil că n-o să t e mai lase să te opreşti.

— N-am nimic împotrivă, a spus Cinci radiind.

Preţ de un minut, două, a plimbat degetele prin bla na lui Widge, cu o privire îngândurată. Fata l-a aşteptat să spună ceva.

— Eu şi Şase încă suntem prieteni, a spus Cinci în c ele din urmă. Dar nu are aceleaşi sentimente faţă de m ine.

— Ah, a spus Doisprezece cu prudenţă. Dar nu e m ai bine acum, când amândoi recunoaşteţi situaţia?

Cinci a ridicat din umeri, dar ea a observat nelinişt ea ascunsă de acest gest nonşalant.

— Aşa sper. Nu pot să mint în ceea ce mă priveşte.

Doisprezece a încuviinţat din cap, simţind că găsis e un punct de sprijin mai ferm.

— Nu, nu poţi decât să fii tu însuţi. Nimeni altcinev a nu poate s-o facă în locul tău.

— Dar e mai uşor când ştii sigur cine eşti, a mormă it Cinci.

Doisprezece s-a gândit la tatăl ei şi la Bătrâna Silve r. *Gândeşte-te ce fel de persoană vrei să fii.*

— Tu hotărăşti, să ştii, a spus Doisprezece încet. Eu am hotărât în privinţa mea.

O căldură fluidă i s-a răspândit în trup pe măsură c e a vorbit.

Nu e prea târziu…

Widge i-a sărit înapoi în poală, ridicând ochii la ea ş i radiind de fericire.

— Ce ai hotărât? a strigat Şase de cealaltă parte a focului. Numele tău de Vânător?

A înconjurat numaidecât lemnele arzânde şi s-a aş ezat lângă ei.

— *Nu* despre asta vorbeam, a spus Cinci. Dar nume le tău de Vânător e evident – Iepure. Ai urechi mari, de asta ştii să asculţi conversaţiile altora.

— Iar al tău ar trebui să fie Scorpie, în cinstea firii t ale colerice, a spus Şase rânjind, fără nicio ezitare.

— De fapt, mă gândeam la Lup, a spus Cinci cu un aer demn.

I-a căzut faţa când Şase a izbucnit în râs.

— Ş-şi tu, Doisprezece? a întrebat Şapte, aşezându -se lângă ea. Ţi-a venit vreo idee?

Fata a privit îngândurată la foc.

— Încă nu, a spus ea, clătinând din cap. Nu mă aşt eptam să devin Vânător şi nu mi-am bătut capul.

— Ce zici de Pârjoală? a spus Cinci imediat. Ce-i? a

întrebat el, când toţi l-au pironit cu priviri aspre. Le-ar i ndica oamenilor că nu trebuie să se pună cu ea.

— Scânteie? a propus prietenul lui. E ceva mai disc ret.

Cinci a dat ochii peste cap. Doisprezece a clătinat din cap.

— Răspunsul e sigur „nu” la ambele propuneri, a s pus ea râzând.

— A-am eu o idee, a spus Şapte după o clipă. Ce z- zici de Phoenix?

— Phoenix? a pufnit Cinci. E o creatură magică. Vâ nătorii niciodată nu-şi aleg nume magice.

— Dar Doisprezece chiar *are* magie, a spus Şapte. Şi nu-mi v-vine în minte niciun nume de Vânător mai p otrivit pentru ea – e o creatură a focului care răsare din propria cenuşă.

Ceilalţi au tăcut şi pe Doisprezece a străpuns-o un fior ciudat. Phoenix. Ar fi fost o alegere neobişnuită, o a legere îndrăzneaţă. Un titlu pe care trebuia să-l merite, pentru care ar fi trebuit să lupte zi de zi. Nu voia să aju ngă ca Victory, care nu-şi merita gloriosul nume.

— Phoenix, a spus ea, încercând cuvântul încântat ă. Mă mai gândesc.

I-a întâlnit privirea lui Şapte, care a zâmbit.

— Atunci… vei rămâne alături de Lojă? a întrebat Ş ase, cu speranţă în privire.

— Da, rămân, a spus Doisprezece încet. Toate parc ă s-au schimbat de când suntem împreună. Cred că ac um aş putea să-mi găsesc fericirea aici.

Fericirea. Cuvântul suna ciudat pe buzele ei.

Şase a încuviinţat şi un zâmbet i s-a întins pe chip.

— Viaţa va fi altfel de acum înainte, a adăugat Cinc i, cuprins de un tremur entuziasmat. *Mereu* mi-am dorit să întâlnesc clanul munţilor.

— Şi eu, a spus Şase zâmbind. Crezi că într-adevăr construiesc aripi precum cele din clădirea de consiliu?

— D-da, a spus Şapte, privind focul cu o expresie vi sătoare. Şi planează cu ele. Căpetenia lor are aripi făcu te din pene de uliu al zăpezilor.

— Uau! a făcut Cinci. De unde ştii?

Şapte a ridicat din umeri.

— Îi visez din când în când.

— Extraordinar! a exclamat Cinci, luminându-se la f aţă.

Apoi a-a întors spre Şase:

— Crezi că o să ne înveţe şi pe noi să le manevră m?

Doisprezece s-a uitat la Şapte, întrebându-se ce alt ceva mai ştia, dar i-a fost teamă să întrebe.

Şapte i-a surprins privirea şi a zâmbit trist.

— C-crede-mă, e mai bine să nu ştii. Oricum, multe nu prea au sens. Sau…

A făcut o pauză.

— Nu au sens, până când se lămuresc deodată.

— Aşa cum s-a întâmplat cu vulpea cu botniţă? a în trebat Doisprezece, amintindu-şi avertismentul ei cripti c.

— D-da, a spus Şapte, încruntându-se. Imaginea ac eea mi-a venit atât de brusc şi de clar, încât mi-am dat seama că era importantă, dar…

Frustrarea i s-a vădit pe chip.

— Are sens abia când se lămureşte, a repetat Dois prezece încet.

Apoi i-a venit un gând:

— Ce s-ar fi întâmplat dacă spiriduşul ar fi reuşit să scoată sabia?

Şapte s-a cutremurat şi a clătinat din cap, strângân d din buze. Nu voia să răspundă.

După o clipă, a băgat mâna în buzunar şi, spre încântarea lui Doisprezece, a scos piatra selenară. În lumina zilei, părea doar o piatră frumoasă, cu suprafaţa lăptoasă şi iridescentă.

— Aş vrea s-o păstrezi tu, a spus ea, întinzându-i-o de parcă ar fi fost doar un colţ de pâine.

— Ai recuperat-o! a exclamat Doisprezece, plimbându-şi degetele pe suprafaţa ei netedă şi bineştiută.

— Ştiam unde s-o găsesc după ce i-am fi alungat pe spiriduşi, a spus Şapte, ridicând din umeri. Am luat-o p-pentru tine.

— Ce? Nu! a strigat Doisprezece. E a ta.

— Nu mai e, a spus Şapte cu hotărâre, ignorându-i protestele şi împingându-i piatra în mâini. D-doar să-mi promiţi că o vei ţine cu tine mereu.

Doisprezece s-a holbat la privirea ei încordată şi argumentele i s-au stins pe buze. Chipul celeilalte fete era cuprins de teamă. De teamă şi certitudine.

— Ce-i? a întrebat Doisprezece. Ce ştii…?

Dar Şapte deja se depărta.

— Ţi-am m-mai spus, i-a strigat ea peste umăr. E mai bine să nu ştii. Oricum, important acum e ceea ce se află în celălalt capăt al taberei – cina!

Doisprezece a zâmbit larg şi Cinci şi Şase au sărit în picioare, alergând în urma ei. I-a urmat şi Câinele, părăsind porţiunea terminată a palisadei.

— Vii, Doisprezece? i-a strigat Şase. Sau să-ţi spun Phoenix de-acum?

— Vin imediat, a răspuns ea, făcându-i semn să meargă mai departe.

Rămânând singură cu Widge, şi-a tras genunchii la piept şi a privit în flăcări, simţind un val de căldură la auzul ecoului.

— Phoenix, a spus ea îngândurată, încercând nume

le încă o dată.

S-a uitat la Widge.

— Ce părere ai?

Ochii întunecaţi ai veveriţei au sclipit şi coada i-a z vâcnit în semn de aprobare.

Un zâmbet i-a arcuit buzele fetei.

— Şi mie îmi place. Atunci aşa rămâne.

Simţea o lumină blândă în piept, sentimentul că-şi găsise locul. Îşi dorea ca senzaţia aceasta câştigată cu mult efort să nu dispară niciodată şi a rămas în tăcere savurând-o, alături de veveriţă.

S-a gândit la familia ei şi la Silver, la trădarea lui Vi ctory şi la toate pericolele cărora le supravieţuise alătu ri de ceilalţi. De data aceasta, n-a mai fost nevoie să se întrebe ce i-ar fi spus părinţii sau dacă Silver ar fi aprob at-o: simţea în măduva oaselor că ar fi fost mândri de e a.

Lumea se întuneca şi se adunau forţe puternice, da r, pentru întâia oară după atâta vreme, avea tovarăşi şi un cămin.

Merita să lupte pentru ele.

Phoenix s-a ridicat, şi-a scuturat cenuşa de pe gen unchi şi s-a dus să li se alăture prietenilor ei.

Mulţumiri

Când am început să scriu povestea lui Doisprezece, nici n-am visat că va fi într-adevăr publicată. Acest eve niment se datorează eforturilor şi susţinerii multor oam eni minunaţi.

Soţul meu, Ben, mi-a oferit tot sprijinul posibil în ti mpul petrecut scriind cartea de faţă. Deşi sunt scriitoar e şi se presupune că dispun de un vocabular adecvat, nu găsesc cuvinte potrivite ca să exprim cât de mult a î nsemnat asta pentru mine. Ben e minunat, pur şi simpl u.

Agenta mea literară, Claire Wilson, este o altă pers oană a cărei contribuţie sfidează orice descriere. A crez ut în meritul acestei cărţi încă de la început şi convinge rea ei m-a ajutat şi pe mine să am încredere în mine ca scriitoare. E o susţinătoare mai înfocată şi o persoană mai binevoitoare decât mi-aş fi putut imagina. Nici acu m nu înţeleg ce am făcut ca s-o merit – mi-a schimbat viaţa.

Editorul meu din Regatul Unit, Nick Lake, e o minu ne. Uneori am senzaţia că-mi citeşte mintea, descifrân d povestea pe care am vrut s-o scriu şi părţile în care a m greşit. Atât de bune sunt observaţiile lui. Colaborare a cu el e o bucurie şi sfaturile lui au îmbunătăţit aceast ă carte.

Editoarea mea din Statele Unite, Kristen Pettit, s-a arătat nespus de entuziasmată de povestea mea încă d e la început şi mi-a făcut mare plăcere să colaborez cu ea chiar din prima zi. Pentru mine e o binecuvântare că opera de faţă a avut susţinerea nu a unuia, ci a doi edit ori extraordinar de talentaţi.

Incredibila artistă Sophie Medvedeva a insuflat viaţ ă cărţii aşa cum nu-mi imaginam că ar fi fost posibil. U

na dintre cele mai magice aspecte al întregului proces de publicare a fost să-i urmăresc munca. E un geniu.

HarperCollins a primit-o pe Doisprezece cu încântar e şi sunt incredibil de recunoscătoare pentru faptul că am avut echipe de ambele părţi ale Atlanticului care au muncit cu atât de multă stăruinţă ca să aducă această carte la forma prezentă, în Regatul Unit, Tima Mories e o adevărată vrăjitoare în materie de relaţii cu publicul ş i are numai idei strălucite. Mulţumiri din tot sufletul şi p entru: Alex Cowan şi Bethany Maher de la Marketing; V al Brathwaite, Matt Kelly, Elorine Grant şi Hannah Mars hall de la Design; Samantha Stewart de la departament ul redacţional şi Carla Alonzi de la cel juridic. În Statele Unite, le mulţumesc din inimă: lui Lauren Levite şi Aubr ey Churchward, de la Publicitate; Nellie Kurtzman, Rob ert Imfield şi Emma Meyer de la Marketing; Clare Vaug hn de la departamentul redacţional; Mark Rifkin de la d epartamentul de producţie şi Corina Lupp de la Design. Mulţumiri extraspeciale Corinei, pentru găsirea lui Soph ie.

Le mulţumesc, de asemenea, lui Jane Tait pentru t alentele ei editoriale şi tuturor corectorilor din Regatul Unit şi Statele Unite – ochii voştri de şoim au prevenit a pariţia multor greşeli pe pagina tipărită.

Le sunt profund datoare şi recunoscătoare tuturor prietenilor şi rudelor care, cu chiu, cu vai, au parcurs v ariantele iniţiale ale poveştii şi mi-au oferit sfaturi prin care aceasta a fost îmbunătăţită: Jo, Claire, Sarah, Ric h, Cecile, Miguel, Adele, Dad şi Fiacra. Toţi sunteţi eroi de rangul Vânătorilor şi sunt nespus de norocoasă că î mi sunteţi alături.

Mulţumiri speciale lui Iona şi Cillian, cei doi cititori mai tineri care s-au oferit să-mi spună părerile lor – obs ervaţiile voastre au fost extrem de importante şi de util

e. Le mulţumesc din adâncul sufletului şi lui Miriam Tob in, pentru indicaţiile şi sfaturile ei valoroase şi experim entate, lui Mary, pentru după-amiezile încântătoare pet recute în oraşul New York, şi lui Phoebe, pentru că mi-a dat inspiraţia să mă apuc din nou de scris.

Şi, nu în ultimul rând, le mulţumesc părinţilor mei, Avril şi Max, şi surorii mele, Adele, pentru o viaţă întrea gă de iubire, sprijin şi vizite la bibliotecă.

Primul volum din trilogia *Născută din foc*

După rostirea Jurământului, Doisprezece a renunțat la numele ei astfel încât să se poată antrena în arta uciderii monștrilor din Ember și să mențină pacea între clanuri, conștientă că nu-și va putea alege unul nou până când nu-l va câștiga pe merit.

Însă când dușmanii trec pentru prima dată de zidurile de apărare ale Lojii Vânătorilor, iar o fetiță este răpită, Doisprezece pornește pe urmele monștrilor, hotărâtă să o salveze.

Ajutată de Câine, Păzitorul de piatră al Lojii Vânătorilor, și de câțiva aliați neașteptați, Doisprezece pornește într-o aventură captivantă, care îi va schimba viața, numele și întreaga lume.

Cu acțiunea amplasată în pădurile înzăpezite din nord ale unei lumi preistorice imaginare, *Născută din foc* este debutul middle-grade al deceniului, un roman emoționant, amuzant și deopotrivă dureros de trist, perfect pentru fanii seriilor *Materiile întunecate* și *Școala pentru Bine și Rău.*

Născută din foc este un debut incitant, care te vrăjește de la primul capitol. Cu o eroină fascinantă și o echipă remarcabilă de tovarăși, romanul transpune cititorul într-un peisaj arctic hipnotizant de periculos. Pe scurt: este introducerea perfectă într-o lume bogată și magică.

Jonathan Stroud, autorul trilogiei
Bartimaeus și al seriei *Lockwood și asociații*

storiabooks.ro

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-9072-88-2

9 786069 072882

10+